

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 69 / 31 Aralık 1988 / 2.50 DM

Yeni bir yıla girerken...

1988 yılını tamamlayıp, 1989 yılının ilk günlerine adım attığımız şu günlerde, ulusal kurtuluş mücadelemizde son derece önemli ve bir o kadar da sevindirici gelişmeler yaşıyoruz. 1989 yılına, geride bıraktığımız bir zafer yılının büyük coşkusu ve umudu ile giriyoruz

Halbuki, faşist Türk sömürgecileri, ulusal kurtuluş mücadelemizi 1988 yılında bitirip yok etmek istiyorlardı. Bunun için de direkt askeri saldırıların yanısıra bir dizi provokasyon ve komplo tertipleyerek bu amacına ulaşmaya çalıştılar. Düşman bu amaca ulaşmasa bile, mücadelemizin ileri atılım yapmasını engellemek ve gelişmesini durdurmak istiyordu.

Bunun için de yeni tedbirler alırken, ordusunu modernleştirdi; yeni silahlarla donattı. Binlerce sayılık ordu birliklerini operasyonlara sürerek gerillaları kuşatma altına almaya çalıştı. Yeni birliklerin kurulmasına gidildi. Teritoryal (mahalli) birliklerin kuruluşunu açık bir savaş hazırlığı olarak niteleyeyip, köy koruculuğundan daha geniş bir askeri örgütlenmeye yöneldi. Bunlara ek olarak, Partimize karşı yeni bir provokasyon hortlattı. PKK'nin 15 Ağustos Atılımına, düşman yeni bir provokasyon çıkararak karşılık vermeye çalıştı.

Bütün bu saldırı ve komploları, provokasyonun oyunlarını geride bıraktığımız 1 yıl içerisinde yaşadık. Bütün bu karşıdevrimci saldırıları Partimiz bertaraf ederek, 1988 yılını zafer hanesine kazanılmış bir yıl olarak yazmayı başardı.

10. yıldan 11. yıla girerken, iki metre kar üzerinde Cudi Dağında sömürgecilere büyük bir darbe vuruldu. Kurtuluş askerlerimiz en ufak bir yara bile almazken, düşman ordusuna büyük bir kayıp verdirdiler. Bu, 11. yıla Partimizin bir armağanı olurken, yeni yılın zaferleri için de bir müjde oldu.

Böylesine yoğun gelişmelerle dolu bir yılı, siz değerli okuyucularımızla birlikte, böylesine büyük gelişmelerle yaşadık ve zaferle kapatıyoruz. Bu yılda da sizlere en iyisini vermeye çalıştık. Ama eksikliklerimiz de az olmadı. Yeni yılda büyüyen isyan ateşimize layık bir yayıncılığı geliştirmek için her zamanki gibi, sürekli desteğinizi bekliyoruz. Yorum, değerlendirme, haber ve eleştirileriniz gazetemize güç verecektir.

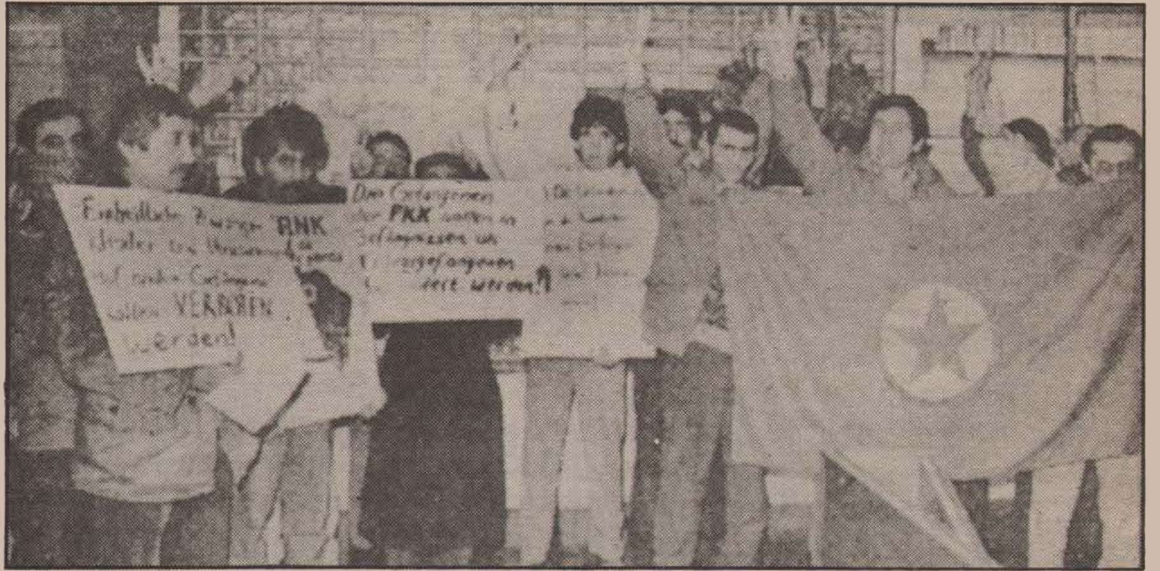
1989 yılına girdiğimiz şu günlerde, başarılarla dolu geçeceği şimdiden belli olan yeni yılın hepinize kutlu olmasını belirtirken, 1989 yılının ulusal kurtuluş mücadelemize sunduğunuz katkı ve çabaların daha da arttığı bir yıl haline getirilmesi çabasının sürekliliği ile mücadelenizde başarılar diliyoruz.

1989 yılını, yeni bir zafer yılı haline getirmek için önderimiz Abdullah ÖCALAN komutasında ileri!..

Politik Tutuklularla Dayanışma Kampanyası devam ediyor

Ali Haydar KAYTAN ölüm orucunda

● Kürdistanlı yurtseverler, Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucunu desteklemek ve B. Alman emperyalizminin insanlık dışı olan anti-demokratik uygulamalarını protesto etmek amacıyla, Avrupa'nın birçok alanında işgal eylemleri gerçekleştirdiler.

Batı Alman emperyalizmi, çeşitli aralıklarla tutukladığı 14 devrimci Kürt politikacısının üzerinde uyguladığı baskıları, kendi açıklamalarına göre, mahkemenin yaklaşması ile birlikte daha da arttırıyor. Devrimci tutukluların daha önceleri kısıtlı da olsa mevcut bazı hakları da ellerinden alınıyor. Bu hakları çıkarılan yeni bir tüzükle gaspediliyor. Bu tüzük gereği, TC basınının okunmasına dahi kısıtlamalar getiriliyor, ziyaretler esnasında Kürdistan bağımsızlık mücadelesi üzerinde konuşmaları yasaklanıyor, ziyaretler ise en aza indiriliyor. Örneğin birinci derecede akraba ziyaretleri bile yaptırılmıyor.

Devrimci Kürt politikacılardan Ali Haydar Kaytan, B. Alman emperyalizminin insanlık dışı anti-demokratik uygulamalarının derhal kaldırılmasını içeren talepleri doğrultusunda 5 Aralık 1988 tarihinde açlık grevini başlattığını ve isteklerinin yerine getirilmemesi halinde açlık grevi eylemini 20 Aralık'ta ölüm orucuna dönüştüreceğini, yaptığı açıklama ile kamuoyuna duyurmuştu. Bunun üzerine Ali Haydar Kaytan üzerindeki baskılar daha da artmış ve üzerindeki tecrit durumu, Mannheim'den ünlü Stammheim (Stuttgart'ta) cezaevine sevkedilerek ağırlaştırılmıştır. Stammheim, E tipi cezaevi olup, ağır davalardan hükümlü kişilerin konulduğu ve en ağır tecrit koşullarının mevcut olduğu bir yerdir. Alman Anayasasının 129a paragrafından yargılanmak istenenler ise yer altında bulunan tek hücrelere konuluyorlar.

Devamı 3. sayfada

MALATYA CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİ

24 Aralık'ta 111 devrimcinin 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması için başlattığı açlık grevi sürüyor. Açlık grevinin 3. gününde 3 devrimci daha katıldı.

Malatya Cezaevindeki devrimci tutsaklar, cezaevinde insanca yaşam koşullarının sağlanmasını istiyorlar. İsteklerı kabul edilmedikçe açlık grevini sürdüreceklerini açıkladılar.

Yazısı 4. sayfa

Diyarbakır'dan Eskişehir Cezaevine sürgün edilen PKK'li savaş esirlerinden Fuat Kav, Hüsnü Altun ve Sait Üçlü sürgünü anlatıyor.

BASIN AÇIKLAMASI

22 Ekim gündüz saat 15.00'de başlayan operasyonda, gece 12.00'ye kadar tüm cezaevi havalandırmada tutuldu. Koğuşlar zorla dağıtıldı. Sürgün için 2-3 koğuşa toplatıldılar.

... 23 Ekim akşamı, saat 8.00'de başlayan sürgün operasyonu, sabah saat 05.00'te bitti.

Ali Oruç, Metin Uluca Eskişehir, M. Selim Çürükkaya ise Ceyhan Cezaevinde açlık grevi boyunca ve sonrasında yaşanan gelişmeleri anlatıyorlar.

10. ve 11. sayfalarda

Sömürgeci eğitimin halkımızı zehirlemesi engelleniyor

●Mardin-Midyat ve Dargeçit'de 48 köy ilkokulu kapandı. Sömürgeciler asimilasyon kurumlarına atayacak öğretmen bulamıyor.

●Bu sonuç, faşist Türk sömürgeciliğinin Kürt halkını Türkleştirme oyununun da bozulmasıdır.

Türk sömürgeciliğinin insanlarımızı ulusal benliğinden uzaklaştırmak ve Türkleştirmek için açtığı eğitim (kişiliksizleştirme) kurumlarının halkımızı daha fazla zehirlemesi engelleniyor. Bu okulları öğretmen kılığı altında atanan kontr-gerilla, ajan elemanlara da, yaşam ve barınma hakkı tanınmıyor.

Ülkemizin birçok alanında, sömürgeci eğitim kurumlarına ve ajan, kontr-gerilla elemanlarına yönelik olarak gerçekleştirilen eylemlerde, asimilasyon politikası da büyük oranda boşa çıkarıldı. Botan, Dersim, Bingöl ve daha birçok alandaki köy okullarına yönelik eylemlerle, halkımıza zehir saçan bu kurumlar kapatıldı.

Bu kurumların işlemez hale getirilmesi, sömürgeci-faşist Türk rejiminin asimilasyon politikasının da işlemez kılınması anlamına geliyor. Bugün ülkemizin birçok alanında bu politikanın boşa çıkarılması, sömürgeci otoritenin de boşa çıkarılması anlamına gelmektedir. Sömürgeciler, bırakalım sıradan öğretmenleri, kontr-gerilla elemanı öğretmenleri bile birçok alanda görevlendiremiyor. Bu, sömürgecilerin içerisine düştüğü çıkmazın diğer bir örneğidir.

Mardin-Midyat ve Dargeçit'de okulları kapalı olan köyler şunlardır: Midyat'a bağlı olan Doğanyazı, İkizdere, Adaklı, Hanlar, Çörekli, Çayırlı, Üstünbağ, Taşlıburun, Aksu, Çaldere, Elbeğendi, Güngör, Eğlence, Yenice, Gülgöze. Dargeçit'e bağlı olan köyler: Sümer, Korucu, Kuşluca, Yılmaz, Akyol, Suçatı, Uluçınar, Zevik, Yoncalı, Akçaköy, Ulaş, Kılavuz, Değerli, Tanyeli, Büyük Zahoran, Harapres, Başyurt, Kısmetli, Efeler, Yeşilöz, Gürışık, Ayrancı, Çatalan, Alagöz, Tavşanlı, Ormancı, Bağözü, Ilısu, Temelli, Kartalkaya, Karabayır, Gündük, Hacı Hamza.

MARAŞ UNUTULMAYACAK

●Maraş'ta düzenlenen soykırımın üzerinden 10 yıl geçti. 10 yılda PKK, Türk sömürgeciliğine karşı yükselttiği mücadele ile, halkımızın intikamını misliyle faşist katillerden soruyor.

● Halkımıza katliam ve zulümden başka bir şey vermeyen bu faşist rejime karşı Maraş ve Maraş gibi tüm katliamların hesabını sormak için, PKK etrafında daha sıkı kenetlenelim!

Maraş'ta 1000 insanımızın akıtılan kanı ile sulanan toprağımızda, bağımsızlık ağacını yükseltmek için tüm gücümüzle ulusal kurtuluş saflarına katılalım!

Yazısı 12. sayfada

PKK'nin 10. Yılı Kutlamaları

Almanya-Hannover, Hollanda-Den Haag, İsviçre-Delemont'da PKK'nin 10. Kuruluş Yılını tamamlaması nedeniyle yapılan kutlama gecelerine 10 bine yakın yurtsever Kürdistanlı katıldı.

Yazısı 6.sayfada

DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZ

Partimizin değerli emektarı ve Kürt yurtseverliğinin, yiğitliğinin seçkin örneği

Gazetemizin bu sayfasında; Kürt yurtseverliğinin, yiğitliğinin, mertliğinin seçkin örneği ve Partimizin değerli emektarı Beşir TÜRK (Süleyman) yoldaşın yaşam ve mücadesini dile getirmeye çalışacağım. Konuya girmeden önce hemen şunu belirteyim ki; bu can yoldaşımın yaşam ve mücadelesini, sımsıcak candan yoldaşlık ilişkilerini, yiğitliğini, mertliğini, cesurluğunu, fedakarlığını; kısaca, örnek devrimci kişiliğini tam olarak dile getirememenin ezikliğini de yaşıyorum. Ve yine, bu can yoldaşın yaşam ve mücadelesini, militan özelliklerini bütün yönleriyle bu sayfamıza sığdırmak da mümkün değildir. Ama her şeye rağmen, kısaca da olsa Süleyman yoldaşın yaşamını dile getirdiğimizde; ulusal kurtuluş savaşımızda temel alınması gereken militan ölçülerin nasıl temsil edilmesi gerektiği sonucunu çıkarmak; yaşam ve mücadelesinden güç ve örnek alarak yurtsever ve militan görevlerimize daha sıkı sarılmada ilham kaynağımız olacaktır.

Beşir (Süleyman) yoldaş, zengin toprak sahibi bir ailenin çocuğu olarak 1943 yılında Mardin'in Derik ilçesi, Kasrı Kanco köyünde dünyaya geldi. Mardin'in en zengin ailelerinden olan Süleyman yoldaşın yaşamı refah içinde geçti. Ancak aile olarak, sömürgecilerin her türlü baskı ve zulmünden de nasibini aldı. Evli, dördü erkek olmak üzere yedi çocuk sahibi olan Süleyman yoldaş, uzun yıllar sömürgeci zindanlarda tutuklu kaldı. Bunun sorumlusu ise Türk sömürgeciliğiydi. Bilindiği üzere, sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan halkının fiziki ve siyasal katliamını sağlayamadığı alanlarda aşiretçiliği ve feodal yapıyı canlı tutarak ve zorla da olsa bunu yaşatarak halkımızı birbirine düşürmüş, perde arkasında düzenlediği sinsi ve hain planlarla halkımızın katliamını gerçekleştirmekte bir an bile olsa tereddüt etmemiştir. Bu amacına ulaşabilmek için Türk sömürgeciliği, her türlü yol ve yöntemi halkımız için mübah görmüş ve bizzat Kürdistan'daki maketleriyle ortaklaşa uygulamıştır. Türk sömürgeciliğinin bu uygulamaları, Kürdistan'da kanayan bir yaradır. Toplum ve halk olarak bunun acısını, ızdırabını ve çilelerini çektik; yoğun tahribatlarını gördük; birbirine düşman edilen, yuvaları dağılan, öksüz bırakılan, acı ve sefalete boğulan, kendi kimliğine yabancılaşan, diyar diyar sürülen ve adeta düşmanın her işte kullanabildiği bir alet haline getirilen insanlarımız, toplumumuz ve acı gerçekliğimiz... Evet, Süleyman yoldaş da, bu yaşamdan yeterince payını aldı; aile ve aşiret olarak adeta aynı topraklarda yaşayan değişik halklardanmış gibi hegomonya mücadelesine, diğer anlamıyla kendileri gibi Kürt olan aşiretlerle yıllarca süren çekişme ve çatışmalara girdiler. Halkımız ve toplumumuz yararına olmayan, aksine toplumumuzun sorunlarını daha da ağırlaştıran bu çatışmalar; ülkemizin birçok alanında olduğu gibi, en çok ve sert bir biçimde Mardin'de yaşandı. Süleyman yoldaşın aşiretiyle, Necipoğullarının mensubu bulunduğu Ruten aşireti arasındaki çatışmalarda, karşılıklı olarak 40 kişi yaşamını yitirdi. Bir çoğu yaralandı; geride gözü yaşlı analar, yüreği parelenen dost-tanıdık çevreler ve yakınları, birkaç katı öksüz bırakıldı. Bir o kadarı da zindanlara dolduruldu. Bu çatışmalar döneminde Süleyman da üç kez tutuklanarak sömürgeci zindanlara atıldı; iki yıl Sinop ve iki kez de Mardin cezaevinde yattı. İki kez idamla yargılandı. Ama af yasası vb. durumlardan dolayı serbest bırakıldı. Serbest bırakıldıktan sonra da, süregelen kan davası nedeniyle hakkında tutuklama kararları çıkınca, sürekli dağlarla içiçe kaçak bir yaşam sürdürdü. Ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarına katılıncaya kadar da bu yaşam gerçeği devam etti.

Süleyman yoldaş, oldukça yurtseverdi. Ülkesine ve halkına karşı derin ve köklü bir sevgisi vardı. Basit amaçlar uğruna sürdürülen kan davalarını benimsemiyordu; ama, toplumumuzun karartılmış ortamından el yordamıyla yürüdüğünde mesafe alamıyor, gerçek yönünü tespit edemiyordu. Yaşamın acımasız gerçekliği onu da akıntısında sürüklüyordu. Yurtsever olduğundan Güney Kürdistan'da gelişen mücadeleye de sempati duyuyordu. Ancak, bu alandaki mücadeleye önderlik eden güçlerin otonom çizgisine de itibar etmiyor ve bu çizginin kurtuluşun harcı olamayacağını biliyordu. Bu nedenle, bu güçten de uzak duruyordu. Bir arayış içinde olan Süleyman yoldaşın bu durumu, ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücü olan Partimizin faaliyetleri Mardin alanında gelişinceye kadar devam etti.

Parti faaliyetlerimizin Mardin alanında gelişmesiyle, genelde Kürdistan halkı açısından olduğu gibi Süleyman yoldaşın da yolu aydınlanmış oldu ve mücadelemizin derin etkisi altında kaldı. Kürdistan'da süregelen kan davalarının; sömürgeci Türk devletinin halkımızın bağrında açtığı derin bir yara olduğunu; düşmanın, halkımızı, bu durumundan azami derecede yararlanarak bölüp parçaladığını, birbirine düşürerek düşman hale getirdiğini, bütün bu durumların asıl ve tek sorumlusunun sömürgeci Türk devleti ve onun yerli işbirlikçi hain takımları olduğunu; bu nedenle, asıl hedeflenmesi gerekenlerin bunlar olduğunu kavrayan Süleyman yoldaş, ulusal bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir ruhla 1978 yılında Parti saflarına katıldı. Elindeki silahını; yıllardır binbir hilekar yöntemlerle halkımızın kanını emen, halkımıza yaşamı zindan eden sömürgecilere yaşamı zindan ettirmek için yönelten Süleyman yoldaş, büyük

Beşir TÜRK

Kürt yiğitliği ve yurtseverliğinin ölümsüz sembolü olarak hep aramızda yaşıyor

bir inanç ve fedakarlıkla çalıştı. Ulusal kurtuluşçu bilinç geliştikçe, gerçekleri daha da net kavrayan bu can yoldaş, düşmana karşı sarsılmaz bir kin ve öfkeyle doldu. Ve, sömürgeciliğin inatla parçalamış olduğu halk birliğimizin yaratılması için azami bir çaba gösterdi. Süleyman yoldaş, halkımız arasında ekilen nifak tohumlarının kurutulması ve köklü olan olumsuz çelişkilerin giderilmesinde yoğun bir emek harcayarak, kitleleri ulusal kurtuluşçu saflara kazandırmanın, eğitilip-bilinçlendirmenin ve düşmana karşı, halk birliğimizi yaratmanın üstün bir görev anlayışıyla hareket etti; gecesini-gündüzüne katarak halkımızın hedefini, asıl düşmanımız olan Türk sömürgeciliğine yöneltmenin başarılı pratik örneğini sergiledi.

Partimizin aldığı kararla; yurtdışına çekilme taktiğinin uygulama sürecinin hızlandırılmasıyla, 1981 yılında yurtdışına çıkan Süleyman yoldaş, Partimizin askeri ve siyasi hazırlık çalışmalarına katılarak köklü bir eğitim gördü. İlerlemiş yaşına rağmen atak, canlı ve girişken olan Süleyman yoldaş, 1982'de Lübnan'da Filistin-İsrail savaşından sonra, Güney-Batı Kürdistan'da Parti faaliyetlerini yürütmek üzere görev aldı. Aldığı görevde üstün bir sorumluluk anlayışıyla hareket etti ve bitmez-tükenmez bir enerjiyle kitleler arasında çalıştı.

Süleyman yoldaş, derin olan yurtsever özü yanında yoldaşlarına ve halkına karşı sarsılmaz bir sevgiyle doluydu. Ondaki yoldaşlık sevgisi, alçakgönüllülüğü ve fedakarlığı belirgin yönüydü. Ondaki bu öz, yanındaki yoldaşları için bir ömre bedeldi. Bunun için, halk kitleleri ve yoldaşları arasında derin bir saygınlık kazanmıştı. En kıt olanaklar içerisinde bile, kendisi ve yoldaşları karşısında dikilen bütün olumsuzluklara ve zorluklara karşı sabırla, inatla ve kararlılıkla mücadele etme erdemliliğine ve yüceliğine sahipti. Süleyman yoldaş; kararsız kişilik ve yapıların, ihanet ve teslimiyetin; kendi rahatını, halkın çıkarları önüne set gibi diken, Parti gerçekliğimize yabancı, zararlı anlayış sahiplerinin amansız düşmanı ve Partimizin değerli, çalışkan bir emektarıydı.

Halkı ve yoldaşları arasında Kürt yiğitliğini, mertliğini yaşam ve kişiliğinde somutlaştıran Süleyman yoldaş; özel yetenek ve tecrübelerini yoldaşlarına aktaran, bundan yararlandırmalarını sağlayan ve aynı zamanda yanındakilerinin de deney ve tecrübelerinden yararlanmasını bilen, sonuçlar çıkaran ve bunları kendi pratiğiyle kaynaştırmasını başaran halkımızın yiğit bir neferiydi. Partinin eğitim sahalarından kitleler arasındaki çalışmalara kadar, kısaca yaşamının her alanında canlı, girişken, atak, pratisyen özelliklere sahipti. Onda eksilmeyen ve her saat, her dakika pratiğine damgasını vuran bu özellikleri, yaşam gerçekliğimizde örnek alınması gereken en temel yanlarının bir yönünü oluşturur. O, bütün bu özellikleriyle, yoldaşları ve halk kitleleri arasında sevgi ve saygınlık yaratan ve hepimizin candan sevdiği bir yoldaştı. Üstün bir moral gücünün temsilini de yapan Süleyman yoldaş, üstün bir propagandacıydı da. Yürüttüğü kitle çalışmalarına, mutlaka sonuç alıcı bir temelde yaklaşırdı. Bunu çoğunlukla başarırdı da. Kitlelere; laf ebeliği yerine, somut olay ve gelişmeleri ele alır, değerlendirir, çıkardığı sonuçlarla aktarırdı. Bir konuyu ele aldığında, somut yaşam gerçeğimizle bütünleştirir, geçmiş yaşamın deney ve tecrübelerini aktarır, bunları halkın kendi yaşamıyla bütünleştirip örneklendirir ve doyurucu bir propagandayla herkesi tatmin ederdi. Bu nedenle; kitleler, onu can kulağıyla dinler, onun yolunu gözler, göremediklerinde onu sorar; sevgi, saygı ve bağlılık dolu mesaj ve selamlarını iletirlerdi.

Partimizin eleştiri-özeleştiri silahını, gelişmenin, yenilenmenin, yetersizliklerden arınıp Partinin özüne ulaşmanın temel harcı olarak ele alan Süleyman yoldaş, Partiye ve yoldaşlarına açıktı, samimiydi; yetersizliklerini, eksikliklerini tereddüte düşmeden açıklar, anlatır ve geleceğe yönelik güçlü sonuçlar çıkarmanın azami çabasına girerdi. Kendisine yöneltilen eleştirilere karşı da açıktı. Süleyman yoldaş, partiye verdiği bir raporunda eleştirilere karşı olan yaklaşımını şöyle açıklar: *"Partime ve yoldaşlarıma karşı çok açığım ve kendimi net görüyorum. Hiçbir zaman bilerek hatalarımı örtbas eğilimine girmedim. Ben, eleştirilerden kin ve öfke değil, gurur duyuyorum. Çünkü eleştiriler, beni geliştirip güçlendirmek içindir. Böbürlenme, küskünlük, kırıcı olma, liberalizm gibi özellikler, proleter özellikler değildir. Bunlar, ulusal kurtuluşçu militanın özelliklerine ters olan küçük-burjuva yaşam emareleri ve özellikleridir. PKK'nin gerçekliğini ve özünü kavrayan her insan, bundan uzak kalır. Hatta, Parti ideolojisinden biraz nasibini almış olan yurtsever insanların bile, bu sıfatlardan uzak durması gerekir."*

1984 ve '86 yılları arasında Güney ve Doğu Kürdistan'da Parti faaliyetlerini yürüten Süleyman yoldaş; iki yıl boyunca, Parti faaliyetlerinin gelişip güçlenmesi için yoğun bir emek sarfetti. Bu alanda da gerek düşman güçlerden ve gerekse ilkel milliyetçi güçlerden kaynaklanan saldırı ve komplolara karşı, usta bir uyanıklığı gerektiren bir mücadele verdi ve başarılı bir pratik sergiledi. Süleyman yoldaş, yine bu yıllar arasında, Partinin ülke pratiğinde ulusal kurtuluş savaşımını geliştirmenin ilk öncü grupları olan silahlı propaganda birlikleri arasında da yer aldı.

Süleyman yoldaş, 1986 yılının ilk aylarında Parti kararıyla, Partinin eğitim kamplarına geldi. Bu alanda, birkaç kez askeri ve siyasi eğitimlere katıldı, dönem dönem de kitleler arasında Parti faaliyetlerini sürdürdü. Aralık 1987 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde tekrardan askeri ve siyasi eğitim gördü ve Mart 1988 yılında Akademi'den mezun oldu. Kısa bir dönem sonra ulusal kurtuluş savaşımına katılmak üzere Mardin alanına görevli olarak gitti. Ülke pratiğinde de, devrimci-yurtsever militanlığın örnek pratiğini sergileyen Süleyman yoldaş, üstlendiği bir görevi gerçekleştirmek amacıyla bir alandan başka bir alana giderken, düşmanın hazırladığı bir pusuda 25 Ağustos 1988 tarihinde Kızıltepe civarında şehit düştü. Yurtsever devrimci militanlığı kişiliğinde somutlaştıran; yiğitliğin, mertliğin, fedakarlığın, dürüstlüğün seçkin temsilini yapan bu halk kahramanını, ulusal direniş savaşımızın önemli bir aşamasında kaybetmek; halkımız, Partimiz ve halk savaşımımız açısından önemli bir kayıptır. Ama Süleyman yoldaşın yaşamı, mücadelesi örnek devrimci militan kişiliği ve şahadeti halk savaşımızda zafere dek bizlere ışık tutacak, emanet ettiği bağımsızlık ve özgürlük bayrağı, bağımsız ve özgür bir Kürdistan yolunda sürekli dalgalanacaktır. Süleyman yoldaş, yaşam va mücadelesinde olduğu kadar, şahadetiyle de yolumuza sürekli ışık saçan bir meşale olacaktır.

Bir kez daha; Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük şehitleri başta olmak üzere, anın önünde saygıyla eğiliyor, bizlere emanet olarak bıraktığınız bağımsızlık ve özgürlük bayrağını, en kutsal özleminiz olan; düşmanı topraklarımızdan söküp atıncaya ve gelecek nesillere bağımsız ve müstakil bir Kürdistan'ı emanet edinceye kadar dalgalandıracağımıza and içiyoruz.

K. Rubar

Politik Tutuklularla Dayanışma Kampanyası devam ediyor
Ali Haydar KAYTAN ölüm orucunda

Baştarafı 1. sayfada

Yurtsever Kürt politikacı Ali Haydar Kaytan'ın Mannheim'den Stuttgart'taki Stammheim cezaevine sevkedilmesinin gerekçesi ise, Mannheim'de 129a'ya göre yargılananlar için yeterince güvenlik imkanlarının bulunmaması gösterilmektedir.

Ali Haydar Kaytan dışındaki diğer devrimci Kürt politikacılar üzerindeki tecrit koşulları da ağırlaştırılıyor. Bu antidemokratik uygulama, davanın mahkemeye resmen sevkedilmesine denk getirilmiştir. Mektuplaşma üzerinde yasaklamalara gidilerek, gönderilen mektupların çoğunluğu verilmiyor.

B. Alman emperyalizminin devrimci tutuklular üzerinde yoğunlaştırdığı psikolojik savaş, 4 Aralık'ta Feyka-Kurdistan'ın polis ve özel timler tarafından basılması, 14 Aralık 1988 günü Kürdistan Komite'nin Alman İstihbart Örgütü tarafından aranması çok açık bir şekilde gösteriyor ki, Alman emperyalizminin yargılamak istediği kişiler değil; kişilerin şahsında PKK, PKK'nin şahsında ise Kürdistan halkının en doğal ve en dokunulmaz hakkı olan bağımsızlık mücadelesidir.

Yine gazetemize ulaşan bilgilere göre, İsveç İstihbarat Örgütü SÄPO da Alman polisiyle işbirliği yaparak, B. Almanya'da çeşitli faaliyetler yürütmektedir. Bazı yurtseverler saatler süren soruşturmalara alınarak PKK ve onun mensuplarına ilişkin bilgi toplanmak istenmektedir.

PKK'nin tasfiyesini amaçlayan tüm bu uygulamaları protesto etmek ve devrimci politikacı Ali Haydar Kaytan'la dayanışma içine girerek, onun eylemini desteklemek ve Kürt politikacıların serbest bırakılması için *"Almanya'da tutuklu yurtseverlerle dayanışma kampanyası"* başlatılmıştır. Bu kampanyanın, hedefine ulaşana kadar devam edeceği bildirilmektedir. Kampanyanın başlatılmasıyla birlikte, harekete geçen Kürdistanlı yurtseverler bulundukları Avrupa'nın birçok alanında işgal eylemleri gerçekleştirdiler. Gazetemizin Duisburg, Bremen, Hamburg, Hannover, Stuttgart, Frankurt, Mannheim, B. Berlin, Osnabrück, Bonn, Köln, Stockholm ve Oslo muhabirlerinin ulaştırdıkları işgal eylemleri şunlardır.

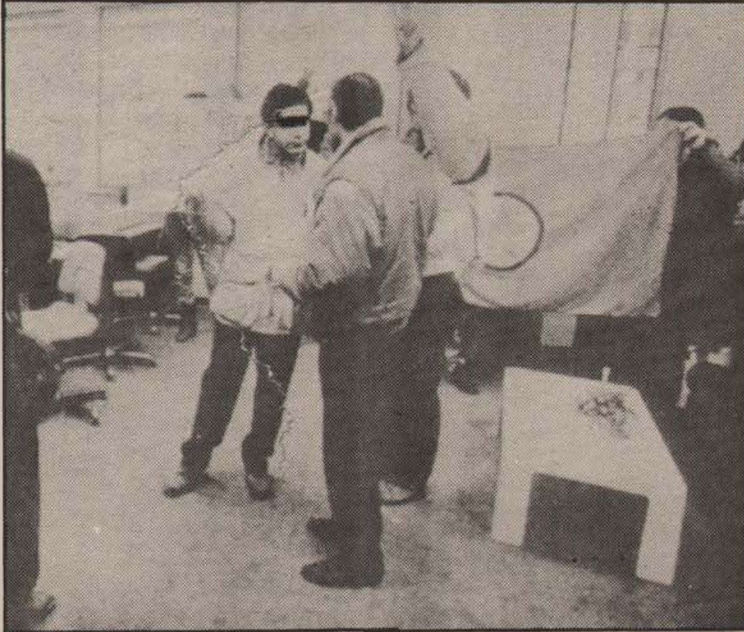
DUISBURG (B. Almanya):

20.12.1988 tarihinde Alman Katolik Kiliseler Birliği binası işgal edildi. Kadın ve çocukların da içinde yer aldığı 40 kişilik ERNK taraftarı grubun, saat 11.00'de başlattığı eyleme karşı Kiliseler Birliği olumsuz tavır takındı. "Sizin işiniz devletledir, biz bir şey yapamayız" diyerek, Kilise yetkilileri olumsuz tavırlarında diretince, yurtsever eylemciler Kiliseler Birliği yetkililerini sözlü olarak protesto edip, saat 14.00 sıralarında binayı terkettiler.

BREMEN (B. Almanya):

20.12.1988 günü, Federal Savcı K. Rebmann'ın asılsız suçlamaları, Alman devletinin Kürt tutuklular üzerindeki baskılarını protesto etmek amacıyla, bir grup Kürt yurtseveri 4 saat süreyle SPD binasını işgal etti.

Eylem alanına gelen basın mensuplarına, Ali Haydar Kaytan'ın 5 Aralık günü başlattığı açlık grevine ilişkin olarak yaptığı açıklamanın Almancası verildi. Ayrıca eyleme katılanlar basın mensuplarına konu hakkında bilgiler de verdiler. SPD yetkilileri, başkanlarının geleceğini ve işgalin uzamasına gerek olmadığını, işgal eyleminin sonucunu başkana ileteceğine dair söz verince yurtseverler eylemi sonuçlandırdılar. Bremen Radyosu ise SPD başkanının gelmesine kadar bekledi. Sonuçta eylemcilerin taleplerini memnuniyetle karşılayan başkan, savcılığı muhatap almayıp, sorunu Adalet Bakanlığına ileteceğini söyledi. Ve bir yazılı açıklama hazırladı. Bu açıklama radyo muhabiri tarafından kendi radyosunda okundu. Akşam saatlerinde de Bremen Radyosu Türkçe yayınlarında sözkonusu açıklamanın Türkçesi okundu; ve yorumlandı.

Norveç-Oslo: Alman Hava Yolları bürosu Lufthansa işgal edildi

Eylemin ertesi gününde ise, Taz ve Weser Kruier gazeteleri işgal eylemini resimlerle duyurdular.

HAMBURG (B.Almanya):

45 kişilik ERNK taraftarı bir grup yurtsever, Adliye Binasını işgal etti.

Başlangıçta talepleri olumlu karşılamayan yetkililer, tartışmalar sonucu eylemcilerin 3 temsilcisine randevu verdiler. Bu arada radyo, basın, TV ve Taz, Bild, Radyo Okey, Radyo Quer ve RTL ile SAT(1) televizyonları eylem alanına geldiler. SAT(1) televizyonu eylemi görüntüsü verirken, Taz gazetesi de bir fotoğrafla eylemin amacını içeren bir makale yayınladı. Yapılan görüşme sonucu bina yetkilileri de eylemin taleplerini üst makamlara ileteceklerini söylediler.

HANNOVER (B.Almanya):

20.12.1988 günü bir grup Kürdistanlı, FDP binasını işgal etti. Yetkililer, başlangıçta Federal Savcılığa protesto telgraflarının çekilmesi ve kamuoyuna durum hakkında açıklamayı kabul etmek istemediler. Daha sonra, mecliste yabancılar sorumlusuyla ilişkiye geçildi ve istemlerin tümünün yerine getirileceğine dair söz verilince eylem sonuçlandırıldı.

STUTTGART (B. Almanya):

25 kişilik Kürdistanlı bir grup, Yeşiller binasını işgal etti. Yurtseverlerin istemlerini haklı bulan Yeşiller yetkilileri gerekeni yapacaklarını söylediler. Ve aynı gün saat 14.00'te yurtseverleri davet ederek basın açıklaması yaptılar. Basın toplantısında, 4 maddelik istemler listesini basın mensuplarına aktardılar. Bunun yanısıra, devrimci Kürt tutukluların durumunu yerinde incelemek üzere, bir komisyon oluşturma girişiminde bulunacaklarını söylediler.

FRANKRURT (B.Almanya):

22.12.1988 tarihinde, 30'a yakın yurtsever, SPD-Frankfurt temsilcilik bürosunu işgal etti. Büro yetkilileri yurtseverlerin taleplerini kabul ettiler. Açlık grevini ölüm orucuna dönüştüren Ali Haydar Kaytan'ın açıklaması ve istemlerini içeren talepleri, SPD başkanlığı, meclise götüreceğini belirtti ve K. Rebmann'a yazılı protesto telgrafını çekti. Eylem alanına basın muhabirleri de gelerek, protestocu yurtseverlerle röportaj yaptılar. Ancak eylemimize yer veren gazeteler, birçok gerçekliği çarpıtmışlardı.

MANNHEIM (B. Almanya):

Saat 10.00'da 25 Kürt yurtsever 22.12. 1988 günü DPA-Mannheim bürosunu işgal etti. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yurtsever eylemciler, istemlerini büro yetkililerine iletiler. Yetkililer, işgal eyleminin amacını teleksle DPA'nın Stuttgart merkezine ve Mannheim'deki gazete bürolarına duyurdular.

B. BERLİN (B. Almanya):

22.12.1988 günü B. Berlin Üniversitesinde, Almanya'daki politik Kürt tutuklularla dayanışma toplantısı ve mitingi yapıldı. Üniversitenin öğrencileri topluca grev ve işgal eylemi gerçekleştirerek, üniversitenin duvarlarına Kürdistan ve çeşitli sloganlar yazdılar. Ve Kürt tutuklularla dayanışma içinde olunacağını belirttiler.

"22.12.1988 tarihinde Almanya'daki politik Kürt tutuklularla dayanışma amacıyla B. Berlin Üniversitesinde toplantı ve miting yapıldı. Dışardan da katılan insanların katılımıyla 100'den fazla bir kitleyle, Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucuyla dayanışma içine girileceği belirtildi. B. Almanya cezaevlerindeki tutuklulara yönelik kısıtlamaların ve kötü uygulamaların kaldırılması, koşulların düzeltilmesi ve tutukluların taleplerinin yerine getirilmesini destekliyor ve B. Alman devletinin insanlık dışı uygulamalarını protesto ediyoruz."

Direniş taraftarları
AU. Üniversitesi talebeleri

OSNABRÜCK (B.Almanya)

22.12.1988 günü 27 kişilik ERNK taraftarı bir grup yurtsever, SPD-Osnabrück bürosunu 4,5 saat süreyle işgal etti. Yurtsever eylemcilerin taleplerini bildirmesi üzerine, SPD-Osnabrück temsilcisi, Bonn'daki merkezi arayarak merkezin bu konudaki duyarsızlığını eleştirdi ve gereken duyarlılığın gösterilmesini istedi. Ve basına yaptığı açıklamada, Türk devletinin Kürdistan'daki çağdışı uygulamalarına karşı silahlı mücadelenin zorunlu olduğunu belirterek, 14 Kürt politikacısının haklı istemleriyle dayanışma içinde olduğunu söyledi. Neue Osnabrücker Zeitung, Stadblatt gazeteleri, Kuzey Almanya NDR televizyonu ve radyosu ile FFN Radyosu eylem alanına gelerek, yurtsever eylemciler ve SPD sözcüsüyle röportaj yaptılar. Akşam saatlerinde ise iki radyo ve televizyon, eylemi, haber ve röportaj olarak birkaç kez duyurdular.

BONN (B. Almanya):

22.12.1988 günü 60 kişilik ERNK taraftarı bir grup, Yeşiller'in Bonn'daki merkezini işgal ettiler. Merkez büro yetkilileri, Kürt yurtsever ve politikacılarına yönelik haksızlıkları parlamento oturumlarında gündeme getireceklerine söz vermekle birlikte, bir bildiri hazırlayarak tüm ajans ve basın kurumlarına teleksle ilettiler. Ayrıca iki gazete eylem alanında yurtsever eylemcilerle röportaj yaptılar. Bunun dışında tüm gazete ve ajanslara haber ve fotoğraf satan bir gazeteci de eylem yerine gelerek röportaj yaptı, fotoğraflar çekti.

KÖLN (B. Almanya):

30 kişiden oluşan ERNK taraftarı bir grup, Ali Haydar Kaytan'ın ölüm orucu eylemiyle dayanışmada bulunmak, Alman devletinin anti-demokratik uygulamalarını protesto etmek amacıyla DGB (Alman Sendikalar Birliği) binasını işgal etti. DGB yetkilileri, eylemin amacını teleksle gazetelere bildirmelerinden sonra eylem sonuçlandırıldı.

BATI BERLİN (B. Almanya):

22.12.1988 günü içinde çocuk ve kadınların da bulunduğu 20 kişilik ERNK taraftarı bir grup IG-Metal sendikasının B. Berlin şubesini işgal etti. 3 saat süren işgal eylemini sendika yetkilileri konuyla ilgili bir açıklama yaparak desteklediler. Ayrıca eylemin amacını, bir televizyon ve radyo haber bültenlerinde duyurdular.

STOCKHOLM (İsveç):

25 civarında ERNK taraftarı, B. Almanya'nın Lufthansa (Havayolları) bürosunu işgal etti. 22.12.1988 günü gerçekleşen işgal eylemi esnasında, ölüm orucu eylemcisi Ali Haydar Kaytan'ın taleplerini içeren ve İsveç kamuoyuna yönelik bir basın bildirisi dağıtıldı.

Yurtsever eylemcilerin istemi üzerine, B. Almanya'nın Stockholm Başkonsolosluğundan basın bildirisini almak için Başkonsolos yardımcısı ile çeşitli İsveç basın ve yayın kuruluşlarının muhabirleri geldiler. Gazetecilerin eylem sözcüsüyle de röportaj yaptıktan sonra eylem sonuçlandırıldı.

OSLO (Norveç):

Bir grup yurtsever Kürdistanlı kitle 22.12.1988 tarihinde, Oslo'daki Almanya Havayolları bürosu Lufthansa'yı işgal ettiler. Yaklaşık 2 saat süren eylem başarıyla sonuçlandı. Eylemi izleyen basına açıklama yapıldı. Bildirinin de dağıtıldığı eylemde isteklerin yerine getirileceğine de ilişkin açıklamaların yapılmasıyla eylem sonuçlandırıldı.

VİYANA (Avusturya):

Avusturya'nın başkenti Viyana'da 11.09.1988 tarihinde yapılan mahkeme sonucu, daha önce Alman devletinin istemi üzerine Avusturya makamlarının tutukladığı yurtsever politikacı Ali Sapan 22.09.1988 günü B. Almanya'ya teslim edildi.

Zaten Avusturya'nın mevcut politikası, Alman emperyalizmine bağlı, uydu bir politikadır. Bu uydu politikanın ve Avrupa Topluluğuna girebilmek için bu güçlere yaranabilemenin gereği olarak, bu karar alınmıştır.

Avusturya devletinin bu olumsuz tavrına, bazı demokratik çevreler tepki göstererek, konuya ilişkin toplantı yaptılar. SPÖ (Avusturya Sosyal-Demokrat Partisi)'nün eski Dışişleri Bakanı Ervin Lan, toplantıda yaptığı konuşmada, Avusturya hükümetinin sözkonusu kararını tepkiyle karşılayarak, çeşitli eleştirilerde bulundu. Demokratik çevrelerin karara gösterdiği tepki, kamuoyunun konu hakkında haberdar olmasına yol açtı.

Kürt politikacı Ali Sapan'ın Almanya'ya iade edilmesinin ertesinde, 15.11.1988 tarihinde Avusturya Yüksek Öğrenciler Birliğinin düzenlediği toplantıya, Kürdistan Komite adına bir temsilci katıldı. Komite temsilcisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ilişkin değerlendirmeleri sonucu, Avusturya hükümetinin kararı, toplantıya katılanlarca protesto edilerek kınandı. Saat 20.00'de başlayan bu toplantıya CEDRI'den de katılan bir temsilci, yaptığı konuşmada, Ali Sapan'ın B. Almanya'ya teslim edilmesini kınadı.

16.11.1988 tarihinde Avusturya'nın Burgenland eyaletinde, Demokratik Öğretmenler Grubu, düzenlediği toplantıya Kürdistan Komite'den bir temsilciyi de davet etti. Komite temsilcisi, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine ilişkin gelişmeleri aktardı. Aynı toplantıda, bir Avusturyalı yazarın Kürtlere ve mücadelelerine ilişkin yazdığı kitap tanıtıldı. Ayrıca Kürdistanlı yurtseverlerden oluşan folklor ekibinin folklor gösterileri, Kürt kültürünün sergilenmesi, yayın, bildiri vb.'nin dağıtılması toplantıya katılanların ilgisini çekti.

18.11.1988 tarihinde Avusturya'nın Salzburg eyaletindeki Avusturya Yüksek Öğrenciler Birliği'nin düzenlediği toplantının II. programına Kürdistanlı yurtseverlerin kültür grubu katıldı. Yayın dağıtımı yapıldı, folklor, müzik ve Kürt yemeği sergilenerek, toplantıya katılanların ilgisi ve beğenisi kazanıldı.

Malatya Cezaevi'nde açlık grevi

Malatya Cezaevi'nde PKK'li savaş esirleri: (Ayaktakiler) Ferzande Sarıkaya, Ahmet Karabacak, Sabri Altınel, Orhan Aydın, M. Ali Evcan, Yusuf Yıldırım, İzzet Orhan, Bekir Akad. (Oturanlar) İsmet Kızılkaya, Şükrü Çiçek, Fayat Öcalan, Agam Bayar, Mehmet Kabayel, Mehmet Biryılmaz, Hasan Karaoğlan, Süleyman Acar, Hüseyin Morsümbül.

20 cezaevinde 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılmasına yönelik olarak, başlatılan açlık grevinin sonuçlanması ardından, kısa bir süre geçtikten sonra, Malatya cezaevinde açlık grevi yeniden başladı. Malatya cezaevi de Kasım ayı içerisinde açlık grevine başlamış ve isteklerinin kabul edilmesi üzerine sonuçlandırmıştı.

Ancak aradan geçen süre içerisinde, devrimci tutukluların 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılması ve cezaevinde insanca yaşam koşullarının sağlanmasına yönelik istekleri, aradan geçen süreye rağmen yerine getirilmeyince, bu kez aynı istekler temelinde yeniden açlık grevine başlandı.

24 Aralık'ta 111 devrimci tutsağın katılımı ile başlayan açlık grevinin 3. gününde 3 devrimci daha katıldı. Devrimci tutsaklar yaptıkları açıklamalarda yaptıkları açıklamalarda, istekleri kabul edilene kadar açlık grevini sürdüreceklerini belirttiler.

Cezaevlerinde yaşanan son gelişmeler, faşist TC'nin tutukluların insanca yaşam haklarını ayaklar altına almasının yanısıra, devrimci tutsakları tümden insanlıktan çıkarma ve kendi gerçekliğine yabancılaştırma hedefini gerçekleştirmek istiyor. Buna karşı çıkan devrimci tutsaklar, dayatılan 1 Ağustos Genelgesinin yürürlükten kaldırılmasını istiyorlar. 1 Ağustos Genelgesi bu hedefin yasalara bağlanmasından başka bir anlamda taşımıyor.

Malatya cezaevinde yeniden dayatılan kişiliksizleştirme uygulamalarına karşı başlatılan açlık grevi, devrimci tutsakların onurlarının çiğnenmek istenmesine karşı sessiz kalmayacaklarının bir göstergesidir.

Yeni yıla Kürdistanlı emekçiler zafer umutları ile girdiler

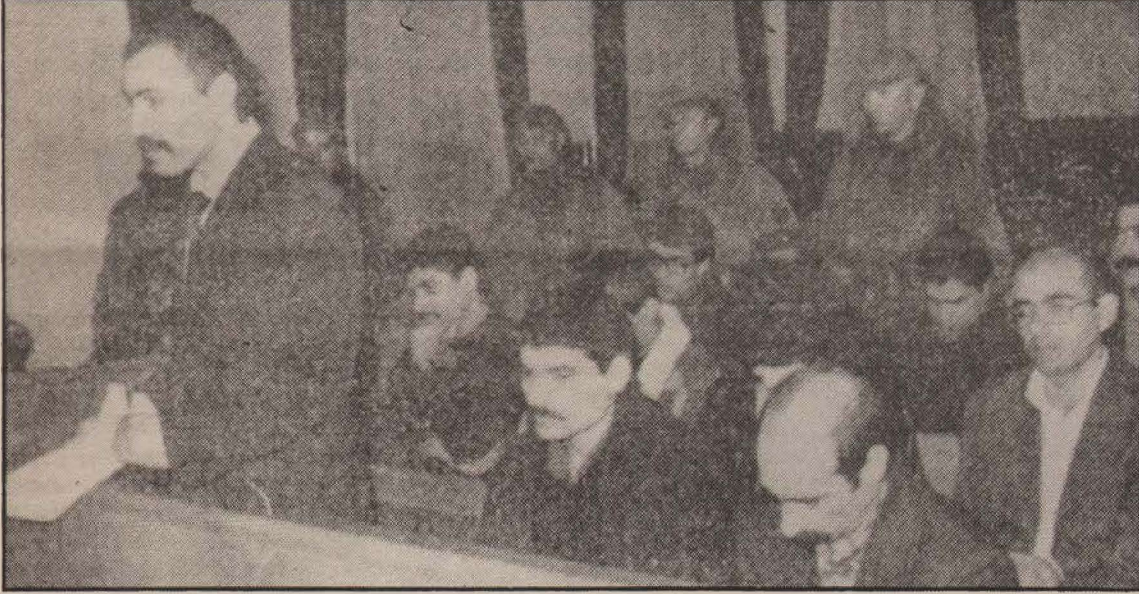
Yeni bir yıla kavuşma vesilesi ile Kürdistanlı emekçiler Avrupa'nın birçok ülkesinin sayısız yerinde geceler düzenlediler. Yapılan kutlama gecelerine binlerce emekçi, genç, yaşlı ve çocuk katıldı.

Berlin, Hannover, Köln, Frankfurt, Hamburg, Stuttgart, Paris, Den Haag, Brüksel, Kopenhaag, Stockholm, Basel, Viyana gibi belli başlı kentlerde ve diğer birçok şehirde düzenlenen yeni yıl gecelerinde çeşitli kültürel gösteriler de sergilendi. Bazı kutlamalar, sabaha kadar sürdü.

Türkü, folklor, şiir, tiyatro, bilgi yarışması gibi etkinliklerin yanı sıra, 1988 yılının ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yeri ve 1989 yılının mücadelemiz açısından taşıdığı önem üzerine de konuşmalar yapıldı. Ayrıca gerilla eğitimlerinden düzenlenmiş video filmleri de gösterildi.

Oldukça coşkulu geçen etkinlikler, halkımızın yurtdışındaki parçasının, yeni bir zafer yılını yaratmanın büyük özlemi içinde olduğuna da en iyi bir işaret oldu. Bu etkinlikler zafere dair olan güvenin tazelenmesinde de bir rol oynadı.

3 idam istemli PKK-Davası duruşması İstanbul DGM'de yapıldı

23 Ekim günü İstanbul-Kısıklı'da faşist binbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın cezalandırılması ile ilgili görüldükleri nedeniyle 16 kişi hakkında açılan davaya 23 Aralık 1988 günü, İstanbul DGM'de bakıldı.

PKK örgütüne üye oldukları ve merkez komitenin kararı ile, Diyarbakır'da iç güvenlik amiri faşist cellat Esat Oktay Yıldıran'ı öldürdükleri gerekçesi ile yargılanan şahıslardan 4'ü sorgusundan sonra serbest bırakıldı.

Diğer sanıkların ise biri tutuksuz olmak üzere sorgularına geçildi. Tutuklular yaptıkları açıklamalarda, kendilerine emniyette işkence yapıldığını söyleyerek, bazı şeyleri işkence ile yüklemeye çalıştıklarını belirttiler.

PKK'nin yayın organını çıkarmakla suçlanan Toplumsal Diriliş dergisinin sahibi Cemal Yalvaç ile derginin yazı işleri müdürü Hasan Uşak, "anayasal güvence altında bir dergi çıkardıklarını belirterek, PKK ile bir ilgilerinin bulunmadığını ve derginin serbestçe satıldığını" söylediler.

Tutuklulardan Nizamettin Boztoprak ile giyabında yargılanan Abdullah Kanat, Muhittin Ayak hakkında idam istenirken, Seyfettin Rüzgar, Cemal Yalvaç, Hasan Uşak ile giyabi tutuklama kararı olan Yavuz Özcan ile Seyfettin Özcan hakkında ise en az 10'ar yıl talep edildi. Mehmet Gezer, Ekrem Yaşar, Mahsun Mermertaş, Hayrettin Çelik, Hülya Güvenışık, Resul Yüksel ve tutuksuz yargılanan Taner Kılıç içinse 5-10 yıl arasında değişen hapis cezası istendi.

Binbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın hak ettiği cezaya çarptırılması ardından sömürgecilerin rastgele bir operasyonla, olayla hiçbir ilişkileri olmayan kişileri tutuklayarak, olayın sorumluları gibi göstermeye çalışıp, bu eylemle birlikte düşen prestijini biraz da olsa kurtarmaya çalışıyor. Tutuklananlardan üçü, legal bir derginin sahibi, yazıişleri müdürü ile muhabiridir. Bu bile sömürgecilerin rastgele ve hiçbir hukuksal gerekçe bile göstermeden, işkence ile isnat ettiği suçlara göre tutuklaması, suçlamaların geçersizliği açısından açık bir kanıtdır.

Cezaevi ile dayanışma toplantısı

DUISBURG (B. Almanya): 14 Aralık 1988 günü, Türkiye ve Kürdistan'daki politik tutuklularla dayanışma amacıyla BWK, SDAY, VSP ve Bäumer (okul grubu) gruplarının katıldığı bir bilgilendirme toplantısı yapıldı.

Toplantıya 30'a yakın ilerici, demokrat katıldı. Toplantıda, cezaevlerinde devrimci tutukluların maruz kaldıkları baskı koşulları ve Kuzey Kürdistan'daki son siyasal gelişmeler değerlendirilerek aktarıldı.

Değerlendirme ve tartışmalarla süren toplantı 3 saat sürdü.

Feyka-Kürdistan'ın organize ettiği toplantıya katılan güçler, pratikte ulusal kurtuluş mücadelemizle dayanışma içine girerek birlikte hareket edeceklerini açıkladılar.

Faşist sömürgeciler azgınca saldırıyor

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi karşısında paniğe kapılan faşist sömürgeciler, halkımıza saldırmakta birçoğunu tutuklamaktadır. Hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklanarak işkenceden geçirilirken, cezaevine gönderilmekte, gözdağı verilerek, tehdit edilmektedir.

Son olarak Pazarcık'ta düzenlenen operasyonlarda, daha önce cezaevinden bırakılan bir kısım yurtseverle, sıradan insanlar, bir köyün yakınında bulunan bir mağarada battaniye bulundu gerekçesi ileri sürülerek tutuklanmışlardır. Bu tutuklamadan amaç, yöredeki yurtseverlere gözdağı vererek, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmalarını engellemektir.

Bunun yanısıra, Pazarcık alanında yoğunlaşan göç olayını da bu tehdit ve baskınlarla hızlandırmaya çalışıyorlar. Böylece, yörede gelişme gösteren ulusal kurtuluşçu faaliyetlerin önünü almak istiyorlar.

Yapılan son operasyonlarda tutuklananlardan 7'si tutuklanarak cezaevine gönderildiler. Sömürgeciler, böylece, oyunun ikinci perdesini sahneleyerek, gözdağı vermeye devam ediyorlar.

Kıbrıs'ta "Kürdistan'la Dayanışma Komitesi" kuruldu

28.11.1988 tarihinde, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemek amacıyla **"Kürdistan'la Dayanışma Komitesi"** kuruldu. Komite içerisinde, merkezi Yunanistan'da bulunan "Halkların Haklarını Koruma Örgütü" üyeleri ve milletvekilleri de yer almaktadırlar.

"Kürdistan'la Dayanış Komitesi" kuruluşunu, amacını belirten bir açıklama ile kamuoyuna duyurdu. Aynı zamanda komitenin tüzüğü mahiyetindeki bu açıklamada; Kürdistan'ın dört parçaya bölündüğü ve işgal altında bir ülke olduğu belirtilerek, Kürt nüfusunun nerede ne kadarının yaşadığı rakamlarla verilmektedir.

Aynı açıklamada, Kürt halkının kendi bağımsız devleti için mücadele verdiği ve bu mücadelenin, Türk devletinin işgali altındaki bölgelerde çok çeşitli yöntemlerle yürütüldüğü belirtilerek, bu mücadelenin yüksek boyutlarda seyrettiği de vurgulanmaktadır. Böylesi bir mücadele ile Kürt halkının tarihe bağlandığı da bildiride yer almaktadır. Ve bu mücadelesiyle Kürt halkının çağa açılıp, bölgenin tarihi ve coğrafyasında gerçek yerini almayı hakkettiği belirtilmektedir.

Komite yaptığı açıklamada, ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığını vurgulayarak, Türk sömürgecilerinin her alandaki faşist saldırılarına ve Kürt halkına karşı işlediği suçlara Türkiye'deki bazı ilerici, solcu güçler ile Avrupa'daki siyasi kurumların sessiz kalmalarını eleştirerek, bu konudaki tavrını şöyle açıklamaktadır: *"Yarısı işgal altında olan bir vatanda (Kıbrıs) yaşayan biz ile yine aynı işgalci, faşist-ırkçı Türk devletinin kurbanları olan Yunan halkının ve Türkiye'nin yayılmacı planlarıyla karşı karşıya olan tüm halkların mücadelelerini, Kürt kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak kabul ediyoruz."*

Kürdistan halkının dostlarından oluşan komite, hedeflerini 3 maddede toplamaktadır:

"1- Kürt halkıyla fiili dayanışmada bulunmak,

2- Kürt problemi hakkında Kıbrıs halkını bilgilendirmek,

3- Yunanistan ve Avrupa'da aynı faaliyetleri yürüten komitelerle güçbirliği yapmak."

Uluslararası Af Örgütü yeni bir rapor yayınladı

● Uluslararası Af Örgütünün (AI) Londra'da yayınladığı dört sayfalık raporda, işkence ve gözaltında katledilen 144 kişi hakkında yeterli bir açıklamanın yapılmadığını da belirtti.

● **Uluslararası Af Örgütü (AI) Türkiye'de insan hakları ihlallerinin dehşet verici bir boyutta olduğunu söylediler.**

Pikaso'nun insan hakları için çizdiği resim

Uluslararası Af Örgütü daha önce açtığı bir kampanya ile Türkiye ve Kürdistan'da faşist Türk sömürgecileri tarafından uygulanan işkence ve insan hakları ihlallerine karşı önlemlerin alınmasını istemişti. Halen devam eden Kampanya çerçevesinde, Af Örgütü, faşist rejimin insan haklarını ihlallerine ilişkin olarak, yeni açıklamalar yapıyor.

Bu ay sonunda yaptığı yeni bir açıklamada, Türkiye'deki insan haklarının ihlalinin dehşet verici boyutlarda olduğunu belirtti. 4 sayfalık raporda, *"Türk yetkilileri tarafından, insanlıktan uzak işkence uygulamasını gözaltında meydana gelen ölümleri, siyasi tutuklamaları ve adil olmayan yargılama gerçekliğini değiştirmek amacı ile girişilen gözle görülebilir bir çaba olmadığı"* belirtildikten sonra, işkencede katledilen "229 kişiden 144'ünün ölüm nedeni hakkında yapılan açıklamaların inandırıcılıktan uzak olduğuna da yer verildi.

Af Örgütü yayınladığı raporunda Türkiye'nin, "işkencenin önlenmesi, Avrupa sözleşmesini"- ve "işkenceye karşı Birleşmiş Milletler sözleşmesini" imzalamasına rağmen, bu konuda ciddi ihlallerin meydana geldiğini de belirtti. Af Örgütü bu konudaki tüm düşüncesini de tek bir cümlede ifade etti. "İnsan hakları dehşet verici boyutlarda" diyen Af Örgütü, insan hakları ihlallerinin son bulmasını da Türk hükümetinden bir kez daha istedi.

Bir İsveçli
İsveç Başbakanı Olof Palme'nin katil zanlısı olarak yakalandı

(Berxwedan-Stockholm muhabiri) İsveç basın ve yayını, geçtiğimiz hafta Olof Palme'nin katilinin yakalanmış olduğunu duyurdu. Palme cinayeti ön sorgulama savcıları Jörgen Almblad, Anders Helin ve Axel Morath, İsveç basın ve yayınının yine çok şaşalı açıklamaları ardından konu üzerine kendileri de kısa bir basın toplantısı yapıp açıklamada bulundular.

Yakalanan kişinin gerçek katil olduğu kesin gibi. Cinayetin üzerinden üç yıl gibi uzun bir müddet geçmiş olmasına rağmen var olan zayıf delilleri bile, durumu sanığın aleyhine kuvvetli bir şekilde döndördüğü görülüyor. Bu gelişmelerin başlıcası ve en önemli olanı "en önemli şahit" diye tanımlanan Olof Palme'nin eşi Lisbet Palme'nin katil ile yüzleştirilmesinde, zanlıyı görür görmez tanımış olduğunun yazılmasıdır.

Ayrıca, katil zanlısının aleyhinde olan daha başka bir gelişme de, zanlının Palme çiftini daha sinema kapısında takip ederken, iki kadın tarafından görülmesidir. Kadınlar bu kişiyi önce SÄPO'nun koruma polislerinden olduğunu sanıyorlar. Ancak bugünkü yüzleştirmede her iki kadın da on kadar kişi arasında, Lisbet Palme gibi aynı kişiyi, yani tutuklu katil zanlısını "Grandmannen"i işaret etmesi, durumu, İsveçlilerin dediği gibi dramatik olarak zanlının aleyhine çevirdi.

İki büyük akşam gazetesi olan **Aftonbladet** ve **Expressen**'in konuyu genişlemesine sorgulama ve yüzleştirmeleri bütün detaylarına inerek 20.12. 1988 tarihli baskılarında verdiler. Bütün bunlarla birlikte her iki gazete elde var olan deliller nedeniyle sanığa kesin suçlu gözü ile bakılacağını yazdılar.

Bu cinayet hakkındaki gelişmeleri ve sorgulamaları yakından takip eden, ve durumu reel bir şekilde ele almaktan yana olan herkesin aklına şu soru takılıyordur: Acaba bütün bunlar yine polis, savcılık vb. devlet makamlarının ortaklaşa bir operasyonu mudur? Çünkü daha önce bir-iki kez böylesi bir senaryo sahnelenmişti. Bütün bunlar da bu cinayetin çözülmesinin öyle rahatça olmayacağı kanısını kitlelerde uyandırmıştı. Gerçi bu oyunlarında katili yaklama bahanesiyle ne derece adi ve düzenbazca bir şekilde Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun öncü gücüne saldırdıkları ortaya çıkmıştı.

Akla gelen sorulardan bir tanesi de bu cinayette **SÄPO'nun sorumluluğunu** gizlemek için elden geleni arkalarına koyuyorlar mı acaba, sorusudur. Yine bu konudaki gelişmelere yabancı olmayanların yakından bildiği son bir gelişmeye atıfta bulunmadan geçmemek gerekir: **Proletären** gazetesinin mahkemesinde Hans Holmer'in cinayet sorgulama şefliği yaptığı dönemde, "Polis-izi" konusunda halktan gelen yazılı ve sözlü şikayet ve gözlenim başvurularının başına gelenler hakkında önümüzdeki bir dönemde mahkeme önünde hesap vermeye zorlanacağı yönlü bir kararın alınmasıdır. Bilindiği gibi geçtiğimiz yakın bir dönemde bu sinsi "Polis-izi" konusunda İsveç kamuoyu epey açık bir şekilde tartışma istemişti, fakat... her zaman olduğu gibi bu kez de, bu istem devlet kuruluşları tarafından finanse edilen yoğun bir polis savunmacıları duvarı ile karşı karşıya bırakılmıştı.

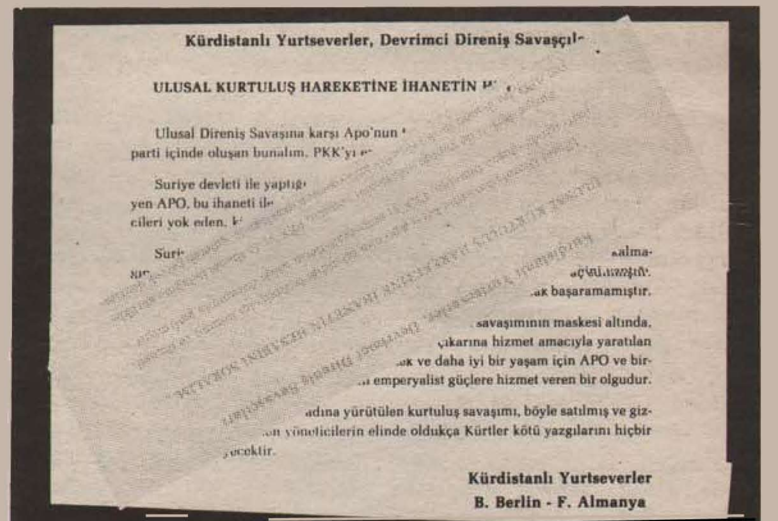
Proletären gazetesinin katil zanlısı olarak polis ismi ve resmi yayındığı gerekçesiyle yargılandığı mahkemede, Hans Holmer'in bir mahkeme heyeti önünde "Polis-izi" konusunda yapılan halk başvuruları hakkında rapor vermesi karar altına alınmıştı. Proletären bunu birinci raund turu olarak kazanılmış bir zafer şeklinde nitelendirmişti.

Bütün bunların ardından birdenbire İsveçli gangster takımlarından birinin üyesi olduğu söylenen bu 41 yaşındaki İsveçli, Olof Palme cinayeti katil zanlısı olarak önümüzdeki haftaların birinde yargılanmak üzere tutuklanmış olsa dahi, yine SÄPO-MİT ve CIA üçlüsünün bu cinayetteki rolleri gizlenemeyecektir.

Bir provokasyon belgesi

Alışılagelmiş metodlarla ulusal kurtuluş mücadelemizi lekelemeye çalışan ve ona saldıran MİT ve işbirliği içinde olan çevrelerin yeni bir provokasyon belgesi daha elimize geçti. Önceki örneklerinden farklı olmayan bu bildiri de, kısa bir süre önce ortaya çıkan Hüseyin Yıldırım-Fatma provokatörlerinin Partimiz PKK'nin Genel Sekreterine yönelttikleri asılsız iddiaların bildiri vb. dağıttılar.

Son provokasyon belgesinin iddiaları o kadar çürük ve temelsiz ki, üzerinde fazla durmaya bile gerek yok. Provokatör avukat bozuntusunun Milliyet gazetesinde ortaya attığı *"Apo, PKK'yi sattı Apo teslimiyetçi tutum takınıyor. M.Ali Birand'la röportajında Apo, gerçek yüzünü ortaya koymuştur."* vb. daha birçok iddiaya bu bildiride de yer veriliyor. Bu ayrı gibi görünen

Kürdistanlı Yurtseverler, Devrimci Direniş Savaşçıl-

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNE İHANETİN

Ulusal Direniş Savaşına karşı Apo'nun
parti içinde oluşan bunalım. PKK'yı

Suriye devleti ile yaptığı
yen APO, bu ihaneti ile
cileri yok eden,

Suri ... alma-
... başaramamıştır.

savaşımının maskesi altında,
çıkarına hizmet amacıyla yaratılan
ve daha iyi bir yaşam için APO ve bir-
emperyalist güçlere hizmet veren bir olgudur.

adına yürütülen kurtuluş savaşımı, böyle satılmış ve giz-
yöneticilerin elinde oldukça Kürtler kötü yazgılarını hiçbir
yecektir.

Kürdistanlı Yurtseverler
B. Berlin - F. Almanya

bir tekrarı.

Provokatörlerin kalemi olsun, MİT'in kalemi olsun, -aynı içerikte olması nedeniyle- bu fazla önemli değil. İddialar aynı, ulaşılmak istenen amaç aynı.

"Kürdistan'lı yurtseverler-Batı Berlin" imzalı bildiri, MİT'in daha önce de kullandığı posta yolu ile adreslere gönderiliyor. Bu yöntemle MİT ve provokatörler şimdiye kadar çok sayıda kalemlerden dökülen iddiaların nasıl da korkunç bir benzerlik içinde olduğuna örnektir.

Gerçek yüzleri açığa çıkan ve Partimizle, Önderliğine karşı açıktan savaş yürüterek, sömürgeci rejimi kurtarmaya çalışan bu provokatörler, halkımızın ellerinden yakalarını kurtaramazlar. Halkımız bunlardan işledikleri suçların hesabını sormasını bilecektir.

PKK 10. YIL KUTLAMALARI

Hannover'de PKK'nin 10. Kuruluş Yıldönümü kutlamasına 4000 civarında yurtsever katıldı.

DEN HAAG (Hollanda): Partimizin 10. kuruluş yıldönümü gecelerinden biri de Hollanda'nın Den Haag şehrinde büyük bir coşku ve mücadele ruhu ile kutlandı.

Alandaki gecenin kutlanmasına bir hafta kala, düşmanın çeşitli engelleme ve provokatif girişimleri gündeme geldi. Fakat Abdullah ÖCALAN Genel Sekreterliğinde, Partimizin mücadelesi etrafında kenetlenen ve ona inanarak bağlı olan yurtseverler, düşmanın açık ve provokatif saldırılarını boşa çıkarıp, mücadeleci bir ruh ve coşkuyla geceye yoğun bir katılım sağladılar.

1500 kişinin katıldığı Parti gecesi üç dilde (Kürtçe, Türkçe, Hollandaca) yapılan açılış konuşmasıyla başladı.

Gece programına HUNERKOM'un koro ekibinin söylediği devrimci marşlarla geçildi. Ardından Ozan Armanc direnişçi türküler sunduktan sonra, 10. yıldönümüne ilişkin Türkçe siyasi konuşma yapıldı. Konuşma, "Bijî Serok APO", "Bijî PKK", "Partimize uzanan elleri kıracağız" sloganları arasında tamamlandı. Cudi doruklarında yankılanan isyan ateşi, geceyi daha da anlamlaştırarak, sıcaklığıyla kitleyi daha bir coşturdu. Ve kitleler, "Vur gerilla vur Kürdistan'ı kur" sloganını haykırarak ARGK gerillalarını selamlıyordu. Siyasi konuşmanın ardından Hollanda'dan folklor ekibi halk oyunlarını sergiledikten sonra, sahneyi Koma Zilan'a bıraktı. Koma Zilan'ın devrimci halk türküleri ardından, kitlenin büyük ilgisini çeken tiyatro oyunu sergilendi. Programın ilk bölümü Ozan Xelil Xemgin'in söylediği devrimci direnişçi türkülerle sonuçlandı.

Verilen kısa bir aradan sonra, programın ikinci bölümü Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 10. yıldönümüne ilişkin konuşması videodan gösterildi. Konuşma sloganlar ve yoğun ilgi ile izlendi. Daha sonra HUNERKOM merkezi folklor grubu çeşitli oyunlar sergiledikten sonra Kürtçe siyasi konuşma yapıldı. Ozan Xemgin'in direnişçi türküleri ardından Koma Berxwedan çeşitli devrimci ve halk türküleri sundu. Ve son olarak "APO hate Hîlvanê" halayı ile gece sonuçlandı.

HANNOVER (B. Almanya): Partimiz PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünün kutlandığı diğer bir gece Kuzey Almanya'nın Hannover şehrinde gerçekleşti.

11.12.1988 tarihinde gerçekleşen geceye 4000'in üzerinde kitle katılımı sağlandı. Geceye yediden yetmişe katılan Kürdistanlı yurtsever emekçiler büyük bir coşkuyu yaşadılar.

Kürdistan bağımsızlık ve dünya devrim şehitlerine bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan gece, HUNERKOM korosunun söylediği devrimci marşlarla devam etti. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN ve Partiye bağlılık sloganlarıyla kitle büyük coşku içindeydi.

Folklor ekiplerinin Kürdistan'ın değişik yörelerinden sunduğu devrimci direniş türkülerinden sonra, Güney Kürdistan halkımızın faşist Türk devleti tarafından ölüme terkedilmesini sahneleyen tiyatro oyununu kitleler ilgiyle izleyip, kin ve öfkelerini dile getiren sloganlar haykırdılar.

Gecede yapılan siyasi konuşmalarda, Parti mücadelemizin gelişim tarihinden kesitler aktarıldı. Özellikle Parti Önderliğinin 10. yıl mesajı ve gerilla tatbikatının yer aldığı video kasetini izleyen yurtsever ve demokratların ayağa kalkarak alkışlamaları ve selamlamaları coşkuyu doruğa ulaştırdı.

Gece salonu dar olmasına rağmen, kitle geceye büyük ilgi gösterdi. F. Almanya'da tutuklu bulunan Kürt politikacıların avukatı da yaptığı konuşma ile kitlenin ilgisini çekti.

Ayrıca Filistinli, Kıbrıslı, Türkiyeli ve B. Almanyalı dost güçlerin sunduğu mesajlar, ulusal direniş gecesine güç kattı.

Gece "APO Hate Hîlvanê" türküsüyle sonuçlandı.

DELEMONT (İsviçre): 4000 kişilik bir katılımla İsviçre'nin Delemont kentinde gerçekleşen ulusal direniş gecesi oldukça coşkulu geçti. Ve düşmanın tüm beklentilerini kursağında bıraktığı gibi, asılsız ihbar söylentilerinin tek amacının, gece kutlamasının engellenmesi veya bu da olmazsa, en azından katılımı azaltmak olduğunu ortaya koydu. Yüksek bir katılım ve coşkunun zirvesi, düşman çevrelerine cevabın en iyisini verdi.

Gecenin yapılacağı gün, salonun çevresine yığınla polis doldu. Kutlamanın bir gün öncesinde, gece haberini radyo ve televizyonlar vererek, gecenin engellenebileceği ihtimalinin olduğunu, gece yerinde saldırıların düzenlenebileceğine dair ihbarların yapıldığını duyuruyorlardı. Bu nedenle, gece salonu önünde biriken polis yığını dışında, 100 kişiye yakın basın ve TV muhabiri de birikiyordu.

Radyo ve TV'nin verdiği haberler, polislerin kalabalığı, yüzlerce basın-yayın mensubunun hazır halde sabırsız bekleyişi ve diğer yandan yurtseverlerden oluşan binlerin gece kutlamasına akın etmesi; tedirginlik, heyecan ve coşkunun oluşturduğu bir tabloydu.

Derken, gecenin Kürdistan bağımsızlık ve dünya devrim şehitlerinin anısına yapılan bir dakikalık duruşuyla başlaması ardından, binlerce kitlenin yoğun alkışı ve gür sloganları tabloyu değiştirmeye başladı. Bu arada gecenin başlamasıyla birlikte, Suisse Romand televizyonu ve İsviçre ana radyosu da naklen yayını başlatarak, gece programının sonuna kadar canlı yayın yaptılar.

Gece programı coşkun slogan ve alkışlar arasında 50 kişilik koronun söylediği devrimci marşlarla devam etti. Ardından Ozan Dilgeş direnişçi türküler söyledi. Ve Türkçe siyasi konuşma alkış ve sloganlarla tamamlandıktan sonra, folklor gösterileri başladı. Ozan Xelil Xemgin'in devrimci direnişçi türkülerinin ardından Kürtçe siyasi konuşma yapıldı. Gece programı yine folklorla devam ederken, kitledeki coşku seli daha bir kabarıyordu. Folklor gösterilerinin bitimi ardından, Zürih'ten müzik grubu sahnedeki yerini alıyor ve direnişçi halk türküleriyle kitlenin beğinisini kazanarak alkış alıyordu. Müzik grubu ardından Almanca siyasi konuşma yapıldıktan sonra, dekoru yapılan sahnede 60 kişilik tiyatro oyuncuları yer aldı. Tiyatronun konusu Güney Kürdistanlı halkımızın yaşam dramıydı. Bu tiyatro melodramı kitlenin coşkusuna bir de faşist TC ve Irak'a karşı kini de ekliyordu.

Geceye, 100 civarındaki TV ve basın muhabiri dışında 100'e yakın yabancı halklardan ilerici misafirler de katıldı. Ayrıca Acilciler, Dev-Sol, SVP, Latin Amerika Zürih Komitesi ve 40 örgütün içerisinde yer aldığı Dayanışma Komitesi geceye mesajlarıyla güç kattılar.

Gecenin kutlama haberini, canlı olarak naklen yayın yapan bir televizyon ve radyo dışında, İsviçre'nin diğer bazı radyo ve televizyonları da haber programlarında duyurdular.

Gecenin büyük bir coşku, militanca ruh içinde düzenli geçmesi, dostlarımızı sevindirirken, düşmanlarımızı da kahrederek yüreklerine korku saldı. Kürdistanlı yurtsever kitleler, coşkulu "Bijî PKK!", "Bijî Serok Apo!" ve diğer sloganlarıyla adeta, *"Apo gibi pılıngın, bazın var/O'nu izler yiğit oğlunkızın var"* dizelerinde dile getirilenleri kanıtlarcasına PKK'ye sahipliğini pekiştirdiler.

Kutlama gecesinin disiplini, coşkusu karşısında etkilenen polisler de, Partimizin 10. yıldönümünü sözlü olarak kutladılar.

M. Nazif AKTAŞ

katledilişinin 3. yıldönümünde anıldı

M. Nazif AKTAŞ, bundan 3 yıl önce, 23 Aralık 1985 tarihinde, bazı Türk sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformistlerinin ortak silahlı saldırısı sonucu Paris'in St. Denis sokağında katledilmişti. İşte, Paris-ERNK taraftarları, bu saldırgan güçleri bir kez daha lanetlemek ve Kürdistan bağımsızlık savaşçısı M. Nazif yoldaşı katledilişinin 3. yıldönümünde bir kez daha anarak, "ona ulaşmanın çabası"nı gösterdiler.

M.Nazif AKTAŞ yoldaşın anma toplantısında yapılan konuşmada, M. Nazif AKTAŞ'ın kişiliği, mücadele yaşamı dile getirilerek, onu katleden saldırgan güçlerin devrim mücadelesine karşı oynadıkları karşı-devrimci rol ve Partimizin geliştirdiği devrimci mücadeleye yönelik gündemleştirilen yeni saldırılar ve komplolar üzerinde duruldu.

Daha sonra içinde kadın ve çocukların da bulunduğu kalabalık sayıda ERNK taraftarı bir grup, M. Nazif AKTAŞ yoldaşın ebedi uykusuna yattığı mezarını ziyaret etti. Yapılan saygı duruşundan sonra, anısına yayınlanan bildiri okundu. Devrim ve şehitlere bağlılık andının okunmasından sonra da M. Nazif AKTAŞ yoldaşın mezarı çiçeklerle donatıldı.

Mustafa Nazif AKTAŞ mezarı başında anıldı. Üst köşede M. Nazif AKTAŞ'ın mezarı görülüyor

Yine akşam saatlerinde, M. Nazif yoldaşın katledildiği yerde bir grup ERNK taraftarı meşaleli gösteri yaptı. Yapılan gösteri, "Kahrolsun teslimiyet, yaşasın direniş", "Yaşasın PKK", "Yoldaşlarımıza uzanan eller kırılacaktır", "Bijî Serok APO" sloganlarıyla sonuçlandırıldı.

"Halkımızın önderi ve öğretmeni Başkan APO önderliğindeki PKK'nin kuruluş yıldönümü tüm yoldaşlara ve halkımıza kutlu olsun..."

Halkımızın ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi, örgütleyicisi ve yöneticisi PKK, resmen kuruluşunun 11. yılına giriyor. Böyle büyük tarihi değere sahip olan bu anlamlı gün, ulusal direniş bayramı hepimize, halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!

Halkımızın yaşamında kurtuluş için kesin dönüşü ifade eden böyle tarihi bir günü, en azından anlamı üzerine derince düşünmeden ve birkaç söz söylemeden geçirmek mümkün değildir. Zira hepimiz çok iyi biliyoruz ki, PKK, ulusal kurtuluş için yoğun mücadelelerin verildiği bir ortamda doğmadı. Tersine, bırakalım ulusal kurtuluş mücadelesini, halkımızın ulusal varlığının bile yok edilmek üzere olduğu, Kürtlük ve Kürdistan'ın adeta unutturulduğu bir ortamda ulusal varlık ve kurtuluş düşüncesinin tohumlarını ekerek ortaya çıktı. PKK, ulusal yok oluşun eşiğinde olan bir halkın bağrında ulusal kurtuluş tohumlarını yeşerterek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini düşünceden eyleme kadar her bakımdan sıfırdan başlatıp bugünkü düzeyine vardıran büyük yaratıcı güç oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi PKK ile doğdu ve onun önderliği altında gelişerek bu iki güç kafa ile vücut gibi bir birlik oluşturdu. PKK de, Kürdistan halkının, tüm devrimci ve yurtseverlerin önderi ve öğretmeni Abdullah ÖCALAN yoldaş ile var oldu; sıfırdan başlamak üzere PKK hareketi O'nun önderliği altında mevcut teorik, politik ve örgütsel gelişimini yaşadı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin, PKK'nin 10. mücadele yılının tamamlanmakta olduğu bugünkü ideolojik, politik, örgütsel ve pratik gelişimine ve bu gelişmenin büyüklüğüne bakıp da aldanmamak gerekiyor. Mevcut gelişmelerin büyüklüğünden sarhoş olmaksızın, halkımızın bağımsızlığı, özgürlüğü ve toplumsal gelişimi yolunda yaratılmış olan bugünkü gelişim düzeyini asla küçümsememek gerekiyor. Ve bu gelişmelerin tarihi büyüklüğünü gerçekten anlayabilmek için, hareketin ortaya çıktığı koşulları ve gelişmeyi yaratan gerçek değerleri, geliştirici özellikleri beyne unutulmamak üzere iyice kazımak gerekiyor. Çünkü, "Kürdistan sömürgedir ve ulusal kurtuluş mücadelesi vermek gerekir" sözü ilk kez söylendiği zaman, bunu PKK Önderliğinden başka bilen veya söylemeye cesaret eden, buna tüm varlığıyla inanan kimse yoktu. Bugün Türk kamuoyunda ve dünyada "Kürdistan sorunu" açıktan tartışılıyor ve çözüm aranıyor; ancak o dönemde "Kürt milliyetçisi" olarak adlandırılanlar bile "Kürtlerin var olup olmadığını" tartışıyorlardı. "Türk solu" denen cephede "Kürt" adının söylendiğini duymak bile tahammül edilemez bir şey olarak görülüyordu. Dünyada "Kürt sorunu" çoktan unutulmuş, Türk kamuoyunda ise "Kürtlük", sadece şoven bir mizah konusu, hakaret ve alay edilecek bir sözler yığını haline gelmişti. Artık herkese göre, "Kürdistan ve Kürtler", sadece tarihlerin kısaca yer vereceği bitmiş tarihi bir olay halini almıştı. İşte kurtuluş ışığı saçan ilk sözler böyle bir ortamda söylendi; böyle bir ortamda Kürdistan ve ulusal kurtuluş için düşünüldü. İşte PKK ve önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi böyle bir ortamda doğdu ve bu ortama karşı mücadele ederek gelişti.

PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihi, mücadelenin Önderi tarafından ayrıntılarıyla izah edilmiştir. O'nun gelişim özellikleri, kendisine özgü ayrıntılarla genel devrimci hareketlerin özelliklerinin canlı bir kaynaşmasını taşır. Ve bu gelişmenin temelinde, her türlü gericiliğe karşı düşünceden eyleme kadar sarsılmaz bir mücadele, her koşul altında mutlak direniş, bütün olumsuzluklara karşın harcanan büyük çaba ve yüce emek, sarsılmaz inanç ve cesaret, vahşi baskı ve zulme karşı akan kan ve toprağa düşen can vardır.

PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi, Türk sömürgeciliğine ve her türlü gericiliğe karşı düşünceden eyleme kadar, zindanda, dağda, kentte, her alanda verilen dişe diş bir mücadele ile olmuştur. Daha ilk şekillenmesini yarattığı andan itibaren sömürgeci düşmanın komplo ve terörü ile karşılaşmış, bu terör günümüzdeki özel savaşa kadar sürekli tırmanmıştır. Türk sömürgeciliği, Kürt işbirlikçilerinden emperyalizme kadar ulaşa-

Devamı 17. sayfada

1988'de daha güçlü, daha savaşkan bir PKK!

Kürdistan halkının şanlı önderi PKK, 10. yılını büyük kazanımlarla kapatıp, 11. yılına güçlü başarılarla, büyük bir birlik ve beraberlikle adımını attı.

Yiğitlik, kahramanlıklarla dolu 10 yılı başarı ile kapatan ve 11. yılına başarılarla giren PKK'den halkımız zafer müjdeleri beklemektedir. PKK'nin halkımızın onurunu geri iade edeceğine dair olan inancımız, güvenimiz sonsuzdur. Kahraman önderimiz PKK, bize onurlu olmaya, ancak ve ancak savaşarak, direnerek, çalışarak ulaşılacağını öğretti. Biz de PKK'ye söz veriyoruz ki, Kuzeybuz denizinde de olsa yiğit önderlerimizin direniş bayrağını nefesimizin ve kanımızın son damlasına kadar yücelerde dalgalandıracağız.

—Kahrolsun emperyalizm ve her türden işbirlikçilik!
—Yaşasın halkımızın şanlı önderleri PKK-ERNK-ARGK!
—Sana bin selam yiğit önderimiz APO!

Handen
İsveç-Kürt Kültür Derneği

Zorlu geçen 10 yıllık tarihi ile PKK, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin zafer güvencesidir!

11. yılına girerken PKK'nin gerçekliği mevcut siyasal koşullar ve halk gerçekliğimizle bütünlük içinde değerlendirmeliyiz. Görülecektir ki, düşman bir çıkmaz içindedir. Özel savaş yenilgiye mahkumdur. PKK gerçekliği, geleceğin soylu gelişmelerini yaratacak, özlemi içinde olduğumuz siyasallaşmış halk kabarmalarına ve halk ordulaşmasına varabileceğimiz örgütsel zemin ve rehberdir. Dünya halkları da, ancak bu gerçekliğimizi koruduğumuz ve geliştirdiğimiz ölçüde saygısını somut dayanışmaya dönüştürebilecektir.

Tarihi yıldönümünde şu hususu önemle belirtme sorumluluğunu hissediyorum: Ulusal onur ve kişilik her şeyin üstündedir. Ulusal onur ve kişilik, bilinçle, örgütlü birlik ve mücadeleyle edinilirse korunabilir. Örgütsüz ve mücadelesiz bir halk hiçtir. Savaşmayan, örgütü korumayan ve ulusal bağımsızlık mücadelesini desteklemeyen hiçbir Kürdistanlı yurtseverlikten, hele de onurunu koruyabilmekten sözedemez. Sömürgecilerin emperyalist efendilerinin ulusal değerlerimiz, hatta kişiliklerimiz üzerinde bu kadar ölçüsüz ve hayvani bir hırsla oynayabilmelerinin tek nedeni henüz özlenen birlik ve savaş düzeyine varmamamızdandır. Özgürlük savaşında bir gün dahi yer alabilmek, sömürgeci egemenlik altında ve özellikle emperyalist metropollerde sahte özgürlük ortamında en bol olanaklarla yıllarca sürecek bir yaşamdan iyidir. Ulus özgürlüğü olmayan kişinin birey özgürlüğü de olamaz, hele bunu kavramayan kişinin hiçbir insani değerden sözetmesi mümkün olamaz, böyle bir insan yaşamı dahil, namusu üzerinde bile tasarruf olanağına sahip olamaz.

Ancak artık başımız dik, adımlarımız sert ve geleceğe mutlak emin olarak bakıyoruz. İnanç, savaş, kan ve zaferle yoğrulan bir öncümüz var. Ulusal birlik örgütümüz ve vahşi bir ordunun saldırıları karşısında mevzilerini koruyup geliştiren gerilla ordumuz, şehitler ordumuz, dağdan şehirlere, faşist zindanlardan emperyalist korsanların cezaevlerine kadar olan alanda direnen bir direnişçi esirler ordumuz, ihaneti tanıyan ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan yurtsever yığınlarımız var...

Bu nedenle mutlaka gelecek bizimdir. Hepimize düşen daha bilinçli, daha birlik, daha fedakarlık ve bulunduğumuz koşul ile ortamı savaş alanı kabul ederek mutlaka mücadele mevzilerini genişletme azmi olmalıdır.

—Yaşasın Kürdistan bağımsızlık mücadelesi!
—Yaşasın PKK!

Selahattin ÇELİK
19.11.1988

10. yılımızda dostlarla daha güçlüyüz!

Yaratılan ve bir yürek gibi ortaya koyduğunuz kardeşliğin rengi, kardeşliğimiz ne güzel!

Bugün aldım O'nu. Kutsal bir emanetin elime verilişi gibi öptüm. Kan rengindeki bu kardeşliği yüreğimde daima büyüteceğim.

27 Kasım'ın coşkusunu, heyecanını yaşadığımız bu günlerde, aynı renkte bayrakla kucaklaşış, bayramımızı bu kutlayış, kucaklaşmanın-kutlamanın en güzelidir.

Yarının özgür kucaklaşması için...

Sevgilerle...

21 Kasım 1988
Meral Kıdır

Bundan sonraki yıldönümlerin, Kürt halkının ülkesinde kutlanması en büyük dileğimiz olsun...

Sevgili dostlar,
Sevgili yoldaşlar,

Bu yazımla Kürt kurtuluş savaşına ilişkin bazı konularda görüşlerimi size sunmak istiyorum.

Her şeyden önce 3. 12. 1988 tarihinde Stuttgart'ta gerçekleşen gece vesilesi ile sizleri tebrik ederim.

PKK'nin 10. Kuruluş Yıldönümünü kutlamak amacıyla binlerce Kürt; kadın, erkek, çocuk bu gecede biraraya gelmişti. Kısa zamanda bu çaplı bir geceyi düzenlemek (ki başta bu gecenin Saarbrücken'de yapılması planlanmıştı) gerçekten büyük bir başarı.

Fakat bunun yanında, Almanca konuşmanın yapılmamasını eleştirmek zorundayım. Yine enformasyon masalarında Alman dilinde bildiri, broşür ve kitaplara da rastlamak mümkün değildi. Gelecekte bu konulara dikkat etmenizi rica ediyorum. Ayrıca her gece için kısaca bir programın; örneğin tiyatroyu Almanca anlatan bir programın önceden hazırlanmasını öneriyorum.

Bu eleştirileri bir kenara bırakırsak, gecenin amacına ulaştığını söyleyebilirim.

Bir sürü folklorik değere ek olarak, tiyatroyu özellikle beğendim. Kürt dilini bilmediğim halde, konunun ne olduğunu anlamada zorluk çekmedim. Tiyatro oyunu esnasında, derinden etkilendiğimi itiraf etmek zorundayım. Tabi bunun bir nedeni var. Kısa bir dönem önce 3 ayımı Kürdistan'da geçirmiştim. Bu ülkeyi az da olsa tanıdım, her ne kadar bu ülkeyi tanımak bir turist için çok zor olsa da.

Nereye gittiysem, ister Hakkari, Mardin, isterse de Uludere, Diyarbakır veya Urfa olsun, duyguları dostluk dolu bir halk ile karşılaştım. Gerçekten Kürt halkı, misafirperverlikte büyük bir halktır. Yaşama mücadelesi veren bir halkın dostluğu bu derece yüksek tutabilmesi, beni hayli etkiledi.

Canımı sıkan bazı olaylara da tanık oldum. Gaziantep'te güvenlik güçlerince feci şekilde dövülen ve tedaviye gönderilen bir gencin olayına tanık oldum. Polis, olayı yakından izlediğimi görünce, bana; "Bu, Türk kültürünü öğrenmelidir!" dedi. Urfa'da 8 jandarmanın bir eve yaptıkları baskına da tanık oldum. Eve giren jandarmalar, kısa süre sonra kelepçeye vurulan bir kişiyi evden çıkardılar, dipçik darbeleri ile onu bir otomobile bindirerek götürdüler. Siirt yakınlarında bir köyde, jandarmaların evlere baskınlar düzenlediklerine de şahit oldum. Nereye gittiysem, halkın saldırganlardan olan korkusunu hissettim. Ayrıca her yerde Türk saldırganları tarafından gözetlendiğimin de farkına vardım.

İşte, tüm bu olaylar, izlediğim tiyatroda bir anlama kavuşuyordu. Şu Kürt atasözünü anımsamadan edemeyeceğim:

"Kurd, ha wanî niye! (Kürdün kaderi asla bu değil!)"

Bu atasözünün aktualitesinden bir şey kaybetmediğini, tiyatro bana yeniden ispatladı. Hem nasıl mümkün olabiliyor ki, Ortadoğu'da bir halk imha edilmek istensin, ama mevcut tüm iletişim sistemlerine rağmen, bu barbar katliamdan notlar alınmasın?

Elbette Kürtler diyecek; "Kurd, ha wanî niye!"

Burjuva organ, parti ve yayınlarının, Özal kliğinin tasfiye politikasında emperyalist çıkarlarının olduğunu insan anlayabilir. Ancak, kendisine sol diyen kesimlerin Kürt sorununa yaklaşımına ne demek gerekir!

Eğer sol çevreler, Şili'deki idamlara karşı sesini yükseltiyorsa, açık ki bu zorunlu ve doğrudur!

Eğer sol çevreler, Güney Afrika'daki ırkçılığa karşı mücadele ediyorsa, açık ki bu zorunlu ve doğrudur!

Eğer sol çevreler, siyonizme karşı koyuyorsa, açık ki bu da zorunlu ve doğrudur!

Fakat eğer aynı sol çevreler, Kürt halkına uygulanan jenosidi onaylama durumuna düşüyorsa, açık ki bu büyük bir hatadır!

Emperyalist politikalar uğruna, onların çıkarları için, Türk hapishanelerinde işkence edilmesini kabul etmemek gerekiyor; binlerce çocuğun, kadının ve yaşlının zehirli gazlarla imhasını kabullenmemek gerekiyor.

Bundan dolayı, Kürt halkının kurtuluş mücadelesini desteklemek için büyük çaba harcanmak ve dayanışma gösterilmek zorundadır.

Kürdistan İşçi Partisi'nin 11. mücadele yılı dolayısıyla, Kürt halkı ile beraber çoşkumuzu dile getirmeliyiz. Bundan sonraki yıldönümlerin, Kürt halkının ülkesinde yapılması en büyük dileğimiz olsun!

—Yaşasın uluslararası dayanışma!
—Aslan kendi pençelerine güvenir!

Walter Herrman
6.12.1988

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Yüksek yaylaları ve gölüyle tanınan bir beldemiz

WAN
(Van)
—II—

Akdamar Kilisesi: Gavaş ilçesinin kuzeybatısında, Van Gölü'nün güney kıyısına 4 kilometre uzaklıkta bulunan 3 kilometre aralıklı iki adadan büyük olanında inşa edilmiştir. Ermeni Vaspurakan Kralı I. Gagik Ardzuni tarafından 915 yılında yapılmıştır. Yapımı 9 yıl sürmüştür. I. Dünya Savaşı sonrasında Ermenilerin Ada'yı Osmanlıların zoru ile boşaltmasına kadar kullanılıyordu. Ahtamar adıyla da anılan kilise şimdi boş durmaktadır.

Dört yapraklı planıyla inşa edilmiştir. Üstü sivri bir kubbe ile örtülüdür. Kesme taştan yapılmış duvarlarında bulunan kabartmalarda Adem, Havva, İsmail, İbrahim, Yunus, Danyal ve İsa adlı peygamberlere ve hayvanatlara ait figürler yer alır. Giriş kapısının bulunduğu güney duvarlarında Yunus Peygamberin balık tarafından yutuluşu, İsa ile Meryem, Davut ile Golyat'ın savaşması; doğu duvarında azizler; kuzey duvarında da Adem ile Havva'nın cennetten kovuluşu, Hazreti Musa'nın İsrailliyi öldürüşü, Samson'un ejder ve aslanla savaşması, Kral Gagik'in önünde eğilen iki aslan, İsmail'in oğlunu kurban edişi ve hayvanlar; batı duvarında kilisenin bir maketini elinde tutan Kral Gagik, İsa ve melek kabartmaları mevcuttur. Pencerelerin boyu uzun, eni ise çok dardır.

Akdamar Kilisesi: 1915 Ermeni katliamı ardından terkedildi.

Çavuştepe Kalesi: Van'ın 22 kilometre uzağında bulunan Çavuştepe köyündedir. M.Ö. VIII. yüzyılda Urartu Kralı II. Sardur tarafından yaptırılmıştır. Çavuştepe Kalesi diğer Urartu kalelerinden farklıdır; çift kale halindedir. Boldağı'ndan doğudan 14 metre, batıdan 10 metre genişliğinde hendekle ayrılmıştır. Doğudaki Yukarı Kale, batıdaki Aşağı Kale adı ile bilinir. Yapılan kazılar sonucu, Aşağı Kale'de saray, sarnıç, tapınak ve surlar bulunmuştur.

COĞRAFİK DURUMU

Doğal zenginlikleri bol olan Van, Kuzey-Batı Kürdistan'nın bellibaşlı güzel beldelerinden biridir. "Dünyada Van, ahirette iman" deyimi, bu beldemizin tarihi eserler ve doğal zenginlikler bakımından ne denli ileri düzeyde olduğunun kanıtıdır.

Başkale ilçesinden uzanıp Ağrı sınırına kadar olan doğu kesimindeki yüksek yaylaları, kıyısında kurulan göl, Van beldemize muhteşem güzellikler katar. Kuzeyinde Tendürek (3.542 metre) ve Aladağ (3.255 metre) gibi volkanik dağlar yükselir. Güneyinde de yükseklikleri 4.000 metreyi bulan heybetli dağlar uzanır. Bunların en önemlileri Vaviran dağları ile 3.500 metreyi bulan Artas dağıdır. Doğu Kürdistan'la sınır alanındaki dağlar ise daha çok yayla görünümündedirler. Ortalama yükseklikleri 2.200 metredir. Bu yaylalarda yükseklikleri 2.500 metreyi bulan doruklara da rastlanır. Bu dağlardan diğer bazıları Erek ve Mengen dağlarıdır. Bu dağların arasındaki Hoşap, Özalp ve Ahurik ovaları verimli toprağa sahiptir.

Doğu Kürdistan sınırı üzerinde, Van Gölü'nün güneyindeki Artos Dağı 3.475 metre yüksekliğinde. Bunun dışında Hakkari dağları ve Modur Dağı, Hakkari ile Van sınırında yükselirler. Siirt sınırı boyunca da dağlar uzanır. Bu dağların 3.550 metreyi bulan zirveleri Van sınırı üzerindedir.

Tarihi Urartularla başlayan Van beldemiz, oldukça dağlık ve yüksekliği fazla olan bir Kürdistan şehridir. Volkanik arazi şekilleri oldukça yaygındır. Dağlık olmayan bölümleri tümden yüksek bir yayla görünümündedir.

Dağlarında yetişen yabani sarmısak, çaşır, mendo, helız, maydanoz ve hotoz otlarından yapılan otlu peynir meşhurdur. Dünyanın en lezzetli alabalıkları Bahçesaray (Müküs) ve çatak derelerinde bulunur. Van beldemiz, kendi adıyla anılan kedisi (Van kedisi), elması, otlu peyniri, kavunu ile de ün yapmıştır.

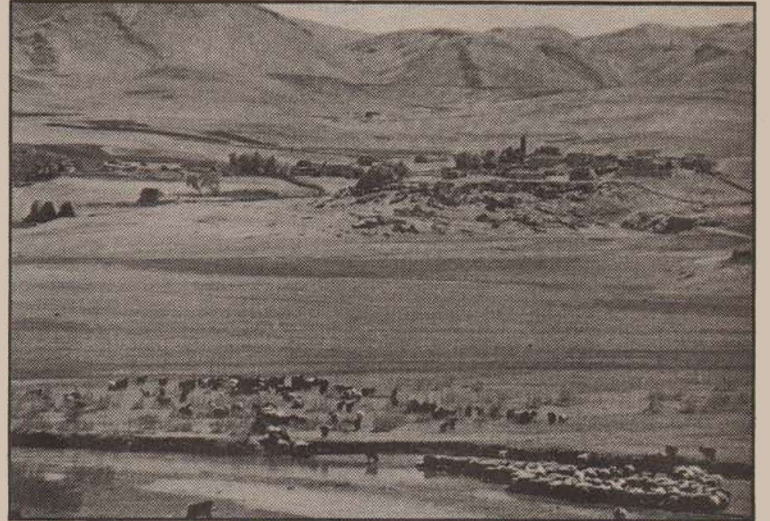
Bir Sovyet bilgini olan Shutavsky, kavunun öz yurdunun Van olduğunu söyler. Van'da yetişen kavunun çeşitli türleri vardır. Tarih kayıtlarına göre 16. yüzyılda, Anadolu'dan İtalya'ya kavun ihraç edilmiş ve bu kavun papa Cantaluppi'nin bahçesinde yetiştirilmiştir. "Cantaluppi kavunu" adını alan bu kavun türü, günümüzde Amerika ve Avrupa'da da yetiştirilmektedir. Yuvarlak, basık, dilimli, üstü pürtüklü, turuncu renginde ve kokusu ananasa benzeyen bu kavun türü, Van'da "Cantalppi kavunu" adıyla hala yetiştirilmektedir.

Bir de başlı başına bir çekim merkezi olan ve Van ile Bitlis beldelerimizin aralarında paylaştığı Van Gölü, her yıl dünyanın birçok alanından binlerce turist çeker. Kürdistan'ın en büyük gölü olan Van Gölünün büyüklüğü 3.764 kilometrekaredir. Kaba bir üçgen şeklindedir. En uzun yeri Tatvan ile Bendimahi çayı arasındaki mesafedir. Bu mesafenin uzunluğu 125 kilometredir. Genişliği ise yer yer değişmektedir. Gölün en derin noktaları, güney yarısında bulunur.

Van Gölüne birçok akarsu dökülmektedir. Van beldemize ait olup göle akan akarsular, kuzeyde Zilan deresi, kuzeydoğuda Behdimahi çayı, doğudan Karasu, Hoşap suyu, güneyde de Arpat çayıdır.

Van merkezi ile, göl kıyısındaki kasabalar arasında küçük vapurlarla ulaşım sağlanır. Tatvan, Ahlat, Adilcevaz, Erciş, Van, Edremit, Gevaş ve Reşadiye'de vapur iskeleleri bulunur.

Van beldemizin ikinci bir gölü daha vardır: Van gölünün 30 kilometre doğusunda bulunan Erçek gölü. 100 kilometrekare genişliğindeki Erçek gölünün denizden yüksekliği 1890 metredir. Özalp ilçesinden doğu-batı doğrultulu akan Memedik suyu ile beslenir. Adını doğu kıyısında kurulmuş olan Erçek kasabasından almıştır.

Van'ın önemli ovalarından biri de Çaldıran ovasıdır.

Van gölünün sahilleri yeşillikler ve sarp kayalarla daha bir güzellik kazanır.

VAN'IN İKLİMİ

Van'ın, deniz seviyesinden yüksek oluşu ve yüksek dağlarla çevrilmiş olmasından ötürü iklimi karasaldır. Yılın en sıcak geçen ayı Temmuz'da, ortalama sıcaklık 22,7 derecedir. Kışlar oldukça soğuk geçer. Kasım ayından itibaren havalar soğumaya başlar. Bu ayda don olayları da yaşanır. Asıl şiddetli soğuklar Aralık ayından başlayıp Mart sonlarına kadar devam eder. Van şehrinde şimdiye kadar kaydedilen en düşük sıcaklık (1950 yılında) -26,9 derecedir. Van'da ilkbahar çok kısa sürer. Sıcaklar Mayıs ayında etkisini göstermeye başlar. Yaz mevsiminde şimdiye kadar görülen en yüksek sıcaklık (10 Ağustos 1950 yılında) 36,7 derecedir. Bahçesaray'ın (Müküs) yılın 8 ayı yolları kapalıdır. Bu da kışın ne kadar şiddetli geçtiğini gösterir.

Van'da ortalama olarak karaya düşen yıllık yağış miktarı 408 mm'dir.

Yaz mevsimi genel olarak kurak geçer. En yağışlı mevsim ilkbahardır. Yıllık yağışın %37,5'i ilkbahara, % 29'u kışa, % 27'si de sonbahara düşer. Kış mevsimindeki yağış genel olarak kar şeklindedir. Van Gölü çevresine düşen karın toprak üzerinde kalış süresi 1,5-2 aya yakındır. Dağlarda bu süre daha fazladır. Tipik bitki örtüsü bozkırlardır.

EKONOMİK DURUMU

Van beldemizin dağlık, topraklarının dağınık ve engebeli oluşundan ötürü, tarıma elverişli alanları azdır. Ekonomik hayat daha çok vadi tabanlarında olmaktadır. Tarımsal üretim çeşitlidir. Hububat, sebzecilik, meyvacılık ve bağcılık gelişkindir. Hububat çeşitlerinden en çok üretileni buğdaydır; bundan sonra arpa ve çavdar gelir. Baklagillerin de ekimi yapılmakla birlikte, üretimi fazla yer tutmaz. En çok üretileni fasulyedir. Sebzecilik ve meyvacılık daha çok Van Gölü çevresinde yapılır.

Hayvancılık en önemli gelir kaynağıdır Van beldemizde. Otlakların çok geniş yer tuttuğu bu beldemizde, koyun üretimi oldukça fazla. Yaklaşık olarak her 100 kişiye 515 koyun düşer. Bu sayıyla Ağrı (100 kişiye 672 koyun) beldemizden sonra, en çok koyun üretilen bir alandır.

Yeraltı zenginliği olarak Van şehrinin kuzeydoğusunda bulunan Körzot köyünün güneyinde petrol yatakları bulunmaktadır. 1916-17 yılları arasında Ruslar, burada kurdukları tesislerle, kuyulardan günde 1 ton ham petrol elde ediyorlardı. Van merkez ilçesinin güneybatısında da linyit çıkarılmaktadır.

Van'da mahalli sanat olarak, köylerde kilim dokuma tezgahları bulunmaktadır. Yapılan gümüş işlemeciliği oldukça meşhurdur.

Bunun dışında çeşitli fabrikalar ile mazot ve su ile çalışan birçok değirmen vardır.

Van şehrinden bir görünüş.

MİT, Alman polisi ve Mafya işbirliği

15 Ağustos 1984 atılımıyla birlikte, genelde Avrupa'da, özelde de Hamburg'da düşman çevreler mücadelemize yönelik provokasyonlar, komplolar geliştirdiler. Tüm bunlar boşa çıkarak bir sonuç vermediler.

Bu kez Alman polisi ile MİT devreye girerek yeni oyunlar geliştirmeye başladılar. Esrar, eroin, kokain gibi uyuşturucu maddeleri piyasaya sürerek insanlarımızı zehirlemek istiyorlar. Hem de bunu açık bir şekilde yapıyorlar. Bu dağıtım, Hamburg'un Steindamm kriminal polis karakolu önünde yapılmasına rağmen, polis seyirci kalıyor.

Bir gün birkaç arkadaşla propagandaya çıkmıştık. 2 gençle karşılaşıp, onlarla konuştuk. Daha sonra bir kahveye gidip mücadelemizin propagandasını yaptıktan yaklaşık 10 dakika sonra, daha önce konuştuğumuz 2 genç de gelip yanımıza yaklaştılar. Şöyle dediler: "Abi, biliyor musun sen bizimle konuşurken polisler sizi seyrediyordu. Sonra bize dediler ki, 'Onlar PKK'nin polisleri midir? Üstlerinizi aradılar mı?' Ve buna benzer sorular sordular..."

Başka bir genç de içine girdiği bunalımı, esrara vb. uyuşturucuya nasıl başladığını anlatıyordu. Ve oturum kağıdının hiç olmamasına rağmen, kendisini polislerin birkaç kez yakaladığını ancak tekrar serbest bıraktıklarını söylüyordu. Bu konuda daha birçok örnek vermek mümkündür.

Bu işi Mafya, Alman polisi ve Türk MİT'i ortaklaşa organize ediyor. Mafyanın büyük adamları çeşitli kılıflar altında gizlice yapıyorlar bu işi. Örneğin hem Kürtlerin sırtından para kazanıyorlar, hem de PKK adına iltica etmiş Kürt gençlerinin "PKK'li oldukları" propagandası yapılarak, "işte PKK eroin ticareti yapıyor" imajını yaratmak istiyorlar.

Son dönemlerde, eski bir MHP'li, daha sonra islami milli teşkilat içinde yer almış olan Sivaslı boksör olan Ahmet isimindeki bir Mafya adamı, fedai olarak kumarhanesinde çalıştırdığı 3 Kürdü, bir anlaşmazlık sonucu tuttuğu yeni fedailerle kurşuna dizdirdi, Ve her 3 Kürt iltica da öldü.

Hamburg'da, Kürt gençliği üzerinde, bu yönlü çok tehlikeli oyunlar oynanmaktadır. Kürt gençleri bu oyuna gelmemeli ve ülkelerinin bağımsızlığı için savaşma görevlerinin olduğunu unutmamalıdırlar.

Hamburg'dan Bekıro

Aslımı ve benliğimi PKK'de buldum

Ekim ve harman zamanında bir cuma günüydü. Köylülerin hemen hepsi cuma namazı için camiye toplanmıştı. Cami imamı Mehmet, Kürtçe vaaz veriyordu. Cemaat büyük bir dikkatle dinliyordu. Ben de caminin damına çıkıp sela okuduktan sonra aşağı indiğimde, caminin jandarmalar tarafından kordon altına alındığını gördüm. Bunun nedenini sordum, fakat cevap almadan dipçiklenmeye başlandım. Bu arada cemaatten birkaç kişi geldi, onları da konuşturmadan tokatlamaya başladılar. Kısacası, o mübarek cuma namazını kıldırtmadılar. Ve cami imamı ile köy muhtarını tekmeleyerek götürdüler. Çeşitli girişimler sonucu öğrendik ki, suçu teşkil eden, imamın Kürtçe vaaz vermesi ve muhtarın da buna müdahale etmemesiymiş.

Yukarıda anlattığım olay, 1959 yılında Kankırt köyünde yaşanmıştır.

Ben yurtsever din adamı olarak, "Hubbul vatan û minel iman" hadisinin anlamı olan "vatan sevgisi imandadır" belirlemesine inanıyorum. Evet, vatanını sevmeyenin imanı olmaz. Belki "vatanımız var" diyenler olur, ama kendi dilini konuşamadığın bir toprak sana vatanlık yapamaz. Sen o kutsal topraklarını pis düşmanın ayaklarının altından kurtaracaksın ki, o toprak da sana müşfik bir ana gibi kucak açsın. Nasıl bir ana yavrusuna kollarını açarak, onu kucaklamak isteyip de, yavrusu yüz çevirince güceniyorsa, bu Kürdistan için de böyledir. Hiçbir Kürdistanlı kutsal topraklarına karşı mahçup duruma düşmemeli. Bugün Kürdistan'ın kutsal toprakları da her Kürdistanlıya kollarını açmıştır. Müşfik bakışla gözlerinden akan yaşların her damlasında, bu çığırı açan Mazlum DOĞAN'ların temiz ve asil kanları vardır.

Gel ey Kürdistanlı sofu; vatanına sahip çık. Kuru kuruya sofuluğun, seni mütakamil bir müslüman yapamaz. Elinden ne geliyorsa, gücün neye yetiyorsa onu yap, diren. Hiç olmazsa PKK için dua et. Allaha yalvar, belki duan kabul olur da bir an önce, sana küskün vatan toprağıyla barışırsın. İnan ki vatansız hiçbir şey olamaz. Neme lazım hurafalarını unut, kendine gel. Üzerine serpilmiş ölü topraklarındaki kirden temizlen. Miskin, miskin köle gibi dolaşma. Kölelere hac farizesi de yok, cuma farizesi de olmaz. Ta ki hürriyetine kavuşana kadar. Bugün senin Habeşi kölelerinden bir farkın yok. Diren ve asil yerini al. Ben de senin gibi çeyrek asır miskin miskin, için için düşünür dururdum. İlk misalim 1959' da oldu. Ölü toprağından temizlenmem, 1985 yılında bir yurtsever arkadaşım vasıtasıyla Newroz gecesine katılmam sonucu oldu. Bu ilk adımım gözlerimi açtı. Ve 1959 yılında Kankırt köyü camisinin kapısında yediğim dayak ve maruz kaldığım hakaretler, işte o Newroz gecesinde bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Aslımı ve benliğimi o gün bu gündür PKK'de buldum. Fakat noksanlarımız çok, biz vazifemizi tam yapamıyoruz. Elimizden geldiği kadar kendimizi düzeltmeye çalışacağız.

Daha değişik konularda yazmaya devam edeceğim. Bütün PKK'li ve Kürdistanlı kardeşlerime sonsuz duacıyım.

Stuttgart'tan yurtsever bir hoca
(Vahap K.)

Halkımızın ve ülkemizin tarihinde yeni bir sayfa

Ben bundan 3 ay önce, sinsi oyunlarla ülkemiz Kürdistan'dan göç ettirilen ve Almanya'ya iltica eden bir Kürdistanlıyım. TC, bizi göç etmeye zorlayarak, bunu bir de kurtuluş savaşı sunuyor.

Bingöl'de esnaflık yapıyordum. TC'nin gerillalarımıza karşı yetiştirdiği özel timler birçok sefer gelip dükkanımda alışveriş yapıyorlardı. Böylelikle bunlarla sohbet etme olanaklarım da oluyordu. Bir defasında bu kiralık katillerden bir grup dükkanıma girer girmez, "Yaşasın Apo!" diye bağırdılar. Kendi kendime, "Acaba bunlar benden şüphelendiler mi, Apocudur diye" düşündüm. Çünkü, "Yaşasın Apo!" şeklinde birkaç kez bağırdılar. Bir gün yine bu katillerden biri öyle bağırınca, ben tepkili bir şekilde, "Nedir böyle bağırıyorsunuz, ne öğrenmek istiyorsunuz, yoksa beni Apocu mu sanıyorsunuz" dedim. İçlerinden biri bana dönerek, "Yok kardeşim, senden şüphelendiğimiz falan yok. Devlet daha düne kadar bize 70-80 bin lira maaş veriyordu. Bugün ise, Apocuların sayesinde 1.000.000'a yakın para alıyoruz. Bu nedenle 'Yaşasın Apo' diyoruz" dedi.

Başka bir sefer, bu katillerden biri şöyle diyordu, gerillalarımıza ilişkin:

"Bu Apocular müthiş adamlar. Ben bunlara hayret ediyorum. Nedir onlara bu kadar güç veren, nedir bu kadar inandıkları şey. Etraflarını sarıyoruz, bugüne kadar bir tanesini bile teslim alamadık. Adamın mermisi bitiyor ve yakalanacağını anlayınca, el bombasının pimini çekerek bizi bekliyor. Aldanıp yanına gitsek, beraberinde bizi de havaya uçuracak. Korkunç adamlar."

Ben, laf almak için, "Birkaç teröristin hakkından gelemiyor musunuz" diye sorduğumda, "Mesele bildiğiniz gibi değil, adamlar felaket. Bizim yarın nerede vurulacağımız belli değil. İstifamız kabul edilse ayrılırız" şeklinde cevap verdiler.

Yine Bingöl'den, arada bir köyde muhtar olan amcamı ziyarete giderdim. Her akşam radyoyu alır bir köşeye çekilirdi. Haberleri, radyoyu kulağına bitiştirerek dinliyordu. Benim bildiğim, amcam 6 ayda bir bile haber dinlemezdi. Tedirginlik içinde olduğu her halinden belliydi. Tesadüfen ordayken, radyo haberlerinde Hakkari'de bir muhtarın kurşuna dizildiği söylendi. O anda yaşlı amcam, radyo ile birlikte havaya zıpladı; radyo yanıbaşında düştü ve kendisi de bağırdı: "Min jî kuştin (beni de vurdular)."

Düşündüm ki, insanlarımız daha düne kadar sömürgeciliğin verdiği en ufak bir kırıntı için yarışıyorlardı. Muhtar seçilebilmek için bile rüşvetler dağıtıyordu. Amcam da bunlardan biriydi. Günümüzde ise bu durum tersine dönmüş.

Son olarak, Avrupa'da yaşayan Kürdistanlılara selam ve saygılarımı iletirken, diyorum ki: Bundan böyle boş durmak, kesinlikle Türk devletine hizmet etmek demektir. Çoluk çocuğumuzun geleceğini düşünmemek demektir. Ülkemiz Kürdistan'ın düşman tarafından talan edilmesine evet demektir. Halkımızın mutlu ve rahat yaşamasının bağımsız Kürdistan'la mümkün olabileceğini düşünürsek; bugün bu köleliğe, sürgüne, Avrupa kapılarında yozlaşmaya sessiz kalmak, insan onur ve haysiyetine, çocuklarımızın geleceğine yapılmış bir ihanet olduğunu unutmayın. O halde işbaşına!

Yusuf K./27.7.1988

Selam Kürdistanlı gençlere!

Gün bizim, gençlerin günüdür. Çağ bizim çağımızdır. Sosyal-şovenler, küçük-burjuvalar bizi kurtuluşa götüremez. Mücadelemize sahip çıkmalı ve Parti Önderliğine bağlı olmalıyız.

Barzani'nin Güneyli halkımıza yaptığı ihanete bakalım. Bundan ders alalım. Nasıl halkımız düşman eller altındadır? Yeter artık, buna dur diyelim. Uyan Kürdistan halkı, yolumuz şehitlerimizin yoludur. Yolumuz ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın ışıklı yoludur.

Bizim de özgürce yaşamaya hakkımız yok mudur? Kürdistan'ın özgürlüğü için Cephe bayrağı altında toplanmalı ve savaşmalıyız.

Berxwedan okuyucusu
Derar

Partimizde proleter düşünce hakim

Son H. Yıldırım provokatörünün komplosu çok sinsi ve büyük rol üstlenmiş de olsa, bir anlamda sevinç ve cesaret verdi. Nedeni şu: Demek ki PKK mücadelesi içinde proletarya düşüncesi dışında herhangi bir düşünce yürüyemiyor. Partimizde proleter düşüncenin hakim olması son komployu rahatça ortaya çıkardı.

Bolşevik Parti Tarihi'nde, Lenin, Troçki'ye ilişkin şöyle diyor: "Troçki'nin Bolşevik Parti'ye katkısı olduysa da, o hiçbir zaman partili olamadı." Demek ki provokatör H. Yıldırım da burjuva düşüncesinden temizlenmemiş ve hiçbir zaman partili olamamıştır. Tabii bunda, Troçki ile provokatör H. Yıldırım'ı kıyasladığım anlaşılmamalıdır. Bu provokatörün partili olması da mümkün olmazdı mevcut yapısıyla. O kendi kişiliğini kurtarmaya çalıştı.

Celle'den bir yurtsever
30.9.1988

Diyar, Delal ve Dilşa kardeşler, bir yaş daha büyüdüklerini Kürdistanlı çocuklara müjdeliyorlar. Seviniyorlar. Böylelikle fiili mücadeleye katılım günleri daha yakınlaşıyor da ondan.

Kürdistanlı çocuklar...

Biz üç kardeşiz. İsimlerimiz Diyar, Delal ve Dilşa. Girmek üzere olduğumuz yeni yılda hem Partimiz, hem de biz bir yaş daha büyüyoruz. Her yeni büyüklüğün bir sorumluluğu vardır.

Partimizin büyük görevleri bekliyor. Bir parça özgür vatan toprağını yaratmak istiyoruz. Onun için —yönetimi bize ait— artık oyuncaklarımızı bir kara parçasının balçığından yapmak istiyoruz.

Biz büyük olmanın sorumluluğunu yerine getirmenin bir gereği olarak bağış kampanyasına 500 mark katkıda bulunduk. Bununla en azından, yaşıtlarımıza hitap eden "TELÖRGÜ" gazetemizin masraflarını karşılamış oluyoruz. Ya da, cezaevlerinde bulunan devrimci amcalarımızın direnişine dayanışma göstermek için kendini yakan annemiz Hanım Sönmez'in yanık bedenine melhem olacağız.

Tüm çocuklar...

Yeni bir yıla girerken, anne ve babalarımızdan yılbaşı hediyesi olarak, Partimize daha fazla maddi yardımda bulunmalarını isteyelim. Ve vatanımıza bağlılık temelinde yaşayıp büyüyelim. Ayrıca, sizlere bir de, bayrağımız altında çektiğimiz bir fotoğrafı hediye ediyoruz.

Hepinize selamlar ve başarılar...

Oldenburg'dan üç kardeş/8.12.1988

Diyarbakır'dan Eskişehir cezaevine sürgün edilen PKK'li savaş esirlerinden Fuat Kav, Hüsnü Altun ve Sait Üçlü'nün Toplumsal Kurtuluş dergisinin 15. sayısında yayınlanan ortak açıklamalarını olduğu gibi yayınlıyoruz.

BASIN AÇIKLAMASI

Basına, demokratik kamuoyuna ve kendisine insanım diyen herkese:

22 Ekim'de Diyarbakır cezaevinde arama bahanesiyle, cezaevinin içine 3 binden fazla asker, binlerce polis ve yüzlerce gardiyan girdi. Tüm cezaeevi sakinlerini havalandırmaya aldılar. Tünel bahanesiyle tüm koğuşları (özellikle 35. koğuş) balyoz ve kazmalarla delik deşik ettiler, yıktılar. Genelkurmayın denetim ve emirleriyle Kozakçıoğlu'nun kendisi operasyonu yönetti. Cezaevinin dışında binlerce asker ve polis çember oluşturdu. Cezaevine yakın mahalleler ev ev arandı, talan edildi. Cezaevinin içinde tüm eşyalarımız, iğneden buzdolabına, elbise ve kitabına, para ve saatine kadar talan edildi. Ya da yükte hafif pahada ağır mallar alındı.

22 Ekim gündüz üçte başlayan operasyonda, gece 12'ye kadar tüm cezaevi havalandırmada tutuldu. Koğuşlar zorla dağıtıldı. Sürgün için iki-üç koğuşa toplatıldılar. Havalandırma ve yemek dahil tüm haklarımız elimizden alındı. Bunca uygulamadan sonra, biz tutukluların görüşme istemi bile kabul edilmedi. Bir gün içinde kararını kesinleştiren genelkurmay 23 Ekim akşamı saat 8'de yine binlerce asker ve polisi cezaevi içine, binlercesini de dıştan cezaevini kordona almak için gönderdi. Tüm koğuşlarda listeler okuyarak, adam alıp sürgüne göndermek istediler. Sürgüne gönderilmek istenen hiç kimsenin davası bitmemiştir. Bir çoğu yeni tutukludur ve henüz iddianamesini bile almayan, mahkemeye bile çıkmayan insanlardır.

23 Ekim akşamı, saat 8'de başlayan sürgün operasyonu, sabah saat 5'te bitti. Ama sürgüne gönderilen 120 tutukluyu almak bahanesiyle herkese akıl almaz işkenceler yapıldı. Hayri Kozakçıoğlu, cezaevi dışında operasyonu yönetirken, yardımcısı albay ve binbaşılar hem uygulamayı yapıyor, hem de fiilen işkence yapıyorlardı. En üstünden en alt görevliye kadar işkence yapmayan kesinlikle yoktur. Tutuklulardan sürgüne gönderilenler birer ceset durumuna getirilinceye kadar, elleri arkadan kelepçelenerek, ağızları bağlanarak, bu durumda işkence edilip, yerde sürüklenerek arabalara bindirildi. Jop, kalas, tekme, yumruk ve merdivenlerden atarak, alçakça küfür ve uygulamalarla hakaretler ile sürgüne gönderilenler; ayrıca arabalara arkadan elleri kelepçeli olduğu halde bir de zincire bağlanarak bindirildiler. Kimliğini idareye vermeyenlere (ki hiç kimse vermedi) adını söylemesi için özellikle işkence yapıldı.

Cezaevinde kalanlar da aynı uygulamalara maruz kaldı. Bayıltıncaya, bağlanıncaya kadar tutukluları dövüp birbirinden ayırdılar. Sürgüne gönderilen, ölü vaziyette arabalara, cezaevinde kalanlar da dışarı getirilip ayıklandıktan sonra sürüklenerek koğuşlara götürüldüler.

Kısaca Türk devleti, kendi ordusu, ülkemizde gelişen mücadeleden korku ve kinle saldırdı. PKK Davası tutuklularına Kürt olduğumuz ve insanca bir yaşam istediğimiz için saldırdılar. Sürgüne gönderilen ve cezaevinde kalan tutuklulardan hiç kimse ayakta kalmadı, her taraf slogan, feryat sesleri ile çınladı. Elbiseleri parçalanmış yüzleri ve vücutları morarmış, kan içindeki tutuklular... Ayakta kalanlar operasyonu yöneten bizzat işkenceyi yapan albaylar ve subaylar, asker, polis ve gardiyanlar idi. Tutukluların isyanı yoktur ve hiçbir tutuklu, "Kahrolsun işkence", "Ya insanca yaşam ya ölüm" "Sürgünlere son" ve benzerleri gibi insani istekleri dile getiren sloganlardan başka bir şey yapmamış; bu vahşete karşı tavırları direnmek olmuştur.

Bir kısım arkadaşımız (sayıları 20-30 olabilir) bilmediğimiz yerlere götürüldü. Bunların sürgün listesinde adları yoktu. Hayatlarından endişe ediyoruz ve işkence ile sorgulandıklarına inanıyoruz.

Biz sürgün edilen Kürt tutuklular; Ergani, Silvan, Çermik, Bismil ve Diyarbakır belediyesinden alınan otobüslere dolduruldük. Yol boyunca asker ve polis haricinde özel timler (kontr-gerilla) de "güvenlik" için bizlerle geldiler. Malatya'yı geçinceye kadar, yollarda dağlara güvenlik için asker yerleştirilmişti.

Otobüslere bindirilen tutukluların hepsi yaralı idi. Her otobüste en azından onar kişi ölüm tehlikesi geçirdi. Kaşı yarılan, burunları kırılan, kalp spazmı, nefes darlığı çekenlere doktor tedavisi yapılmayarak, ya bir hap verildi, ya da yaraya bir pamuk koymakla yetinildi. Yol boyunca hiç kimsenin tedavisi ile ilgilenilmedi. Bayılma, kusma, acılar içinde kıvranma istisnasız herkeste oldu. Bu durumda olduğumuz, kelepçeler ellerimizi kestiği ve sonuna kadar sıkıldığından, kan içinde bırakıldığı halde gevşetilmedi. İstediğimiz halde, yolda tedavi yapılmadı. Hiçbir kimseye tek bir lokma ekmek verilmediği gibi, tuvalete bile çıkarılmadık. Büyük küçük tuvalet ihtiyacımızı otobüsün içinde giderdik. Onca diretmeden sonra ancak biraz su verdiler.

Malatya'dan sonra Sakine Cansız, Cahide Şener ve diğer 4 bayan (birisi hamile) tutuklu konvoyumuzdan ayrıldı. Nereye gittiklerini bilmiyoruz. Otobüslere bindirilmeden önce ve sonra işittiğimiz şey bayanların slogan ve inilteleri idi. Sevk edilen bayan arkadaşlarımızdan ikisinin henüz davaları bile açılmamış, durumlarından endişe ediyoruz.

Elazığ, Malatya, Kayseri ve bazı ara yerlerde mola verildi. Bizler slogan atarken subaylar "zafer gülücüklerini" bize yolluyorlardı ya da küfür ediyorlardı.

Bu şekilde 25 Ekim'de sabaha karşı Eskişehir cezaevine geldik.

Doktor muayenesinden geçmeden hiçbir ihtiyacımız karşılanmadan tecritlere alındık. Havalandırma bile bize yasak.

Hepimiz yaralı ve bitkiniz. Tecritlerdeyiz. Eskiden burada kalan arkadaşlarımızla görüştürülmüyoruz. Hiçbir sorunumuzla ilgilenilmiyor, hiçbir insani muamele yapılmadığı gibi, devletin genel politikalarına maruz kalıyoruz. Açıkça bize, hayvanlara bile reva görülmeyen bir yaşam dayatılıyor. Çürümemiz, ölmemiz isteniyor.

Tüm ilerici insanlığa ve kendisine insanım diyen herkese!

Diyarbakır'da kalan, sürgüne gönderilen tüm tutukluların akibetlerinden endişe ediyoruz.

Bize yapılan bu vahşi uygulamaların sebebi tünel, şu ya da bu hukuki sorun değildir. Hukuki şeyler çözülmek isteniyorsa, hukuki yollarla çözülür. Ama TC kendi hukukunu bile tanımıyor. Bize siyasi tavrı ile yaklaşıyor. Halkımıza olan baskı politikasını bize uyguluyor, ya kendi kişiliğimizden uzaklaştırmak, ya da imha etmek; bize bunu dayatıyor, uyguluyor.

Biz Kürt tutuklular olduğumuz için bu uygulamaları bize uyguluyor. TC, halkımıza karşı yürüttüğü "özel imha savaşını" savunmasız olan biz tutuklulara yaptı, yapıyor.

Daha o günden beri artan kinleri ile bize yöneldiler. Kırk arkadaşımız sürgüne daha 88 Mart'ında gönderildi; 9 Mayıs'ta tüm kazanımlarımızı geri almak istediler. 50'nin üzerinde tutuklu "sevk" adı altında sürgüne gönderildiler. Aynı dönemde bize destek veren ailelerimize yöneldiler. 9 Şubat direnişinden bu yana baskıya ve tutuklamaya veya göçe zorlanmayan hiçbir tutuklu ailesi yoktur. Kurban bayramı esnasındaki açık görüşte provokasyon yaratarak ailelerimizi de işkenceden geçirdiler. 200'ün üstünde aileyi gözaltına aldılar veya tutukladılar. Aynı dönemde Adalet Bakanlığının 1 AĞUSTOS GENELGESİNİ cezaevlerine dayattılar. Diğer cezaevlerinde de bulunan PKK'liler olmak üzere tüm tutuklulara ya kısıtlama getirdiler, ya da başka cezaevlerine sürgün ederek dağıttılar.

Bunun temelinde devletin siyasal politikası vardır. Bunun günümüz hukukundaki ifadesi, tutuklulara dayatılan tamamen insanlık onuru ile bağdaşmayan kurallardan oluşan Adalet Bakanlığının 1 Ağustos Genelgesidir.

BASINA VE DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Devletin resmi makamlarının bize yönelik bu uygulamaları bizi şaşırtmıyor. Ama garibimize giden basının, kamuoyunun bize yapılanlara karşı sessiz kalması. Bize, Kürt olduğumuz ve siyasal kimliğimizden dolayı resmi makamlar böyle yaklaşırlar, acaba resmi makamların şoven propagandasından etkilendiği için mi? "Demokratım", "ilericiyim" diyenler dahi bize yönelik uygulamalarda sessiz kalıyorlar.

Başka bir ülkede cereyan eden bir olay için fırtınalar koparan basın, neden sıra bize gelince sessiz kalıyor? Hatta resmi makamların aleti oluyor. Neden kendisine "ilerci-demokrat" diyenler desteklerini esirgiyor? Bizlerin feryadı ve insani taleplerimiz göklere yükseliyor, bizler insanca bir yaşam için mücadele ediyoruz. Bize destek vermemek, bize yapılanlara karşı sessiz kalmak hangi insanlığa sığar, hangi vicdan rahat olur?

Hukukla, insan hakları ile ilgilendiğini söyleyen her Türk veya Türk aydını hukuki ve insani görevlerini yerine getirmiyorsa çatlak bir ses çıkarmaktan öteye geçmiyorsa, Avrupa'dan gelen bir-iki kişinin davasına binlercesi gidiyorsa, —gitmesin demiyoruz— ama bize geldi mi sessiz kalıyorsa, kendisine nasıl hukukçu ve insan hakları savunucusu diyebilir?

Kendi halkının ve çevresinin desteğini bizlere sunmayan, onlara bilgi vermeyen, iç ve dış kamuoyuna aktarmayan, desteklerini sağlamayan, nasıl kamuoyunun vicdanına hitap edebilir, nasıl onların adına hareket edebilir?

En asgari insani görevlerini bile yapmayan, kim olursa olsun, bir insan olarak nasıl vicdanen müsterih olabilir? Her koyun kendi bacağından asılır, mantığı ile hareket eden, yarın sana sıra geldiğinde nasıl kendi dizini dövme hakkını bile kendinde bulabilir?

Yapılanlar sadece bize yönelik değildir. Okun sivri ucunda biziz, uygulama tüm cezaevlerine de ve insanlığa da yönelecektir.

Bu açıdan demokrat kamuoyunun, ilerici insanlığın, hukukçu, basın mensubu, kendisine "aydınım" diyen herkesin ve tüm cezaevlerinin gereken duyarlılığı göstermesini ve bize destek vermesini istiyoruz.

23 Ekim'den itibaren süresiz açlık grevine girdik. Eskişehir'de bizden önce kalan siyasi tutuklular uzun bir süredir açlık grevindeydiler.

Temel taleplerimiz, insani hiçbir özelliği olmayan "Adalet Bakanlığının" 1 Ağustos Genelgesinin değiştirilmesidir. Bu değişmedikçe, bize yönelik uygulamalar durmadıkça, eylemimiz devam edecektir.

Sakine Cansız ve Ali Oruç

Sürgünler bizi yıldıramaz

Merhaba,

Bu mektubumu Diyarbakır Özel Tip Cezaevinden değil, Eskişehir Özel Tip Cezaevinden sizlere yazıyorum. Diyarbakır'dan Eskişehir'e gelmeden bir gün önce sizlere mektup yazmıştım. Fakat mektubu sizlere yollamadan buralara sürgün edildik. Bu da şanssızlığın bir başka yönü.

Bir hafta önce Ceylanpınar'da oturan abime bir mektup göndermiştim. Fakat cezaevi idaresi tarafından içeriği sakıncalı görülecek ki, bana geri iade edildi. Gerçi kayda değer bir şey yazdığım yoktu. Diyarbakır'dan Eskişehir'e getirilişimizi ve karşılaştığımız olay ve gelişmeleri anlatmıştım. Sizlere iletmem gereken birçok olay ve gelişme vardır. Ama bu anlatımların sonucu, bu mektub sizlere ulaşamayacağı kaygısıyla sizlere yeterli, doyurucu bir mektubu yazamadığımdan dolayı üzgünüm.

22 Ekim 1988 günü 35 denilen koğuşta toplam 74 metre uzunluğunda bir tünel ortaya çıktı. Bu olay pratik gerekçe edilerek 121 kişi Diyarbakır Cezaevinden Eskişehir Özel Tip Cezaevine getirildik. Eskişehir cezaevine gelir gelmez açlık grevine girdik, istek ve taleplerimizi içeren dilekçeleri gereken yerlere ilettik ve verdik. İsteklerimiz genel olarak Diyarbakır'da elde ettiğimiz hak ve kazanımlarımızdı. Daha önce Eskişehir'de kalan arkadaşlar bizden bir hafta önce açlık grevini başlatmışlardı. Diyarbakır'dan Eskişehir cezaevine gelişimizin 15. gününden sonra, daha önce Eskişehir cezaevinde kalan 10'a yakın arkadaş başka cezaevlerine gönderiliyor. Daha sonra öğrendiğimiz kadarıyla Rıza, Sabri ve birkaç arkadaş daha Antep Cezaevine götürülüyor. M. Ayata ise Amasya cezaevine götürülüyor. Yine, Sakine Cansız da şu anda Amasya cezaevinde bulunuyor.

Bizim (Diyarbakır'dan gelenler) 31. gününde daha önce Eskişehir'de kalan arkadaşların ise 35. gününde istek ve talepleri kabul edildi. Ve böylece anlaşma oldu. Açlık grevinden vazgeçildi.

Anlaşmada iç görüş de olacaktı. İç görüş 4 Aralık'ta oldu. Ailelerimiz, bizlere yeterli olmasa da belli miktarda da yiyecek maddesi getirmişlerdi. Bu da bir nevi kendimizi toparlamada (fiziksel olarak) kamçı rolünü gördü.

Bir hafta önce savcılığa gittik. Malatya ve Kayseri Cumhuriyet Savcıları hakkımızda suç duyurusunda bulunmuştu. Gerekçe çeşitli mahiyette yazılı sloganların otobüslerden halka atılması biçimindedir.

Şu anda üç kişi birlikte bir odada kalıyoruz. Bizim blokta 45 kişi kalıyor. Benimle aynı odada kalan Remzi Kağıtçı ve Ahmet Yavuz'dur. Ahmet, 9 Şubat direnişinde şehit düşen M. Emin YAVUZ'un kardeşi, Sultan YAVUZ'un (Sultan YAVUZ, Şemdinli-Bênavok Direnişinde şehit düştü) abisidir. Ahmet Yavuz'un da sizlere selamları var.

Sizlerin iyi ve mutlu olmanızı isteyen kardeşiniz, yakınınız;

Ali ORUÇ
Ahmet YAVUZ

"Bizimki yüreklerin özgürlüğe tutkusunun ve inancının yarattığı bayramdır"

Hani insan ummadığı bir anda, evde bir şeyler ararken eline eski, uzak zamanlardan kalma bir şey geçer de, o mazinin derinlikleri içinde güzel anıları aklına gelir ve farkında olmadan gülümseyerek o anılara dalar ya, işte senin fotoğraf kartın elime geçtiğinde de öyle oldu. Birden Antep'in tüm sokakları, caddeleri, garajları hep gözümün önünde canlandı ve uzun süre de gitmedi. Neden, sonra fotoğrafa baktım, bu kez içim tatlılıkla, sevinçle doldu. Halaya duran o gencecik insanların yüzlerindeki gurur-sevinç-mutluluk ifadesi, geleceğin özgürlüğe olan tutkusunu dile getiriyordu sanki. Bugünden yarını müjdeliyordu. Çok uzaklarda da olsanız o an yanıbaşımda hissettim hepinizi. O tatlı dakikalar için ayrıca teşekkür ederim.

Kartın geldiğinde, sana cevap yazacak durumda değildim. Sekiz gün önce sona eren çok uzun bir açlığın daha başında bulunuyorduk. Bu kez açlığımız otuzyedi gün sürdü. Sanırım, Avrupa'da da olsanız tüm Türkiye cezaevlerini saran ve politika gündeminde baş sıraya oturan açlık grevlerini işitmiş ve bilgi sahibi olmuşsunuzdur. İşte mektubuna cevabımın gecikmesinin nedeni buydu. Öyle sanıyorum ki, bu haklı gerekçemi kabul edersin.

İnsanca bir yaşam ve onurumuzun ayaklar altına alınmaması için giriştiğimiz ve neredeyse ölüm sınırına gelip dayanmış olan açlığımız, bizden gaspedilmeye çalışılan hakların verileceğine ilişkin sözlerden sonra, sona erdi. Bu pazarlık sonucu, 29 Ekim'de yapamadığımız açık görüşü yapacağız. Ailelerimizi görebilecek ve haklı olarak duyduğumuz sevinçle çifte bayram yapacağız. Yüreklerin bayramı kadar büyük başka bayram olmaz. Bizimki yüreklerin özgürlüğe olan tutkusunun ve inancının yarattığı bayramdır.

Daha doğru-dürüst ayağa kalkmış değiliz. Zaten sana hemen yazamamamın nedeni de aynı. Daha ancak dün doğru dürüst bir yemek, yani normal yemek yemeye başladık. Şimdiye kadar bir ülserli hastanın o tatsız-tuzsuz-yağsız yiyecekle-rini yiyorduk. Ama hala da midelerimiz düzelmiş değil.

Açlığın sona ermesinin üzerinden sekiz gün geçti. Şu anda diğer cezaevlerinde hala devam ediyor. Sanırım Türk gazeteleri oralarda da satılıyorlar.

Sana açlığımızı bıraktığımız ilk gün ve anılardan birkaç izlenim anlatmak istiyorum. Daha doğrusu iki manzara çizeceğim sana. Biliyorum iyi bir ressam değilim ben. Fırçam, o denli, yani somut gerçeğin tüm ayrıntılarını verecek denli ustaca çalışmıyor belki, ama yine de gücüm yettiğince sana o iki manzaradan söz etmek istiyorum.

Birincisi; açlığın ardından arkadaşların hali ve onların dış görünüşleri ile ilgili.

Herkes korkunç derecede zayıflamış, birçok kişi artık ayağa kalkamıyor. Benim durumum nispeten daha iyi. Rahatlıkla dolaşabiliyorum. Bu yüzden arkadaşlara yardım etmeye çalışıyorum. Alt katta kalan arkadaşları dolaşıyorum; çoğuna serum bağlanmış, yüzlerine bakmaktan insan korkuyor, öylesine cılız ve solgun görünüyorlar. İlk gece sabaha kadar serum vurma işi devam etti. Hastaneden doktorlar, sağlık memurları gelmiş. Beyaz gömlekleriyle, serumlarla adeta hastanede gibiyiz. Tansiyonlar ölçülüyor, 6-7 civarında tümü. Çok düşük. Sabaha doğru serum vurma tamamlanıyor, ben de arkadaşların ısrarı üzerine vuruyorum bir tane. Ama kimse uyumuyor. İlk süt ve bisküvinin mideye gelmesinden sonra artık sürekli olarak uyarılıyoruz. Vücut bu yüzden tetikte. Çok halsiz olanlar dışında ilk gece yatağa giren bile yok. Ertesi gün, diyet çorbası, süt vs. içmeye başlıyoruz, ama sorunlar daha da artıyor. İshal, kabız olanlar, tansiyonu yeniden düşüp bayılanlar hızla artıyor. Hastaneye kaldırılanlar çoğalıyor. Mide en hafif yiyeceklere bile tepki gösteriyor. Kusanlar var, yediklerini yeniden çıkarıyorlar. Doktorlar sürekli gelip gidiyor. Tehlike henüz atlatılmış değil. En küçük bir aşırılık veya ihmal bir arkadaşımızın durumunun çok kötüleşmesine hatta ölümüne yol açabilir. Bu durum iki gün daha devam ediyor. Ancak iki gün sonra arkadaşların yüzlerine birazcık renk geliyor. Çoğu hala ayağa kalkamıyor veya çok az kalkıyor, ama artık biraz daha rahattır. Banyo yapanlar, çöp gibi bacaklarıyla dalga geçiyorlar. Cezaevinde son aylarda oluşan o haşmetli göbeklerden eser kalmamış. Herkes sarsak, ürkek adımlarla ayaklarını sürüyerek yürüyor.

İşte sana 2.manzara, şu anda çok daha iyiyiz. Ama yine de kötü değil mi? İlk manzaranın korkunçluğunu tam olarak çizebildim mi, bilemiyorum, ama en azından bir izlenim edinmiş olmalısın. Ne kadar korkunç diye düşünüyorsun değil mi? Öyleyse ikinci manzaraya geçelim.

Açlığın sona erdiği anlar... Herkes büyük bir sevinçle birbirlerine sarılıyor ve öpüyorlar birbirlerini. Yüzlerinde, yeniden birbirlerine kavuşmanın verdiği kıvanç var. Vücut belki isyan ediyor ama, herkes ziyafetten çıkmış kadar doygun. Gözler çukura kaçmış ama o irileşmiş haliyle, tüm dünyayı delip geçiyor ve yüreklerinin alev alev yanan sıcaklığını ulaştırıyor her tarafa. Ne yaptıklarını bilen insanların dingin ve engin mutluluğu içinde yüzüyoruz. İnsan iradesini, kendi onurunu korumak uğruna kendi kendisiyle bile giriştiği mücadeleden alnının akıyla çıkmasının haklı gururunu yaşıyor. Özgür geleceğin ancak haklarına sahip çıkan insanların eliyle geleceğini bilen bir iradeyi dile getiriyor bütün yüzler.

İşte birinciyle taban tabana çelişen iki manzara sana. Her ikisi de aynı anda yaşanıyor. Bitkin vücutlar ama birbirine yardım etmek için hiç duraksamıyor; adım atacak takatı yok ama hep gülüyor, gülümsemeye çalışıyor; bıraksan o gönderdiğin fotoğraftaki gibi halaya duracaklar...

Eskişehir Cezaevi
Metin ULUCA

"Ölüm yolculuğunda bile bildiri dağıtmayı ihmal etmedik..."

Birinci mektubumu açlık grevine başladıktan üç gün sonra yazmıştım. İkinci mektubumu açlık grevinden sonra yazıyorum. Sana Urfa'dan yazdıktan üç gün sonra gardiyanlar sabahın köründe koğuşumuza girdiler. "Hazırlanın Ceyhan'a sevkiniz yapılmış" dediler. Açlık grevinin altıncı gününde yolculuk yapmanın zorluklarını biliyorduk. Ama, Adalet Bakanı ferman buyurmuştu. Biz de "Ferman onunsa yollar bizimdir" dedik ve yollara düşmek için eşyalarımızı sardık. Kararımız kesindi. Aç karınla düşecektik yollara, gittiğimiz yerde eylemi sürdürecektik.

Gardiyanlar eşyamızı taşıdılar. Biz de kolkola girerek uzun sakallarımız, yerden sürüklenen ayaklarımızla dışarı çıktık. Kapıda "Ring" denilen her tarafı kapalı bir araba bizi bekliyordu. Araba kapısından içeri soktular. Eşyalarımızın büyük bir kısmı arabanın içine yığılmıştı. Kapılar kapatıldığında üstüste istiflenmiştik.

Urfa'dan yola çıkınca ceplerimizi karıştırdık. Zincirli bileklerimizle, kalem tutan ellerimizle el ilanları yazdık; arabanın havalandırma deliklerinden dışarı uçurduk. Anlayacağınız ölüm yolculuğunde bile bildiri dağıtmayı ihmal etmedik.

Gece karanlığında Ceyhan'a vardık. Beton yığını kuru bir bina, çelik miğferler, soğuk namlular, lacivert elbiseli gardiyanlar karşıladı bizi. Kötü bir karşılama değildi bu. Hoşgeldin dayağını çoktan tarihin çöp sepetine attık. Gözlerimizde zafer parıltıları, inançlarımız şaha kalkmış, kasırga gibiydik. Her halimizden belliydi bu. Kimse hoşgeldin dayağıyla karşımıza çıkamıyor. Herkes bunun utanç verici bir şey olduğunu kavramıştı artık.

Koğuşa alındığımızda buradaki tutukluların üç gün önce eylemi neden bıraktıklarını detaylı olarak anladık. İki arkadaş koğuşumuza geldi konuştuk. Eylemi bırakmanın doğru olmadığını, genelge kalkmadan verilen veya alınan hakların bir garantisinin olmayacağını söyledik. Adalet Bakanının Türkiye genelinde sürdürülen açlık grevi eyleminin tansiyonunu düşürmek için iyileştirmeler yaparak bazı cezaevlerini eylemden vazgeçirmeye çalıştığını anlattık.

Birkaç gün sonra buradaki arkadaşlar düşüncelerimizi doğru bularak destek eylemine geçtiler. Genelgenin kaldırılması için eylem tam rayına girmişken; Eskişehir Cezaevi kendi özgülünden kaynaklanan sorunlarını çözünce eylemi bıraktı. Bundan bir-iki gün önce Nazilli Cezaevi de eylemi bırakmıştı. Bu şekilde eylemin sonuçlanmasını doğru bulmadığımızdan; Eskişehir'deki durumu uygun görmediğimizi belirten bir ilanı gazeteye verdik. Ama Eskişehir'de sessizlik devam etti. Nazilli'den ses aldık. Sonra da Eskişehir'den birçok arkadaşın sürgün edildiğini duyduk. Diyarbakır özgülündeki sorunları çözüp eyleme son verince, bizler de sorunlarımıza yönelmek zorunda kaldık. Zaten burada destek eylemi 8. günde sona ermişti. Bizim davadan yargılanan 50 kişi eylemi sürdürüyorduk. 30. gün yetkililerle görüştük, eylem sonuçlandı.

Sonuç: Adalet Bakanı Genelgeyi uygulayamadı. Biz de Genelgeyi kaldıramadık. Şimdi kedi ile fare gibi birbirimizi kolluyoruz.

Eylemden sonra bizim arkadaşlardan 10'nun durumu ağır olduğundan, bizi Adana Devlet Hastanesine yolladılar. Yine kapalı "Ring"le gittik. Beş saat kapıda kaldık. Kusanlar, bayılanlar oldu. Bağırıp-çağırdık, sesimizi arabanın dışına ulaştıramadık. Gece saat 01'de bize çevrilen namluların koridorundan odunluğa benzer bir odaya sokulduk. 10 kişiydik. Odada altı yatak vardı. Yatakların çarşafları kirli ve kanlıydı. 10'umuz için yalnız üç battaniye vardı. Havalar soğuktu. Bizim ise, soğuğa karşı direncimiz azdı. Daha yerimize doğru dürüst oturmadan sivil giyimli, eli telsizli biri sert ve buyurucu bir sesle, "Herkes yatağında sırt üstü yatsın" dedi. Sesi kin ve nefret yüklüydü. Sessizliğimiz karşısında bir kez daha aynı şeyi tekrarlayınca dayanamadım, "Ne konuşuyorsunuz? Kendini ne sanıyorsun sen? Senin yaşın kadar en zor şartlarda mücadele sürdürdük. Bu halinle bizi korkutacağını mı sanıyorsun?" dedim. Adam tehditlerinin bir işe yaramayacağını anlayınca "Tamam isteyen istediği biçimde oturabilir" dedi. Doktorla konuştuk. Adamı dışarı çıkarmasını istedik.

Doktora bu odunlukta kalamayacağımızı, iki kişi bir yatakta yatıp tedavi olmayacağımızı, soğukta battaniyesiz dayanamayacağımızı anlattık. Doktor her yatak için bir battaniye temin edebileceğini söyleyince, kalmaya karar verdik.

İzzet Baykal'la ben, İdris Güzel'le Mehmet Değer, Mehmet Tanboğa ile Ali Doğanay, Bedrettin Kavak ile Ali Serçek bir yatakta; Karasu ve Abuzer Dehşet birer yatakta yattılar. Kaldığımız oda acayip kokuyordu. Duvarlarında yüzlerce örümcek ağı vardı. Serum damla damla kanımıza karışırken, gözlerimiz duvarlardaki ağların üzerinde avlanan örümceklere takılmıştı. Her birimize dört şişe serum verildikten sonra biraz kendimize gelebildik. Doktorlar şekerli ve tuzlu su dışında her türlü yiyeceği yasaklamışlardı. Kaldığımız odada kokudan duramıyorduk. Gelen doktorlar burunlarını tutup dışarı kaçıyorlardı. Cezaevlerini yıllarca süren mücadeleler sonucu düzeltmiştik birazcık. Peki bu hastaneler nasıl düzeltilecekti?

Hastane odunluğunda kaldığımız dört gün boyunca canımız çok sıkıldı. Can sıkıntısını gidermek için ne yapıyorduk biliyormusunuz? Özellikle geceleri odamızda uçuşan kara sinekleri yakalayarak duvarlardaki örümcek ağlarına atıyorduk. Ağa düşen sinek kıpırdayınca, örümcek yattığı pusudan çıkıyor, hızla sineğe doğru koşuyor ve yakalıyordu. Örümcek yakaladığı sineği ayaklarından salgıladığı bir iple güzelce bağlayıp götürüyordu. Bu oyunu Karasu icat etti. Hoşumuza gittiği için hepimiz sinek avlamaya başladık. Biz geceleri heyecanla sinek avlayıp ağa atarken pencereden bizi izleyen nöbetçi askerlerin gözleri fal taşı gibi açılırdı.

Bir ara Karasu iri bir sineği duvardaki ağa atmayı başarınca "Bu sineği tutukluya, ağı cezaevine, adalet bakanını örümceğe, sineği bağlayan ipi 1 Ağustos Genelgesine benzetiyorum" dedim.

Hastaneye yattığımızın üçüncü günü doktorları başhekime, tutuklu koğuşunun durumunu tabipler birliğine şikayet ettik. Dilekçelerimizin içeriği çok sert olduğundan cevap olarak eli silahlı askerler geldiler. Arabalara tıka basa doldurarak cezaevine götürdüler.

Urfa'dan Ceyhan Cezaevine sürgün edilen PKK'li savaş esirleri: (Soldan sağa): Cuma Kuyukan, Ali Serçek, Mehmet Değer, İzzet Baykal, Ali Kılıç, Nihat Kaya, Abuzer Dehşet, Ali Doğanay, Mihail Alkan, Samet Tektaş, Bedrettin Kavak, Selim Çürükkaya, Mustafa Karasu, Şükrü Gülmüş, Bedri Karaoğlan, İdris Güzel, Abdulkadir Atım, Mehmet Tanboğa, (saz çalan) Fevzi Yetkin.

Selamlar
M. Selim ÇÜRÜKKAYA
12.12.1988/Ceyhan

MARAŞLAR UNUTULMAYACAK

Halkımız katliamların hesabını misliyle soruyor

Maraş'ta ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimini durdurmak amacıyla düzenlenen soykırımın üzerinden 10 yıl geçti. 10 yıl önce sömürgeciler bu katliamla, PKK'nin partileşmesine karşı bir cevap vermeye çalışmış ve kesin imhayı dayatmıştır. Bu 10 yıllık sürede PKK, bu ezme çabalarını boşa çıkarmakla kalmamış, Türk sömürgecilerinin işlediği suçların hesabını da misli ile sormaya başlamıştır.

Bundan tam 10 yıl önceydi. Türk sömürgecileri peşpeşe düzenledikleri katliam provolarından sonra, nihayet Maraş'ta azı dişlerini halkımızın boğazına geçiriyorlardı. 1000'in üzerinde insanımız; kadın, çocuk, yaşlı denmeden katliamdan geçirildi. Ölülerin yanısıra, binlercesi yaralandı, binlerce ev ve işyeri tahrip edildi. İnsanlığın yeni bir yıla girmeye hazırlandığı bir sırada, Türk sömürgecileri halkımıza karşı düzenledikleri bu katliamla yeni yılları zehir etmeye hazırlandıklarının işaretini de vermek istediler.

Maraş katliamının üzerinden 10 yıl geçti. Bu 10 yıl zarfında Maraş'ta düzenlenen katliamın amaç ve hedefleri daha açık bir şekilde ortaya çıkmakla birlikte, halkımız PKK önderliğinde yükselttiği mücadele ile bu ve diğer katliamların hesabını peşpeşe sormaya başladı.

Maraş katliamının nedenleri

Maraş'ta düzenlenen katliamı sadece faşist Türk sömürgecilerinin katliamcı yüzü ile açıklamak yetersiz kalır. Olay sadece,bir sadist egemen sınıfın kendi katliamcı duygularını tatmin etme boyutlarından uzaktır.

10 yıl öncesinde böylesi bir katliama yol açan nedenlerin esaslı olanlarını ortaya çıkarmaya çalışırken, o günkü koşulları anlatmaksızın bu mümkün olmaz. Mevcut koşullar içerisinde değerlendirildiğinde katliamı doğuran nedenler de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

1987 yılının Kasım'ında bilindiği gibi, PKK'nin kuruluşu gerçekleşir. Bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihinde yeni bir dönem olmanın yanısıra, daha ciddi bir aşamaya ulaşmanın da adı oluyordu.

Türk sömürgecileri, 1977 yılı başlarından itibaren Kürdistan Devrimcileri adı ile örgütlenen PKK'nin o dönem temsilcilerine karşı komplo ve provokasyonlar düzenlemeye başladı. 1977 Mayıs'ında Antep'de Haki KARER'in katledilmesi ve Haziran'da PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'a karşı düzenlenmek istenen suikast girişimi ve önder kadrolardan Kemal PİR ve diğer bazılarını hedefleyen tutuklama çabası gibi daha birçok uygulama, grubun faaliyetlerini daha üst bir aşamaya yükseltmesini engellemeye yönelik girişimlerden başka bir anlam taşımıyordu.

Türk sömürgecileri 1977 yılı tamamlanmadan, hareketi kesin bir şekilde ezmeyi planlamışlardı. Buna yönelik olarak da bir dizi saldırıyı gündemleştirdiler. 1977 yılı, Kürdistan Devrimcileri açısından mücadeleyi bir üst seviyeye ulaştırma dönemi olmuştu. Grubun önderlerinden Haki KARER alçakça bir komploda şahadete ulaşsa da, grup bu saldırıya program taslağını çıkararak karşılık vermiş ve daha üst bir aşamaya girmekte kararlı olduğunu ortaya koymuştu. Grup, dayatılan imha karşısında gerilemeyeceğini ve dönülmez bir yolda olduğunu açıkça ortaya koydu.

1978 yılı Mayıs'ında bu kez Hilvan'da bir komplo tertiplendi. Komploda Halil ÇAVGUN katledildi. MHP ile içiçe geçmiş faşist Süleymanlar çetesine karşı verilen mücadelede, bu çete geriletildi. Hilvan halkı, mücadelenin etrafında birleşerek, feodal-komprador çeteye karşı mücadeleye girişti.

Bir yandan düşmanın yoğun komplo ve saldırıları gelişirken, diğer yandan bu saldırıları geriletmeye yönelik olarak grubun faaliyetleri de gelişiyor ve giderek kitlesel bir karakter kazanıyordu. Gelişmelerin böyle hızlanması karşısında grup önderleri bu gelişmelere mevcut örgütlülükle karşılık verilemeyeceğini görerek, yeni bir adım atmanın gereğine inandılar. Bu, partileşme doğrultusunda atılacak bir adımdı.

Zaten, Türk sömürgecileri de hareketi bu aşmaya gelmeden boğmak istiyorlardı. Grup aşamasında hareketi ezmenin amacı içerisindeydiler.

İşte, 1978 Aralık'ına bu koşullarda gelindi. Grup işi daha da ilerleterek, partileşmeye adım atmış ve 27 Kasım 1978'de PKK'yi kurmuştur. Bu, sömürgecilerin hesabını bozan bir gelişmeydi. Sömürgeciler, önleyemedikleri bu yükselişi boğabilmek için yeni yöntemlere başvurmaya başladılar.

Özel Harp Dairesi, kontr-gerilla, MİT vb. çevrelerin ortaklaşa düzenledikleri komploların biri de 24 Aralık 1978'de Maraş'ta tezgahlandı. Görünürde alevi-sünni çatışması biçiminde yansıtılan katliamda 1000'den fazla Kürt insanı katledildi.

Çatışmaların başladığı günlerde asker ve polisin müdahale etmemesi ve MHP'li sivil faşistlerin günler öncesinden kışkırtmalara başlaması, düzenlenen senaryonun MİT, MHP ve Özel Harp Dairesi kaynaklı olduğunu göstermektedir. Özel Harp Dairesi, bizzat MHP'li faşistler eliyle bu katliamı tezgahlamış ve bu şekilde halkımıza gözdağı vermek istemişlerdir.

1978 yılı PKK'nin aydın-gençlik içinden çıkarak, geniş kitlelere açıldığı ve kitleselleştiği bir yıldır. Grup temsilcilerini ezmeyi başaramayan Türk sömürgecileri, böylesi kitlesel bir katliamı gerçekleştirerek, PKK'nin kitlelere açılmasını engellemek istiyorlardı. 1925 Palu-Genç-Hani, 1930 Ağrı, Zilan ve 1938 Dersim katliamlarını yaşamış Kürt halkına, yeni bir katliam dayatılmak, başkaldırdığında sonunun ne olacağı gösterilmek ve gözdağı verilmek istendi Maraş katliamıyla.

Nitekim, Maraş katliamı ile birlikte Kürdistan'ın önce 16 daha sonra 19 ilinde sıkıyönetim uygulamasına geçildi. Türkiye'de ise sıkıyönetim İstanbul, Ankara ve Adana illeri ile sınırlı kaldı. Sıkıyönetimin tüm Kürdistan'ı kapsaması, bu katliamın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir eylem olduğunu gösteren diğer bir kanıtdır. Türk sömürgecileri böylelikle, kitlesel bir karakter kazanan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önüne yeni bir baraj dikmeye çalıştı. Bu baraj, hareketin ulaştığı aşamaya dayatılan yeni bir karşı-devrimci saldırıydı.

Neden Maraş seçildi?

Bu katliam için başka bir il değil de, Maraş'ın seçilmesinin de kendine özgü nedenleri vardır. Maraş'ta düzenlenen senaryodan önce, başka yerlerde bunun provolarını yaptı. Malatya, Adıyaman, Elazığ, Iğdır vb. yerlerde denense de başarılı olamayarak, amacına ulaşamadı. Çok geçmeden, aynı provokasyon Çorum'da düzenlenecek ve burada yüzlerce insan katledilecekti.

Peşpeşe birçok şehirde benzer provokasyonların düzenlenmesi, sömürgeci devletin Özel Harp Dairesi eliyle, devlette faşizmi tırmandırması çabalarının da bir parçası olarak gündeme geldi. Özel Harp Dairesi, 1970'lerin başından itibaren hızlandırdığı devlette faşistleşme eğilimini bu yıllarda daha da arttırdı. Düzenlediği katliamlarla da bu çabalarına yeni bir boyut kazandırmaya çalıştı. Böylece, devletin zayıfladığı imajını daha da güçlendirerek, bir faşist darbe için koşulları hazır hale getiriyordu.

Buradan iki sonuç çıkarmak mümkün. Birincisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Devrimci Demokratik Hareketini ezmek; ikincisi ise, devletde faşist tırmanışa hız vermektedir.

Bu iş için Maraş'ın seçilmesi de bir tesadüf değildi. Ya da salt alevi-sünni ayrılığının olması değildi. Bu ayrılık ya da çelişkinin tarihten beri var olmasının yanısıra, giderek körüklenmesi de önemli bir neden oluşturuyor. Bundan başka, değişik nedenleri de saymamız mümkün.

Maraş'ta alevi-sünni ayrımı aynı zamanda ulusal bir ayrımı da dile getiriyordu. Aleviler çoğunlukla Kürtlerken, sünniler de Türktür. Bu, ulusal ve mezhepsel ayrılığın bu şekilde içiçe geçmiş olması, katliama mezhepsel kılıfı geçirme açısından da elverişli bir durumu teşkil ediyordu.

İkincisi, Osmanlı İmparatorluğu döneminde bataklığa sürülen Kürtler, bataklığın kuruması ile oldukça verimli toprakların sahibi oldular. Genellikle dağda yaşayan Türkler bu topraklara göz dikmeye başladılar.

Üçüncüsü, şehir merkezinde ticaret üzerinde egemen olan Türk esnafın pazar alanlarına Kürt esnaflar daha fazla girmeye ve zenginleşmeye başladılar. Bu, Türk esnafının yoksullaşmasını getirirken, Kürt esnafa karşı bir kinin gelişmesine de yol açtı. Bu faşist odaklarca da körüklenen bir durumdu.

Dördüncüsü ve en önemli neden ise, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, başta Pazarcık olmak üzere Maraş şehir merkezinde de giderek etkinlik kurmaya başlamasıdır.

Bütün bu nedenler, biraraya getirildiğinde, Özel Harp Dairesinin senaryosunu uygulamak için uygun koşulların var olduğu görülmektedir. Nitekim, MHP içerisindeki kontr-gerilla eliyle kışkırtıcılık yapmaya başlayan MİT, en fazla alevi-sünni çelişkisini kullandı. Sünnilere, "alevilerin toprağı ve malları sizin olacak" gibi vaadlerde bulunarak, Kürtlere karşı saldırıya geçirtti. Katliam gününden önce, ilerici-demokrat üç öğretmen faşistler tarafından vuruldu. Peşinden saldırılacak ev ve işyerlerine işaret konuldu. Öğretmenlerin cenaze törenine saldırı düzenlendi.

Bütün bu olaylar, olayların başlatılması için provokasyonu başlatan ilk sahneler oldu: Katliam günü geldiğinde, kontr-gerilla elemanları, kışkırttığı ve çeşitli vaadlerle kandırdığı Türklerle, faşist çeteleri saldırıya geçirttiler. Saldırıda ev ve işyerleri tahrip edildi. Binlerce insan yaralandı, 1000'i aşkın kadın, çocuk, yaşlı ise katledildi.

Bu katliamla Türk sömürgecileri, yıllardır birlikte yaşamış olan Kürt ve Türk halkını birbirine düşman etmeyi de amaçladı. Sıradan, yoksul Türk halkına mensup birçok insanı kışkırtarak saldırtması bu amacına açık bir örnektir.

Maraş unutulmadı

İlk katliam haberleri geldiğinde ve tüm olay açığa kavuştuğunda, Partimiz PKK, tüm suçları gibi, bu katliamın hesabını da faşist TC'den soracağını açıkladı.

Aradan geçen 10 yıl, PKK'nin bu sözünde durduğunu kanıtladı. PKK, Türk ve Kürt halklarına katliam, işkence ve sömürüden başka bir şey vermeyen bu faşist rejime karşı yükselttiği mücadelesi ile, sadece Maraş'ın değil, bütün katliamların hesabını TC'den soruyor.

Bundan sonra da PKK, yükselttiği mücadele ile, Türk sömürgecilerinden işlediği bütün katliamların hesabını sormaya devam edecektir.

Yurtsever Kürdistan halkı!

Halkımıza katliam ve zulümden başka bir şey vermeyen bu faşist rejime karşı Maraş ve Maraş gibi tüm katliamların hesabını sormak için, PKK etrafında daha sıkı kenetlenelim!

Türk sömürgecileri, bugün de dayattıkları sürgünle, başta Pazarcık ve diğer ilçeleri olmak üzere Maraş'ı insanlarımızdan arındırmaya çalışıyor. Bu politikaya karşı toprağımıza daha sıkı bağlanarak direnelim. Ülkemizden bizi koparmaya çalışan Türk sömürgecilerine karşı, ülkemize daha sıkı bağlanarak karşılık verelim!

Maraş'ta 1000 insanımızın akıtılan kanı ile suladığı toprağımızda, bağımsızlık ağacını yükseltmek için, tüm gücümüzle ulusal kurtuluş saflarına katılalım!

"Silah indirimi" ve Kürdistan'daki Türk askeri varlığı

"Tarih boyunca ekonomik-toplumsal gelişmeye bağlı olarak silahlar da gelişim gösterdi. Ok ve yaydan kılıca, barutun icadıyla ateşli silahların üretimine geçilerek günümüzde dev nükleer füzelere ulaşıldı."

İkinci dünya savaşı sonrasından günümüze kadar süren, fakat ciddi bir sonuç vermeyen önemli bir olay da NATO ve Varşova Paktları arasında, ya da daha geniş bir tanımla sosyalist sistem ile kapitalist-emperyalist sistem arasında süren nükleer ve konvansiyonel silahlarda "sınırlama", "indirim" veya daha geniş deyimiyle "silahsızlanma" görüşmeleridir. Onlarca yıldır "sınırlama", "indirim" veya "silahsızlanma" dene dene korkunç bir silahlanma yarışı yürütülmüş, kullanılmaları halinde dünyayı bin kez yok edecek güçte silah ortaya çıkmıştır. Ancak son yıllarda daha da yoğunlaştırılan bu görüşmelerin bazı sonuçlar vermekte olduğu söylenmektedir. Nükleer silahlardaki bazı sınırlamalara paralel olarak, son dönemlerde "Konvansiyonel İstikrar Müzakereleri" adı altında Viyana'da konvansiyonel silah ve silahlı güçlerin belli bir sınırda tutulması görüşmeleri güncellik kazanmış bulunmaktadır.

Dikkat edilirse, günümüzde hiç kimse silahların tamamen yok edilmesinden söz edememekte, sadece bazı "sınırlama" ya da "indirim" sağlayabilmek için pek zorlu bir mücadele verildiği gözlenmektedir. Bu, neden böyledir? Çünkü silah, üretim araçları yapabilen, hayvan olarak tanımlanan insanın ilk ürettiği araçlardandır ve daha sonra da egemenlik sağlamanın, sınıflar arası mücadelenin en önemli araçlarından biri olarak kullanılmıştır. Ve ekonomik-toplumsal yapının gelişmesine ve sınıf mücadelesinin derinleşmesine bağlı olarak da silahın gelişmesi ve yetkinleşmesi gerçekleşmiştir. O halde, sınıflar var oldukça, toplumların farklı sınıflara bölünmeleri sürdükçe, sınıflar arası mücadele de var olacağından, silahların yok edilmesinden ve gerçek bir silahsızlanmadan söz etmek mümkün ve doğru değildir.

Konuyu yeterince ortaya koyabilmek için tarihi gelişmeye kısaca bakmak yararlıdır. Doğaya karşı yaşam mücadelesi veren ilk insanın, kendini yokeden güçlere karşı korunmak için (yırtıcı hayvan, vb.) ilk silahı yaptığı söylenebilir. Doğal olarak, amaç korunma, savunma olduğundan, bu silahlar da savunma silahlarıydı. Ama savunmanın bir biçimi de karşıtı yok etmek olduğundan, silahlar giderek diğer insanlara karşı saldırı araçları halini aldı. Önceleri savunma amaçlı iken, daha sonra saldırı aracı da olan ve bu saldırılarla insanın ürün elde etmesine yarayan (hayvan vb. avlama) silah, daha sonra insan topluluklarının birbirlerinin elindeki ürünü alma, yağma ve talan etme aracı haline geldi. Yani insanlar arasında da, birbirlerine karşı kullanılmaya başlandı. Böylece savaş denen olay ortaya çıktı. Silah, savaşın en etkin aracı olarak işlev gördü. Başka toplulukların ve bireylerin ürününe el koyma, giderek insanları kendine üretim yapması için çalıştırma, sınıflaşmayı, yani köleciliği doğurdu. Bu el koyma ve köleleştirmenin en etkin aracı da silah oldu. Demekki silah toplumların sınıflara ayrılmasında ve egemenlik sistemlerinin kurulmasında çok önemli bir rol oynadı.

Silah, bir üretim aracı değildi, ama en etkili sömürü araçlarından biri oldu. Zor kullanımını savaş biçimine vardıran silah, bu sömürüyü yağma ve talanla, yani ürüne el koyarak ve emek gücüne hükmetmeyle, yani insanı köleleştirerek iki temel biçimde gerçekleştirmenin de aracı oldu. Daha etkin silaha ve silah kullanan güce sahip olanlar, silahlarını ve silahlı kuvvetlerini daha etkin kullananlar toplumların egemen gücü, sınıfı haline geldiler. Devletler ortaya çıktı ve silahlı güç devletin en etkili kurumu olarak tarihsel yerini aldı. Tarih boyunca insan toplulukları, toplumlar, devletler ve sınıflar arasındaki mücadelenin en temel aracı silah oldu. Egemenler, silaha ve silahlı güçlerine dayanarak egemenliklerini kurup sürdürürken, ezilenler de kurtulmak için mücadelelerinde silah kullanmak mecburiyetinde kaldılar. Böylece silah, insan yaşamının ve insanlar arası ilişkilerin içinde önemli yere sahip bir araç olarak kaldı.

Tarih boyunca ekonomik-toplumsal gelişmeye bağlı olarak silahlar da gelişim gösterdi. Ok ve yaydan kılıca, barutun icadıyla ateşli silahların üretimine geçilerek günümüzde dev nükleer füzelere ulaşıldı. Araçtaki her yenilik yöntemde de gelişme sağladı; silahın gelişimine bağlı olarak savaş sanatı da, savaş strateji ve taktikleri de değişerek gelişti. Ama amaç hiç değişmedi: Sömürü yağma-talan veya emek gücünün köleleştirilmesi. Tarih boyunca bunların sadece biçimi değişti; yağma ve talan, yani ürüne zorla el koyma, ülkelerin ele geçirilmesi, yani işgal, ilhak ve sömürgecilik olurken; köle serfe, o da ücretli işçiye dönüştü.

Militarizmin tırmanması, yani silahın yetkinleştirilmesi ve üretiminin yoğunlaştırılması ile silahlı kuvvetlerin büyütülmesi ve yetkinleştirilmesi sınıflı toplum tarihi boyunca artan süreklilik gösterdi. Köleci ve feodal çağda sadece savunma amaçlı surlar, hendekler ve kaleler yapıldıysa da bunlara karşı esas gelişen ok, yay, kılıç top ve tüfek gibi saldırı silahları oldu. Şehir devletleri giderek yerini köleci ve feodal imparatorluklara bıraktı. Ve hem silahta, hem de orduda esas dev büyüme kapitalizm çağında gerçekleşti.

Bilimsel ve teknik devrimle gerçekleşen sanayi devrimi ve sanayinin hızla gelişmesine bağlı olarak silahta da yenilenme ve silah üretiminde dev gelişme ortaya çıktı. Mitralyöz ve top modernleşirken, tank, uçak gibi savaş araçları doğdu. Bununla paralel hem savaş yöntemleri, hem de ordu sistemi gelişme gösterdi. Avrupa'da sanayi devriminin tamamlandığı, üretimde tekelleşmenin ve dünyanın yeniden paylaşımının gündeme geldiği 19. yüzyılın ikinci yarısında militarist tırmanış doruk noktasına vardı. Kapitalist devletler dev savaş sanayilerini, ve en gelişmiş ordularını yarattılar. Bütün bunların da iki temel amacı vardı: İşçi sınıfı karşısında burjuvazinin egemenliğini sağlamak ve daha çok ülkeyi sömürgeleştirmek. Bu ilk tırmanış birinci emperyalist paylaşım savaşına vardı; insanlığın yarattığı dev silahlar sadece bu savaşta on milyon insanın ölümünün aracı oldu.

Savaştan sonra militarist tırmanış durmadı, tersine daha da hızlandı. Teknik gelişmeler daha etkili silahların yaratıcısı oldu ve yıldırım orduları, savaş taktikleri ortaya çıktı. Çünkü, kurtulmak isteyen işçi sınıfını susturmak ve dünya halklarını daha çok sömürmek gerekiyordu; emperyalist burjuvazinin istemi buydu. Üstelik dünyanın bir parçasında işçi sınıfı kurtulmuş, sosyalizm doğmuştu. Burjuvazi için artık kendi demokrasisini de reddetmek gerekiyordu. Bazı ülkelerde faşist devletlerin egemenliği doğdu ve dünyanın yeniden paylaşımı kavgası kızıştı. Bu tırmanış ikinci dünya savaşı ile sonuçlandı ve silahlar bu kez elli milyon insanın ölüm aracı oldu.

İkinci dünya savaşının bu korkunçluğu, şu ya da bu oranda yaşayan herkesi korkuttu. Ama sömürü ve kâr ile var olan burjuvazi için bu amaçla her şey yapılabilirdi. Bu nedenle, militarist tırmanış daha önceki dönemleri de geride bırakarak sürdü. İkinci dünya savaşı sonrası, yeni sömürgesel egemenlik ve nükleer silah yarışı dönemi oldu. Emperyalist burjuvazi, bir yandan yeni sömürgeci egemenlik altında dünya halklarını sömürürken, öte yandan silahlanmayı doruk noktasına çıkardı, dünyayı bir silah deposu haline getirdi. İkinci dünya savaşının tecrübesi sosyalist sistemi de korkuttu, onlar da burjuvazinin silahlanma çabasına karşı kendilerini daha çok silahlandırmak zorunda kaldılar. Ve bu, bir yarış biçiminde onlarca yıl sürdü. Ortaya, dünyayı bin kez yok edebilecek nükleer silah gücü ve dev boyutlara varan askeri harcamalar çıktı.

Bu gelişme, ortaya çıkan silah gücü, en çok onlara sahip olanları korkutmaya başladı. Bu kez, olası bir nükleer savaşa "kazananı olmayacak savaş" denmeye başlandı. Ortaya, çeşitli düzeylerdeki nükleer silahların "sınırlandırılması" ve "azaltılmasının görüşleri atıldı. Bir yandan silahlanma yarışı sürerken, öte yandan bu doğrultuda görüşmeler ve antlaşmalar yapıldı. Şimdi orta menzilli bazı füzelerin tahribi doğrultusunda çalışmalar yapıldığı gözlenmektedir. Bu çabalar nereye varacaktır? Elbette nükleer silahlanma dünyanın önemli problemlerinden biridir. Sınıflı toplum tarihi boyunca saldırı silahları yerlerini yenilerine bırakmışlar, sur ve kale gibi savunma silahları ise tahrip olmuşlardır. Ama onlar uzun bir dönem kullanılarak tahrip olmuşlar, daha doğrusu aşılmışlardır. Şimdi nükleer silahlar nasıl tahrip edilecektir; onlar savunma mı, yoksa saldırı amaçlı mıdır; tahrip mi edilecekler, yoksa aşılacaklar mıdır? "Savunma amaçlı olduğunu" herkes söylüyorsa da, bu doğru değildir. Zira herkes karşıtını "saldırı amaçlı" olmakla itham etmektedir. Ancak, savunma amaçlı olan sosyalist tarafın, mevcut silahların tümünün tahrip edilmesi isteğine karşın, diğer tarafın "yıldız savaşları projesi" ile esas amacını ortaya koymaya ve aşırı çabalarla militarizmi tırmandırmaya çalıştığı gözlenmektedir. Burjuvazinin daha fazla sömürü ve kâr mantığına uygun olan da budur. Ve varlığını bununla sağlayan sınıflar var oldukça militarizmin yaşayacağı da açıktır.

Bu gün nükleer silahların sınırlandırılması çalışmaları yanında konvansiyonel silahların indirimi çalışmaları da yapılmaktadır. Bu da, "silahsızlanma" denen çalışmaların önemli bir parçasıdır. İki pakt arasında Viyana'da sürdürülen görüşmelerde dünyanın belli bir alanındaki, iki sistemin birbirleriyle sınır bölgelerindeki konvansiyonel silahları ve silahlı kuvvetleri belli bir sınırda tutmak ve buna göre gereken indirimleri yapmak için çalışmaktadır. Burada sınırlanacak alanın belirlenmesi ile askeri güç miktarı sorun olmaktadır. Sosyalist sistem, sınır olarak "Urallar'ın batısı" biçiminde somut önerilerde bulunurken, buna itiraz Türkiye'den gelmektedir. Türkiye, sosyalist ülkeler için belirlenen sınırı kabul ederken, kendisi için aynı sınırı kabul etmemekte, özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'ın bunun dışında tutulmasını istemektedir. Suriye, Irak ve İran sınır bölgesi denen ve Kürdistan'ı bölen bu sınır alanın "bunalımlı bölge" olarak adlandırılıp komşu devletlerin silahlı gücünü gerekçe göstererek, burada Türk ordusu için sınırlama ve denetim kabul etmeyeceğini belirttiği sömürgeci basın tarafından yazılmaktadır. Aynı basına göre, NATO da, "Türkiye'nin '**kanat ülke**' olarak öneminin, jeostratejik durumunun ve Güneydoğu Anadolu bölgesinin özelliklerinin göz önünde" bulundurulması sonucu Türkiye'nin istediğini kabul etmektedir. Hatta, Kürdistan'ın denetim dışı tutulmasına karşılık olarak NATO, başka bölgeleri bunun yerine dahil edeceğini önermekteymiş. Gösterilen nedenlerin ne kadar ilginç olduğu açıktır. Peki, hani ya Türkiye'nin hiçbir problemi yoktu ve Kürdistan'da duruma hakimdi? "Bunalım bölgesi" olarak uluslararası kurullara götürmek Türkiye'nin durumunu göstermiyor mu? Ayrıca indirim bölgesi zaten iki sistemin sınır bölgeleri olurken, Türkiye'nin "kanat ülkesi" olmasını gerekçe yapmak NATO'nun başka amaçlarının gizlenmesi olmuyor mu?

Eğer Türk ordusu ve NATO savunma amaçlı ise ve yine eğer Sovyetler Birliği'ne karşı bu askeri güç tutuluyorsa, Sovyetler'de gereken indirimi yapacağı için ortada çekinilecek durum kalmayacaktır. Ayrıca komşu devletlerden Türkiye'ye bir saldırı olabileceğini iddia etmek, çocuklara masal anlatmak olacaktır. O halde, Kürdistan'ı denetim dışı tutmak isteğiyle Türkiye'nin ve NATO'nun amaçları farklıdır. Kürdistan üzerinde, başta ulusal kurtuluş hareketi olmak üzere bölge halklarına karşı büyük bir saldırı gücü tutulmaya çalışılmaktadır. Belli ki amacı halklara saldırı olan bir kuvvetin öyle bir alanda bulundurulmasının kabul edilmesi "silah indirimi ve denetimi" denen şeyi sadece laf düzeyinde bırakacaktır.

Kürdistan'da bulundurulan NATO ve Türk askeri gücünün amaçlarını irdelemeden önce, buradaki silahlı kuvvet miktarına genel olarak bakmak, Türk militarizminin ulaştığı düzeyi görmek daha da açıklayıcı olacaktır.

Her şeyden önce, Türk ordusu bir NATO kuvvetidir; NATO tarafından silahlandırılmakta, NATO generalleri tarafından eğitilip yönetilmekte ve bütün merkezlerinde NATO'ya ait önemli savaş araçları bulundurulmaktadır. Bununla birlikte, Diyarbakır'dan Van'a kadar ortak kuvvet çerçevesinde NATO ülkelerine ait askeri güçler ve kontr-gerilla timleri vardır. Pirinçlik başta olmak üzere Kürdistan'ın stratejik yerlerinde ABD ve NATO üsleri ve dinleme tesisleri bulunmaktadır. Bu üslerde, nükleer füzelere kadar her türlü silah konumlandırılmış durumdadır.

İkinci ve üçüncü orduların ikişer kolordusu olmak üzere, Türk ordusunun dokuz temel kolordusundan dördü Kürdistan'da bulunmaktadır. Jandarma kuvvetlerinin büyük bölümü yine Kürdistan'dadır. 1968'den beri kurulup büyütülen komando güçlerinin eğitimleri Kayseri, Bolu gibi alanlarda yapılırken, 1984 yılından beri eğitimi tamamlanan bütün komando güçleri Kürdistan'da konumlandırılmaktadır. Ayrıca "özel savaş kolordusu" adı altında 1987 yılında yeni bir kolordu mevcuttur ve büyük bir sayı teşkil etmektedir. Bunlara ek olarak, resmi makamların yirmibeşbin olarak açıkladıkları yerel milis çete gücü örgütlenmiştir. Bütün bu birlikleriyle Kürdistan'da bulunan Türk ordu gücü beşyüzbine yakındır. Gezip gören herkes, Hakkari bölgesinde sivil halk nüfusundan fazla sayıda askeri gücün bulunduğunu söylemektedir. Kürdistan'da bulundurulan bu askeri güç, klasik ve özel olmak üzere iki tür savaşın ihtiyaçlarına göre her türlü savaş aracıyla donatılmış durumdadır. Türkiye bütçesinin büyük bir kısmı silahlanma ve askeri giderlere yatırılmakta, devletin Kürdistan'daki iki önemli yatırım alanı cezaevleri yapımı ile, havaalanı vb. askeri faaliyetler olmaktadır. Kürdistan büyük bir silah deposu ve askeri garnizon alanı halindedir. NATO çerçevesinde bu doğrultuda çok yoğun gizli faaliyet vardır. Demek ki, Türkiye'nin Kürdistan'daki askeri varlığını "indirim ve denetim" dışı tutma çabası boşuna değildir. Sadece bu alanda bulundurduğu askeri güç, Ortadoğu'nun en büyük silahlı kuvveti düzeyinde bulunmaktadır.

Şimdi, 250.000 kilometrekarelik bir alanda konumlandırılan 500.000 kişilik bu ordunun esas amacı ve işlevi nedir? Her şeyden önce, bu ordunun, Kürdistan'ı işgal, Kürt halkını sömürgeci egemenlik altında tutan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı savaş yürüten, ulusal kurtuluş hareketini bastırmaya ve ezmeye çalışan bir ordu olduğu açıktır. Bu ordu, işgalci, sömürgeci bir özel savaş ordusudur; Kürt halkına ve onun ulusal-demokratik haklarına karşı açık bir saldırı gücüdür. Kür-

Devamı 17. sayfada

KUKLA PROVOKATÖRLERE AÇIK MEKTUP

Özünde bize yabancı olmayan eski soydaşları Semirlerin bir fotokopisi biçiminde tezahür eden, ama onlardan misliyle gülünç olan bir provokasyonla karşılaşıyoruz. Bu zibidi takımının maskaralığı şu ki; kendilerinden önceki aklı-evvellerin yaptıklarının "tersine" bu sefer o soysuz yüzlerinin sol yanını göstererek akıllarınca bazılarını yanıltabileceklerini sanma ahmaklığını göstermeleridir. Hattı-zatında bu döküntüler ancak ve ancak kendilerini ve kendileri gibi üç-beş yorgun-argını, bitkini veya düşkünü kandırabilirler, zaten hitap ettikleri de bu tiplerdir ve bu tiplerin erkenden ayrılıp gitmelerini, —safların temizlenmesi açısından— Partimiz çoktan istemektedir. Yoksa en sıradan bir yurtsever insanımızı bile zerre kadar etkilemeleri bir yana, aksine sadece biraz daha öfkelerini artırır. Sadece biraz diyoruz, çünkü bunlardan önce onların öncüleri, kendileri için en elverişli ortamda bu şerefsizliğin en alasını yaptılar ve akibetlerinin ne olduğu cümle alem tarafından biliniyor.

Şimdi bizlere çağrı(!) yaparak seslenen bu serserilere ve zavallılara cevap(!) kabilinden birkaç sözümüz olacak. Ne de olsa bir müddet bizimle "geçici yol arkadaşlığı" yapmışlar, dolayısıyla hatırları kalmasın diye çağrılarını karşılıksız bırakacak değiliz ya!

Ey sizi bay ve bayan reziller! Ey siz, maymunlaşan mahluklar! Siz kendinizi nasıl kamufle edebilirsiniz? O kadar küflenmiş ve kokuşmuş bir ruh hali yaşıyorsunuz ki, hitap etmeye çalıştığınız insanları tanımayacak kadar körleşmiş, sersemleşmişsinizdir. Adına yemin ettiğimiz ve baş koyduğumuz kutsal değerlerimize hayasızca saldırıyorsunuz ve bununla yetinmeyerek, bu suçu işlemeye bizleri de "davet" ediyorsunuz. Şunu hemen belirtelim; bizler, büyük Önderimiz ABDULLAH ÖCALAN yoldaşın rehberliğinde, şehitlerimizin manevi komutası altında ve yurtsever halkımızın desteğinde ellerimizi sımsıkı tutmuş namuslu ve şerefli bir dava uğruna; ülkemiz Kürdistan'ın bağımsızlığı yolunda emin adımlarla zafere doğru yürüyoruz. Sizler ise, hayvanca bir yaşam için saçınızın son teline kadar bataklığa batmışsınız. Biz kararımızda özgürüz, siz de kararınızda özgürsünüz diyebilirdik. Ancak siz elimizden tutup bataklığa götürmeye çabalayacak kadar çılgınlaşmışsınız. İşte bu noktada işler değişiyor; yani sizi özgür bırakmayız, lakin tekmeleriz.

Sizi kendini bilmez devekuşları! Emperyalist kucaklardan Stockholm'lardan mektuplar yollayarak, bırakalım bizi aldatmayı, kendinizi avutarak insanlıktan çıkmış iç yüzünüzü gizlemeyi mi düşünüyorsunuz? Hayır hayır, sizden çok iyi sizi tanıyoruz. "Devrimci Birlik" vb. yaftalar takmanıza hiç de gerek yok. Sizin ne hinoğlu hin olduğunuzu biliyoruz. Gerçek adınızı söylemezseniz de bu zahmete de katlanalım ve söyleyelim: Öz adınız ihanetçi ve provokatif birliktir. Partiyi veya devrimi koruma gibi bir görev değil, tersine Partiyi ve devrimi baltalama gibi bir göreviniz olduğunu bilmeyen kalmamıştır. Ne yazık ki çok geç kalmışsınız! Emeliniz kursağınızda kalacak ve bu yolu deneyen sizin izleyicisi olduğunuz soydaşlarınızın akibetinden kurtulamayacaksınız.

Sizin Önderliğimize ve III. Kongre çizgimize saldırmanızı da fazla anlamsız bulmuyoruz. Çünkü Önderliğimiz ve III. Kongre çizgimiz, herkesin gerçek kimliğini ortaya çıkarıyordu. Bununla kalmayarak doğru devrimci yolu gösteriyor ve PKK kişiliğini öğretiyor, herkesi de böyle bir militanlığa davet ediyordu. Tabii sizin gibi sahtekarlar bukalemun gibi rengten renge girerek kendilerini kamufle etmeye çalışıyordu. Ama nafile, er ya da geç yakayı ele verecektiniz. Aslında gerçek kimliğiniz bilinmiyor da değildi; hangi soydan olduğunuz tahmin edilebiliniyordu. Ancak, yine de size yardımcı olunup bataklıktan kurtarılmaya çalışılıyordunuz. Bu da Partimizin ve Önderliğimizin bir yüceliğiydi. Tabii siz bunu bilemezsiniz veya biliyor, ama bu yüceliği hazmedemiyorsunuz. Çünkü ALÇAK'sınız da ondan. Düşmanların kanınıza ektiği gayri-insani mikroplar kansere dönüşüp ruhunuza kadar işlediği için kurtulamıyorsunuz. Bu nedenle size bir nasihatımız olabilir: Kendinizi kamufle edip gizlemek için yormanıza hiç gerek yok, sol görünüp sağ vurmanız hiçbir anlam ifade etmiyor. Sizin "akıllı" öncüleriniz, Önderliğimize nağmeler dizerek sağdan saldırıyı başlatmışlardı. Sizler ise —biraz daha çocukça mı diyelim— sol veya aşırı sol görünerek ve de Önderliğimizi sağcılıkla itham ederek saldırıya geçme utanmazlığını gösteriyorsunuz. Bu durum sadece ve sadece çocukluğunuzu, içerisinde bulunduğunuz hastalıklı psikolojinizi ve ihanetin son çırpınış çığlıklarını ifade etmektedir. Çünkü Önderliğimizin şaşmaz gerçekliği bütün dünya tarafından gönüllü veya gönülsüz kabul edilmiş durumdadır. Ve Önderliğimizin bütün talimatları elimizde olup, sizin de bel bağladığınız sömürgeci-faşit TC ve cümle iblisleri yurdumuzdan kovmak için hızla mücadele etmemizi emretmektedir. Yani anlayacağınız —ama anlamak istemediğiniz— bize sağcılığı, uşaklığı, işbirlikçiliği veya sizin önerdiğiniz gizli ajanlığı önermiyor, tam tersine bu belirtilenleri yerle bir etmemizi emrediyor. O halde, geriye kalan sizin durumunuzdur; siz niye açıktan amaçlarınızı belirtmeyip gizlemeye çalışıyorsunuz? Siz gizleseniz de gizlemeseniz de bizim açımızdan mesele yok, biz açıklarız: Siz yedi kocalı hürmüz gibi her çeşitten emperyalistlerin kucağına oturmuş olup, küçük-burjuva rahatınızı ve yaşamınızı finanse eden gericiliğin çıkar planlarını bozan Parti camiamıza ve mücadelesine veryansın ediyorsunuz. Yani Partiyi, devrimi ve halkı satmaya çalışan, ihaneti körüklemeye çabalayanlar zatı-alilerinizdir.

Öyle bir haldesiniz ki, elle tutulur hiçbir yanınız kalmamıştır. Kaç güce dayandığınız, kaç emperyalist veya faşist devletin ajanlığına oynadığınız bile belli olmayacak kadar şekilsiz varlıklar durumunu yaşıyorsunuz. Halkımız arasında şöyle bir belirleme var; sanırız tam size denk düşer: Birden fazla erkeğe giden kadına kahpe, birden fazla kadına giden erkeğe de gevat derler. Bu tabir, Parti lugatımızı aşsa da sizler, bizi, sizin için layık görülen sözcükleri sarfetmeye zorladınız. Aslında öyle ahlaksızlaşmışsınız ki, sizin için sadece bunları söylemek bile çok az gelir. Dünyada en lanetli vasıflandırmayı hakketmiş durumdasınız. Ancak biz, yine de Parti ahlakımızı aşmamaya ve literatürümüzü daha fazla zedelememeye itina gösteriyoruz. Siz, bir gücün değil, her önünüze gelen gerici gücün kucağına oturmuş vaziyette, her ağzınıza geleni, kutsal değerlerimizi için sarfetmekten çekinmeyecek kadar soysuzlaşmışsınız.

Bir de utanmadan, zindan direnişçiliğine ve şehitlere de dil uzatacak kadar hınzırlaşmışsınız. Güya zindan direnişçiliğine ve şehitlere sahip çıkıyor gibi görünmüşsünüz. Aslında siz Şahin-Yıldırım gibi ihanetçilere sahip çıkıyorsunuz. Bunu görmeyecek kadar kör değiliz. Çünkü zindan direnişçiliğine ve şehitlere sahip çıkan, onu dağlardaki, ovalardaki ve şehirlerdeki gerilla mücadelesiyle tamamlayan ve bütün bunları sizin ve kucağına oturmuş olduğunuz gericiliğin korkulu rüyası haline gelen Önderimiz ABDULLAH ÖCALAN'ın talimatları doğrultusunda pratiğe uygulamaya çalışan bizleriz ve hiçbir güç bizi bu yoldan saptırmaya muktedir değildir. Hele hele sizin gibi biriki aydın-bürokrat bozuntusunun "İsveç Kürdistan"larından çığlıkları, bir sivrisinek vızıltısı kadar ancak bizi rahatsız eder.

Bir de sen avukat döküntüsü, o masumane maymun yüzünle ve döktüğün timsah gözyaşlarıyla ve en önemlisi de PKK sayesinde elde etmeye çalıştığın itibarla birilerini kandırabileceğini mi sandın? Veya yaşadığın eski kirli-çirkef kişiliğini örtbas edebileceğini mi düşündün? Hayır Bay Avukat yanılıyorsun. Zaten vebadan kaçar gibi halktan ve vatan topraklarından onbinlerce kilometre uzaklara gittiğin için halkı da bilemezsin. Ama bildirelim; halkımız, sizin gibi namussuzların çok çok ilerisinde şerefli ve şerefsizi birbirinden ayırtetmede sizden çok üstündür. Sen bir de mesleğinin marifetleri icabı halkın derdine derman değil, halkı satmaya, soymaya alışkın bir çapulcu olabilirsin. Sen burjuvazinin tabak yalayıcısı olabilirsin. Herhalde sesi bozuk çıkan ve erkenden karga olduğu anlaşılan "Bülbül Sülo" yerine bu sefer değişik renge boyayarak "Bülbül Hüso" diye seni piyasaya sürdüler. Fakat bu, akıntıya kürek çekmekten başka bir şey değildir. Çünkü TC ve emperyalistlerin çöplüklerinde boğazına kadar pisliğe batmış bir karga olduğun kimsenin gözünden kaçmıyor.

Aslında Parti gerçekliğimiz o kadar netleşmiş ve bir o kadar da katı ki, yoksa sizi de öncüleriniz olan Kemal'in piçleri gibi "erken doğuma" mı zorladı? Çünkü durumunuz o kadar açık ki, "doğar"ken bile ölüsünüz. Yani etki alanınız sıfır, ama pardon zararınız olmadı da değil; en azından 1-2 saatlik bu yazıyı yazacak kadar bizi kendinizle meşgul edebildiniz. Doğrusu bravo size zavallı kuklalar...

Bu mektubumuzda Partimizin üslubunu bir parça aştığımız için yoldaşlar ve okurlar bizi mazur görsünler. Bu yaratıklara karşı duyduğumuz bir anlık öfkemizi dile getirmeden edemedik.

—İhanet ve provokasyona ölüm!
—Yaşasın ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Bir grup ARGK savaşçısı adına
Ahmet/5 Kasım 1988

APO; Marksizm-Leninizmin ta kendisidir

"İç ve dış düşmanlarımız ne kadar Başkanımız ve Partimize saldırırsa saldırsa, o kadar bizlerin kini daha da artacak ve vatan hainlerine gereken şamarı vurmak için yırtıcı olacağız."

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelmiş olduğu bu aşamada, halkımız ve insanlık, yaşamlarının geleceği için Başkan APO'ya müesirdir. Dünyadaki siyasal devrimlerde olduğu gibi, Kürdistan bağımsızlık savaşında da birçok provokasyon ve ihanetlerin ortaya çıktığı görülmektedir. Fakat bizdeki ihanet ve provokasyon daha da alçakça bir şekilde kendisini ortaya koymaktadır. Kürdistan'ın içinde ve dışında büyük kahramanlıkların sergilendiği, TC faşizminin yıkımının yaklaştığı bu dönemde alçak Avukat Hüso emperyalizm ve sosyal-demokrasiden aldığı destekle ihanetini ortaya koydu.

Emperyalizm, sömürgecilik ve her türlü gericilik ile reformizm, bütün çabalarına rağmen mücadelemizi durduramadılar. Parti içindeki küçükburjuva ve beyinleri Kemalizmin kışla kültürü ile yoğrulmuş, geçmiş aile yapıları ihanetle bezenmiş unsurlar eli ile mücadelemiz engellenmek istendi. Bu en son ihanetlerden birisi de adını Rayber'den alan Av. Hüseyin Yıldırım haini oldu. Bu hainler daha APO ve PKK kudretini tanımamaktalar ya da görmemezlikten geliyorlar. Halbuki Kürdistan halkı ve bizler PKK'li olmadan önce APO'cu cesaret ve bilince dayanarak APO'culuğa sempati duyduk ve mücadele saflarına katıldık. Kürdistan halkını APO ve PKK'den koparmak tarihi terse çevirmek olur ki bu da bilimsel literatürde diyalektiğe terstir.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, emperyalizm yıllardır birçok uzmanını devreye sokmasına rağmen (araştırma ve incelemelerde bulunmaktadır), PKK'yi tanımakta ve izah etmekte zorluk çekmektedirler. En son olarak Alman emperyalizminin yurtseverlere ve Partimize yönelik saldırıları ve tutuklamış olduğu yurtseverler hakkında, bay Rebmann 4 bin sayfalık iddianame hazırlamış bulunmaktadır. Yine de PKK'yi anlamakta güçlük, zorluk çekmekte; kavrayamadıklarını belirtmekteler. Onlar için bir sır olmaktadır. Emperyalizm ve sömürgecilik için sır olan bu durum, bizler için gerçekliğin ta kendisi olan Başkan APO'nun önderliğidir. Çünkü O, PKK'yi bütün engellerden koruyan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını günbegün geliştiren, ona yön veren emperyalizmin ve gericiliğin korkulu rüyasıdır. APO, Marksizm-Leninizmi Kürdistan'da geliştirmekle kalmayıp Ortadoğu'da geliştiren tek güç, tek isimdir.

Uluslararası alanda yaşanan siyasal durum, emperyalizmin ulusal kurtuluş savaşlarını geriletme çabalarını başarıya ulaştırmak için her alanda içine girmiş olduğu entrikalar sonucu bazı ulusal kurtuluş hareketleri, sosyalizmin yaklaşımlarındaki yetersizlikler nedeniyle de fazla gelişme olanağı bulamıyor. Ya da barış adı altında sıcak savaşım durduruluyor, zayıflatılıyor. Bugün Kürdistan dünyada, silahlı direniş savaşımın geliştirildiği alanlardan biri olmaktadır. Kürdistan bağımsızlık savaşı PKK ve APO önderliğinde gelişmekte, Ortadoğu halklarına ve Marksizm-Leninizmin yeniden yapılanmasına kaynaklık etmektedir.

"Direnmek yaşamaktır" şiarında Mazlum DOĞAN yoldaş ve direniş şehitlerimizin, polis sorgulamalarında ve zindanlarda APO, PKK ve Kürdistan'a leke sürmemek için canlarını — bu üç kutsal değere— feda ettikleri bilinmektedir. Bizlerin daha rahat bir ortamda, bu kutsal değerlere sahip çıkmaması düşünülemez.

Parti Önderliğimiz binlerce sayfalık tutan konuşma ve değerlendirmeleriyle tarihi gerçekliğimizi, bilimi ortaya koymuş ve biz Kürdistan halkına sunmuştur. Avukat provokatörü, kemalist kuş beyni ile iki sayfalık bir bildiri çıkararak halkımızı kandırabileceğini zannetmektedir. Halkımız ve bizler APO ve PKK'ye kanımızın son damlasına kadar bağlı kalacak, ihanet ve her türden gericiliği yok edeceğiz. İç ve dış düşmanlarımız ne kadar Başkanımız ve Partimize saldırırsa saldırsa, o kadar bizlerin kini daha da artacak ve vatan hainlerine gereken şamarı vurmak için yırtıcı olacağız.

Bağımsız Kürdistan'ın yaratılması için Başkan APO'nun emrinde seferberliğe hazır olalım!

-Yaşasın Başkan APO
-Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin

Köln'den Kasım
26.12.1988

Avrupa Basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

Danimarka'da yeni provokasyonlar peşinde koşuluyor

Bir yazısını bu sayımızda yayınladığımız B.T. adlı Danimarka gazetesi 30 Kasım'da yayınladığı bu yazının ardından 2 Aralık tarihli nüshasında yeni bir yazı daha yayınladı. İlk ve ikinci yazı arasında kurulacak bağlantı, bu gazetenin ve bazı işbirlikçi çevrelerin yeni bir komplo peşinde olduklarını ele veriyor.

Gazetenin ilk yazısını yayınladığımız için okur, onu ordan okuma olanağına kavuşmuş oluyor. Görüldüğü gibi, PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş savaşına "terörizm" diye saldırmaya çalışıyor. Bu alandan ulusal kurtuluş saflarına katılan, halkına ve ülkesine bağlı yurtseverler için de benzer nitelemeler yapılıyor. Ayrıca, aynı yazıda Avrupa alanında yürütülen çalışmalar ve Avrupa'nın ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından yedek bir depo rolü oynamasına da dikkat ediliyor.

Bütün bunların yazılması, gazete ve yazarının dillerinin altında gizlemeye çalıştıkları bir baklanın olduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

Nitekim 2 Aralık nüshasında, bu kadar anlatımı neden yaptığını gazete yazarı ortaya koyuyor ve ağzında gizlediği baklayı çıkarıyor. Yazar adını açıklamadığı bir "Kürt"ten yaptığı aktarma ile kendi görüşlerini şöyle açıklıyor: *"Bekleyin ve görün, 2-3 yıla kadar PKK yeterince güçlendiğinde burada da* (Danimarka'da B.T.) *aynen İsveç ve Batı Almanya'daki huzursuzluk yaşanacaktır"* diyor, ılımlı bir Kürt aynı zamanda bizleri uyararak. İkinci bir aktarması ise şöyle: *"İsmini açıklamayan bir 'kaynak' belirttiğine göre, militan Kürt İşçi Partisi PKK'ya mensup aşırı görüşlü küçük ve çok sıkı örgütlenmiş bir grup Kürdün daha liberal* (ılımlı) *Kürtleri terörize etmeye başladıkları söyleniyor... Sadece az sayıda ve çok sert militan yapıdaki sempatizanlar, Türkiye'nin Doğusundaki savaşıma katılmaktalar. Kürtlerin çoğunluğu Kürt kültürünün demokratik bir toplumda korunup sürdürülmesini arzulamaktadırlar."*

Aktardığımız bölümlerde de görüleceği ve okurun da rahatlıkla tesbit edebileceği gibi, PKK'ye karşı açılan cephelere bir yenisi de Danimarka'da eklenmek isteniyor. Bağımsızlık savaşını engellemek, *"Kürt kültürünün demokratik bir toplumda korunması"* denilen otonomist çözüme gitmek için, Batı Avrupa emperyalist yönetimlerine, açıktan PKK'nin beslendiği ve bunları da ulusal kurtuluşun hizmetine sunduğu kaynakların kesilmesi çağrısı yapılıyor. Yeni bir İsveç, yeni bir Batı Almanya olarak, Danimarka'nın da ortaya çıkması isteniyor.

Sözkonusu gazetenin PKK'ye yönelik suçlama ve asılsız iddialarının kaynağı ise meçhul çevreler. Bunların kim oldukları hakkında yazar isim vermese de, işbirlikçi küçük-burjuva reformist güçler olduğu açık. Bu çevreler, İsveç ve Batı Almanya'da'da benzer ihbarlarda bulunarak, polisin PKK sempatizanlarına saldırmasına gerekçe oldular. Şimdi de aynı komployu Danimarka'da tezgahlamak çabasındalar.

Eğer, bu çevreler bu oyunları ile, yurtseverlerin ulusal bağımsızlık mücadelesi saflarına akışını engelleyeceklerini sanıyor ve bağımsızlık mücadelesini durdurabilecekleri gafletine kapılmışlarsa, büyük bir yanılgı içerisindeler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının öncü gücü PKK bundan sonra da her türlü komplo ve provokasyonu boşa çıkaracak ve gelişimini kesintisiz sürdürecektir

Terror-hær hverver folk i København

Den 34-årige Ahmet Dogan blev hvervet i Danmark for at kæmpe i Tyrkiet.

KURDISK INTRIGE I KØBENHAVN:

Alle stikker alle

Af Søren Mortensen

BT Had.

I årtier drev det kurderne i landflygtighed. Væk fra den blodige undertrykkelse i Tyrkiet. Væk fra giftgassen og napalmen.

Nu har hadet grebet kurderne selv. Ikke i Tyrkiet, men i København.

Politisk betonet terror, afpresning og angiveri har for alvor rystet det kurdiske miljø på Vesterbro i København.

•Tidligere venner taler ikke sammen. Politik er bandlyst, når man mødes. Du ved ...

... des det af kilder, der af gode grunde ønsker anonymitet.

Selv om flertallet af de omkring 200-300 kurdere i Danmark sympatiserer med PKKs kamp for en fri kurdisk stat på grænsen mellem Tyrkiet, Syrien og Irak, deler langtfra alle de voldelige metoder, som PKK står for.

Og kun få, stærkt militante sympatisører lader sig rekruttere til krigsførelsen i det østlige Tyrkiet som beskrevet i B.T. forleden. Flertallet af kurdere ønsker alene at holde den kurdiske kultur i hævd i et frit demokratisk ...

B.T. onsdag d. 30. november.

Den ene blev fundet dræbt i en skov i Nordsjælland for nogle år siden. Den anden blev brutalt skudt ned i sin lejlighed ...

... levet i Danmark i en længere årrække, støtter Kurdisk Demokratisk Forening ...

Sören Mortensen'den ______ **BT 30.11.1988**

Terör-ordusu Kopenhaag'tan adam devşiriyor

Ayrılıkçı Kürt partisi PKK, uzun bir süredir Danimarka'da savaşacak üye devşiriyor.

PKK'nin askeri kanadı ARGK'nin propaganda gazetesi olan "Serxwebûn" gazetesinin özel sayısında, daha önce Danimarka'da mülteci olan iki Kürt mülteci de, yazın Türkiye'nin doğusundaki bir partizan saldırısında şehit düşmüşlerdir.

25 yaşındaki Ali Mersin ile 34 yaşındaki Ahmet Doğan 1987 yılı içerisinde Danimarka'yı terketmişlerdi. Daha sonra ARGK'nin Lübnan'daki ana karargahında 9 ay süren oldukça yoğun siyasi ve askeri eğitimin hemen ardından şehit düştükleri Türkiye'ye askeri bir birlik ile birlikte gönderildiler.

ÖLÜM NEDENLERİ

Askeri ismi Delil olan Ali Mersin 15 Ağustos 1988'de öldürülmüş, fakat "Serxwebûn" Sedat ismiyle tanınan Ahmet Doğan'ın* ne zaman öldürüldüğünü yazmıyor.

PKK, Türkiye'de rejimin bir numaralı düşmanı olarak görülüyor ve 1984 yılında ise İsveç hükümeti Partiyi bir terör örgütü olarak damgaladı. Burada (Danimarka) ise PKK hala açık bir operasyona uğramadı. Biriki Kürdün öldürülmeleri nedeni ile, polis daha önce PKK'nin ismini ortaya sürmüş olmasına rağmen, bu cinayetlerde PKK'nin suçluluğu hiçbir zaman kanıtlanamamıştı.

Vesterbrog'daki (Kopenhaag'ın bir semti) Kürt cemiyeti içinde Ali Mersin ile Ahmet Doğan'a oldukça büyük bir saygı ve sevgi besleniyor.

PKK'nin Danimarka'daki ileri gelen üyelerinden bir tanesi BT'ye şöyle diyor: "Son çarpışmalarda, Avrupa'dan giden birçok Kürt şehit düştü. Bu giden ve şehit düşen Kürtler Danimarka, Almanya, Fransa ve Hollanda gibi ülkelerden gidip savaşa katılmışlardır. Bu gidenler, enternasyonalizmi pratikte uygulayarak canlarını özgür bir Kürdistan için feda etmişlerdir. Avrupa'da dolaşıp eğlenip zaman öldürmek, hiçbir fayda getirmez; kişi kendi ülkesi için mücadele edip ölmelidir. Ki, en iyi ölüm de Kürt topraklarındaki ölümdür. Bundan dolayıdır ki birçok kişi şehit olanların ardından, onların çağrılarına uyarak savaşa daha aktif olarak katılmaya koşmaktadırlar."

Bu açıklamaları yapan üye, güvenlik açısından kimliğinin kamuoyuna açıklanmasını istememektedir.

Kopenhag, Vesterbrog'da bulunan Danimarka-Kürdistan derneğinin bürosunda, Danimarka'daki sayıları bini aşan Kürt siyasi mülteci ve göçmen işçiye, yönelik ülkelerine dönme çağrısının yer aldığı ve Türkiye, İran, Irak ve Suriye sınırları arasında bulunan dağlık bölgede bağımsız bir Kürt devleti için savaşmalarını isteyen gazete, dergi, broşür ve bildiriler yer almaktadır.

Daha önce mülteci veya göçmen işçi olup da Danimarka'dan giden ve PKK'nin askeri kanadında da silah altına alınan kaç kişinin bulunduğu bilinmemekle beraber, Danimarka'daki birçok PKK sempatizanının, Lübnan'ın Bekaa vadisinde bulunan PKK'nin siyasi ana karargahı ile Kürt askeri akademisini ziyaret edip geri döndükleri zannediliyor.

ETKİLEYİCİ

Danimarka'daki önde gelen PKK üyesi sözlerine şöyle devam ediyor: "PKK'nin Bekaa vadisinde oldukça geniş bir alan üzerinde bulunan askeri üsleri ile yerleşim binalarını görmek oldukça etkileyici bir şey. Bir Kürt olarak o alana gitmek oldukça güç bir iş. Çünkü bizler, Türk devletinden gerekli belgeleri alamamaktayız. Bekaa'daki askeri üslere ulaşıldığında ise, yemek-içmek, çamaşır, silah ve özel kimlik kartı olmak üzere her türlü gereksinme PKK tarafından karşılanmaktadır. ARGK'nin üslerindeki eğitim programı oldukça sert ve yoğundur. Eğitim kamplarında, 3 aylık yoğun siyasi ve ideolojik eğitimden sonra, 5-6 aylık bir de sıkı disiplin altında askeri eğitim yapılmaktadır. Bu eğitimler esnasında çeşitli imtihanlara da tabi tutulunmaktadır. Eğitimin bitiminde ise bir diploma alınır."

PKK, 1984'ten bu yana Türkiye rejimine karşı silahlı direniş sürdürmektedir. PKK, kendi komutası altında binlerce silahlı mensubunun olduğunu öne sürerken, bu iddialar Türkiye'nin doğu bölgesinde sürdürülen savaşımda sağlıklı bilgilerin elde edilememesinin yanında Türkiye'nin doğusundaki dağlık bölgede bulunan yüzlerce küçük köyün PKK'nin ana siyasi temelini oluşturdukları ve PKK'nin bu bölgede belirli bir askeri başarı sağladığı reddedilmemektedir. Bunların yanında diğer bir gerçeklik ise, Türkiye'nin —NATO'nun ikinci büyük— ordusunu (800.000 kişilik) bu bölgede aktif olarak savaşıma seferber ettiğidir. PKK'nin de aynı zamanda biraz fazla kayıpları olmuştur. Bunun içindir ki, devamlı yeni üyeler silah altına alınmaktadır ve Avrupa'daki bir milyon Kürt mülteci bunun için önemli bir yedek depo durumundadır.

*Her iki şehidimiz de Ağustos ayında Hani'de meydana gelen çarpışmada yanlarında bulunan 7 yoldaşları ile birlikte şehit düştüler.

Politiken ______ **28 Kasım 1988**

KÜRTLER·

Uluslararası suskunluğa maruz kalıyorlar

Kürtlerin trajedileri, uluslararası suskunluk ve sessizliğe maruz kalmak oluyor. Kürdistan, haritada bulunmamakla birlikte Kürt halkı bir ulusal ve kültürel birliği ile varlığını sürdürmektedir. 20 milyon Kürt, Türkiye, İran, Irak, Suriye ve Sovyetler Birliği arasındaki bölgede varlıklarını sürdürüyor

Londra'daki Uluslararası Af Örgütü kaynaklarına göre, Irak askeri birlikleri elli bin Kürdü tecrit edilmiş büyük esir kamplarında tutmaktadır. Diğer yüzbin kişi ise, Irak'tan sınırı aşarak Türkiye'ye gitmiş ve halen kendi soydaşları Kürtlere karşı mücadele eden Türkiye'de tecrit edilmiş bir halde tutulmaktadırlar. Türkiye Kürtleri, resmi olarak dağ Türkleri olarak tanımlanmakta olup, ulusal bir azınlık olarak tanınmamaktadırlar.

Irak ile İran arasında sekiz yıl süren savaşta Irak Kürtleri Bağdat'taki Saddam Hüseyin rejimine karşı savaştılar. Bu yaptıklarının karşılığını ise savaş bitiminde aldılar. Irak devrim konseyinin 16 Eylül'de yayımladığı bir bildiride, Irak Kürtlerinin, "aşağılık ve lanetlenmiş" bir millet olduğu belirtilerek, allahın Kürtleri ahirette cezalandıracağı yazıldı.

Türk mülteci kamplarındaki durum ise gittikçe kötüleşiyor. Bu kamplar Anadolu'nun sert soğuğuna dayanıklı olarak inşa edilmemişlerdir. AET ile tek tek Ortak Pazar ülkeleri Kürt mültecilerin durumlarını düzeltmek için para yardımında bulundular. Danimarka Kızıl Haç'ı da bunun için üçüncü dünya ülkelerine yardım örgütü DANIDA'dan iki milyon kronluk bir yardım müblağı almıştır.

Siyasi nedenlerden dolayı, yabancı yardım örgütleri, Kızıl Haç'ın karşılığı olan "Türk Kızılay"ının aracılığı ile yardımda bulunmak istemektedirler. Fakat Türk devletinin Kızılay'ın da yönetimini elinde tuttuğunun anlaşılması üzerine, yapılacak yardımlar dış ülkelerde bloke edilmiş bir durumda bekletilmektedir. Ki Kürt mülteciler halen çadırlarında soğuktan titremektedirler.

Türkiye, AET'ye girmek için başvuruda bulunmuştur. Türkiye'nin bu istemini AET'nin komisyonu halen incelemektedir. Dış ülkelerden yapılan bu yardımların yerlerine ulaşabilmesi için gerekli olan Batılı ölçülerin hayata geçirilip geçirilmeyecekleri bu vesile ile iyice ortaya çıkacaktır.

*Makale; Politiken gazetesinin sahibi ve başyazarı Herbert PUNDIK tarafından kaleme alınmıştır. Politiken, Danimarka'nın en büyük iki gazetesinden biridir.

Küba devrimi 30. yılında

Castro törende konuştu: "Ya sosyalizm ya ölüm"

1 Ocak 1959'da Küba'da Fulgencio Batista diktatörlüğünün yıkıldığı ve yerine Sosyalist Küba Cumhuriyeti'nin kurulduğu, Küba Devlet Başkanı Fidel Castro tarafından Küba halkına ve dünya kamuoyuna duyuruldu.

Küba'nın bağımsızlığına kavuşması ardından 30 yıl geçti. Bu 30 yıl zarfında, ABD'nin burnunun dibindeki küçücük bu ada ülkesi, varlığını korumakla kalmayıp, önemli gelişmeler de yaşadı.

ABD'ye bu derece yakın bir alanda sosyalist bir devletin yükselmesi, emperyalistlerin hiç de işine gelmiyordu. En başta da ABD, yeni-sömürgesi Küba'yı kaybetmenin çılgınlığı içindeydi. ABD emperyalistleri, burnunun dibindeki bir ülkenin bu şekilde kurtulması ile, diğer Latin Amerika ülkelerinde devrim fitilinin ateşleneceğini de çok iyi biliyordu. Küba'nın yaşaması bu halklara da bir esin kaynağı olacaktı. Küba'dan ilham alan ve cesaretlenen halklar, yeni-sömürgecilik zincirlerini kırmak için peşpeşe kurtuluş mücadelesine başlayacaklardı.

Küba devriminin ateşlediği isyan duyguları, kısa bir süre içerisinde Latin Amerika'nın bir dizi ülkesine yayıldı. Che Guevara'nın da katıldığı, ancak Guevara'nın 1967'de katledilmesi ile yenilgiye uğrayan Bolivya mücadelesinin yanısıra bir dizi ülkede ulusal kurtuluş mücadeleleri gelişti. El Salvador, Guetamala, Honduras gibi ülkelerde, yeni-sömürgeciliğe karşı başkaldırılar peşpeşe gelişti. 1979 yılında ise, Nikaragua Somoza diktatörlüğünü yıkarak, Küba'nın peşinden bağımsızlığına ulaşan ikinci ülke oldu.

Etkisi böylesine güçlü olan bir devrim ile, ABD'nin burnunun dibindeki ülke olarak tanınan Küba'da sosyalist inşanın gelişmesini ABD emperyalizminin içine sindiremeyeceği açık olan bir durumdur.

Bu nedenle, ABD daha ilk yıllardan başlayarak, Küba'ya karşı komplo ve saldırılar tezgahlamaya başladı. Bu saldırılar içerisinde bilindiği gibi, en önemli olanı ve ABD'nin de kesin sonuç beklediği Domuzlar Körfezi Çıkarması'dır.

ABD emperyalizmi, Küba'dan kaçan karşı-devrimcileri CIA vasıtasıyla eğiterek, bunları silah, uçak, gemi vb. savaş araçları ile donattı. Nisan 1961'de başlayan Domuzlar Körfezi Çıkarması'na ABD pilotlarının kullandığı uçaklar da katıldı. Denizden de 7 gemi çıkarmaya katıldı.

Saldıranları Küba halkı Fidel Castro, Che Guevara gibi liderlerinin komutasında büyük bir direniş göstererek karşıladılar. ABD emperyalizminin büyük bir önem vererek hazırladığı bu saldırı büyük bir fiyaskoya dönüştü. Saldırganlar büyük bir yenilgiye uğratıldı.

Castro: "Ya Marksizm-Leninizm ya da ölüm"

ABD emperyalizminin saldırıları sadece Domuzlar Körfezi Çıkarması ile son bulmadı. Daha sonraki yıllarda saldırı ve komplolarını sürdüren ABD emperyalizmi, Küba'nın sosyalizm yolunda ilerlemesi önünde engel oluşturamadı. Küba 5.,10. derken, 30. Devrim Yılını da geride bıraktı. Bu süre zarfında Küba halkı, Latin Amerika'nın en gelişmiş eğitim, sağlık ve ekonomik olanaklarına sahip bir ülke haline getirdi Küba'yı.

İşte Küba Devrimi lideri Fidel Castro, 30 yıl önce, halkına seslendiği meydanda 30 yıl sonra yine seslenirken, Küba'nın sosyalist gelişme yolunda kat ettiği bu gelişmeleri de açık bir şekilde dile getirdi. Fidel Castro'nun konuşmaları, Küba halkının sosyalizme bağlılığının yeni bir kanıtı oldu.

Fidel Castro'nun yaptığı konuşmada dünya basın organlarının da üzerinde sıkça durduğu bazı bölümlere göz attığımızda, militan sosyalizmin temsilinden asla taviz verilmeyeceği de çok açık şekilde ortaya çıkıyor. Castro konuşmasında şu hususlara değindi: *"Bugün her zamankinden daha iddialıyız... Devrimi yenilgiye uğratmayı düşünenler, ne yazık ki, kendilerini kandırmaktan öteye gidemiyorlar. Bu devrimin 40., 50. ve hatta 100. yıldönümü kutlanacaktır, bundan hiç kuşkunuz olmasın."* Castro konuşmasının bir bölümünde devrimin gelişmesi önündeki zorluklara değinirken şöyle dedi: *"Düşmanlarımızdan gelen güçlükler nedeniyle olduğu kadar dost kamptan gelen güçlükler nedeniyle de sorunlarımız olabilir."* Castro konuşmasını ise şu sözlerle bağladı: *"Bugün her zamankinden daha güçlü bir şekilde söylüyoruz: Ya sosyalizm ya ölüm , ya Marksizm-Leninizm ya da ölüm."*

Castro'nun yaptığı bu konuşma son dönemlerde emperyalistlerin sosyalizme karşı geliştirdikleri propaganda saldırılarına iyi bir cevap olurken, "sosyalizm tıkandı" vb. gibi safsatalara da bir karşılık oldu. Bu aynı zamanda, sosyalizmin militan özünü uygulamayan, Marksizm-Leninizmden sapan her türlü revizyonist eğilime karşı da Marksizm-Leninizme bağlılığın en yüce bir değer olarak korunacağını gösteriyor. Castro da konuşmasında bunu dile getirdi.

Küba Komünist Partisi 30. yılında, sosyalizme ve Marksizm-Leninizme bağlılığın örneğini sunarken, militan sosyalizmin bugünkü gelişmede sahip çıkılması gereken özüne de sahip çıktı. Küba halkının Marksizm-Leninizme bağlılığı, bu uğurda gösterdiği çaba, bizim halkımızın da yolunu aydınlatan önemli bir yol göstericidir. Halkımız da bugün Marksizm-Leninizme bağlılığını, ülkesinin ulusal kurtuluşu için mücadelesini yükselterek gösteriyor.

Pakistan üzerine okuyucumuz K. F. tarafından yapılan bu değerlendirmeyi, önemini koruduğu için yayınlamayı uygun gördük

BENAZİR BUTTO İLE İLERİCİ BİR PAKİSTAN MI?

Pakistan Devlet Başkanı General Ziya ül Hak'ın, 31 Mayıs 1988 tarihinde, daha önce kendisi tarafından başbakan tayin edilmiş olan Han Juneco'yu görevden alması, kendisini yeni kurduğu geçici hükümetin şefi ilan etmesiyle birlikte, Benazir Butto ve partisi (Pakistan Halk Partisi-PHP) için yakın bir gelecekte ülkede yönetime gelme düşüncesi hemen hemen tamamen yok oldu. Hele General Ziya'nın 18 Kasım'da yapılacağını bildirdiği genel seçimlerde, islam politikası gereğince, partisiz olarak gitmesi gerektiği yönlü düşüncesini açıkça belirtmesinden sonra, bu düşünce daha da güçlülük kazandı.

17.8.1988 tarihinde Ziya ül Hak'ın yanındaki birçok yüksek rütbeli subayla bir uçak kazasında ölmeleri sonucu —ki büyük ihtimalle bir sabotaj sonucuydu— durumda beklenmedik bir biçimde bir değişiklik ortaya çıktı. Muhtemelen bu da askeri liderlerin gelecek süreçte daha dikkatli bir taktik izlemelerine neden oldu. Evet, nihayet bu koşullar altında, hem de tüm partililerin katılımıyla, 16 Kasım günü genel seçimler, dünya kamuoyuna yansıtılan bilgilere göre, oldukça demokratik bir atmosferde yapılabilindi.

Beklendiği gibi, PHP seçimlerden en güçlü parti olarak çıktı. Ülkenin 40 milyonluk seçmen topluluğunun oylarıyla seçilen toplam 207 sandalyeye sahip parlamentodan, General Ziya'nın gerçek mirası olan "İslam Demokratik İttifakı" (İDİ) 54 sandalye almasına karşın, PHP 92 sandalye aldı. Buna göre salt çoğunluğun sağlanması için PHP'nin daha 17 sandalyeye ihtiyacı vardı. Bundan hemen kısa bir süre sonra "bağımsızlardan" birkaçı PHP'ye katılacaklarını açıklamışlardı. Diğer taraftan bazı milletvekillerin, kararlarının parasal yönden alacakları tekliflere bağlı olduğu bilinmektedir. Ve bu konuda da İDİ PHP'ye göre daha çok göz kırpma imkanına sahiptir. Başlangıçta 35 yaşındaki Benazir Butto için başbakanlık garantili olmakla birlikte, sonradan bu görev kendisine verildi.

Gerçekte ise seçim zaferinin o kadar önemli olmadığı görülmektedir. Zira askerlerin büyük bir kesiminin, 1979 yılında Ziya ül Hak tarafından idam edilen Zülfikar Ali Butto ve kızı Benazir Butto'nun halkçı ve sözde radikal partisine karşı oldukları bilinmektedir. Bunlar herhangi bir tehlike sezmeleri halinde bu partiyi bir darbe ile süpürebilirlerdi. Gerçi Genelkurmay Başkanı Aslan Beg'in 17.11.1988 günü PHP'nin başkanını telefonla 'seçim zaferinden' dolayı kutladığı söylendi. Bundan bir gün sonra Benazir Butto yaptığı basın toplantısında gerekli olan sayıda 'bağımsız' parlamenterlerin kendi partisine katıldıklarını ve böylece partisinin 115 sandalyeye sahip olup salt çoğunluğu elde ettiğini açıkladı.

Ordunun üst düzey subayları, Benazir Butto'nun başbakanlığı hakkında açıklamayı (yani kabul edip etmeyecekleri hakkında) ancak yerel seçimlerin sonucu belli olduktan sonra, yapacaklarını açıklamışlardı. 19.11.88 günü yapılan mahalli seçimlerin sonucu belli olduktan sonra, gelişmelerde muğlaklık daha da arttı. PHP yalnız Sind eyaletinde % 67 bir oy oranıyla salt çoğunluğu sağlayabildi. Buna karşı ise İDİ diğer üç eyalette çoğunluğu aldı. Ki bu üç eyalet içerisinde Pakistan halkının % 60'nın yaşadığı büyük şehirlerin ve temelini ordunun meydana getirdiği Pencab eyaleti de bulunmaktadır.

İDİ'nin senatoda açık bir şekilde çoğunluğa sahip olmasından sonra, hükümet partisi PHP için Ziya ül Hak'ın ölümünden sonra, Gulam İshak Han'ın yürüttüğü devlet başkanlığını elde etmesinin oldukça güçleştiği görülmektedir. Pakistan'da devlet başkanı merkezi parlamentonun milletvekilleri, senato üyeleri ve mahalli parlamento parlamenterlerince birlikte seçilir. Böylece bir kadın Başbakan olan Benazir Butto, kendisini İDİ sıralarından gelecek olan bir devlet başkanı adayıyla karşı karşıya görmektedir.

Önceden Benazir Butto'ya babasının intikamcısı ve politik mirasının takipçisi gibi sıfatlarla politik arenaya atılan biri gözüyle bakılmaktaydı.

Benazir Butto ise sürgünden dönüş tarihi olan 10.4.88 tarihinden bu yanadır, bu sıfatlardan kurtulmak için, büyük bir çaba harcadı. Özellikle askeriye ile ilişki kurmak için ve bilhassa Afganistan devriminden sonra, General Ziya ile her şeyi en iyi bir şekilde götüren ABD'yi de yatıştırmak için çok çaba sarfetmekteydi. O dönemlerde sosyalizm üzerine yapılan demagojilere rağmen, babasının halkçı politikası çalışan geniş halk kesimlerinden destek görmekteydi. Bunu açıkça dikkate almayan Benazir Butto, kendisine Japonya modelini örnek alacağını açıklamakla kalmayarak, daha da ileri giderek PHP içindeki eski halkçı kesimleri ya partiden attırdı ya da yetkilerini elinden aldı. Dış politikada ise Afgan mücahitlerini destekleyeceği ve atom silahının yapımının da birincil görevi olduğu yönlü açıklamalarda bulunarak, dış politikadaki uygulamalarını da açıkça ortaya koydu. Ziya ül Hak ile ABD arasında en çok anlaşmasızlık noktasının askeri atom projesinin olduğu söylenmekteydi. Benazir Butto'nun bu konularda söz vermesi yalnız Hindistan'da memnuniyetle karşılanmadı. ABD'de ise sevinç yarattı.

ABD sadece tüm partilerin katılımıyla seçimlerin yapılmasında rol oynamayıp, aynı zamanda askeriye tarafından sıkı bir kontrol altında olan Başbakan Butto'nun durumundan üzülmemeyi de sağladı. Bu Pakistan seçmenlerince de benimsenen Pakistan'ın islami karakterine denk düşebilir. Ziya ül Hak bu konuda toplumda dayatmalarda bulunmuş, kendisinin düşüncesinin çıkarları gereği olarakb Bir taraftan da önceleri Batı giyimli olan, yakın bir süreden beridir bir Doğulu islam gibi giyinen Benazir, öte yandan eskiden olduğu gibi PHP devlet ve din işlerinin ayrılmasından yanadır.

16.11.88 tarihinde yapılan seçimler, bu politikanın, sanki bir "demokratikleşme süreci" başlattığını ve bunun geniş bir kesimden kabul gördüğünü yansıtıyordu. Böylece sadece eski başbakanlardan Han Juneco, sağ ittifaktan ayrılan kendisinin "müslümün ligası"yla seçim bölgesinde kaybetmekle kalmadı, İDİ başkanı Mustafa Jotui, Pir Pagara, Pakistan sofuların lideri Mentor Jonyos ve din işleri bakanı, islam düşüncesine göre bir kadının başbakan olmayacağını ileri süren, muhtemelen demokrasi ve dinin bağdaşmadığı düşüncesinde olan Mevlana Seyid Nadani de kaybedenlerdendir.

Ama başarısızlara dahil olanlardan birisi de, ordu tarafından gelecekte devlet başkanı gözüyle bakılan General Tikka Han'dır. Tikka Han, Pakistan tarihinin en kanlı simalarından birisidir. Doğu Pakistan, bugünkü Bengladeş'teki askeri güçlerin genel komutanlığını yaptığı dönemlerde "Bengladeş'in kasabı" ünvanını kazanmıştı. Bu şahıs aynı zamanda, Zülfikar Ali Butto döneminde de uzun yıllar Beluci halkının ulusal ve sosyal baskılara karşı verdiği mücadelesini bastırmak için büyük kıyımlar gerçekleştirmişti. Sonuç olarak seçmenlerin çoğunluğunun, Benazir Butto'nun onlara vereceği demokrasiden daha ileri bir demokrasi için tercihlerini göstermedikleri muhakkaktır.

K. F.
23.11.1988

"Silah indirimi" ve Kürdistan'daki Türk...

Baştarafı 13. sayfada

distan'da ekonomiden siyasete kadar her şey bu ordu tarafından yönetilmektedir. Daha önce "sıkıyönetim" denen bu yönetimin adı şimdi "olağanüstü hal yönetimi" olmuştur. Bu gerçeği, alan için "bunalım bölgesi" diye adlandırarak bizzat sömürgeci yönetim de doğrulamaktadır. Bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gücünün, gelişme düzeyinin sömürgecilerce yapılan açık itirafı olmaktadır.

Türk ordusu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini bastırabilmek ve ulusal kurtuluş güçlerini ezebilmek amacıyla yürüttüğü özel savaşa göre silahlanmış ve Kürdistan üzerinde konumlanmıştır. Bunun için değişik bölgeler sistemi vardır; genel karargahlardan köydeki karakollara kadar bu bölgeler planına uygun olarak örgütlemekte; motorize birliklerinden ve hava kuvvetlerinden yararlanabilmek için her yeri savaş alanı haline getirmeye çalışmaktadır. 1984 yılından beri ulusal kurtuluş güçleriyle binlerce çarpışmaya girmiş ve binlerce kayıp vermiştir. Daha önceden işgal gücü olmasına rağmen, Kürdistan üzerinde 12 Eylül sonrası ve 15 Ağustos sonrası olmak üzere iki defa köy köy genel işgal harekatı yürütmüş ve halk üzerinde her türlü baskı ve zulmü uygulamıştır. Son dört yıldan beri, artık bu işgal harekatını her yıl bahar mevsiminde olmak üzere tekrarlamak zorunda kalmaktadır. En son, Güney'den gelen kitleler nedeniyle alanı gezen ve halktan askeri birliklerin baskısı hakkında aldığı şikayetleri özel savaş yöneticisi H. Kozakçıoğlu'na ileten Milliyet muhabiri Z. Oral, *"Halkın yarısının söyledikleri doğrudur, yarısı da PKK'li oldukları için öyle söylüyorlar"* cevabını aldığını yazmaktadır. Özel savaş yönetiminin sorumlusu böyle söylemektedir; bu sözler ise son derece açıktır. Yani Türk ordusu, halkın yarısına baskı yapmakta, diğer yarısına ise PKK'li oldukları için zaten saldırı yürütmektedir; yani halkın hepsi ordudan zulüm görmektedir; yani halkın hepsi Türk ordusuna karşıdır, yarısı aktif olmak üzere tamamının PKK'yi desteklediği buna dayanarak söylenebilir.

Böyle halk düşmanı olan ve Kürdistan'da tamamen işgalci ve sömürgeci bir konumda bulunan Türk ordusunun, elbette sadece "silah indirimine" tabi tutulması değil, Kürdistan'dan tümden çekilmesi ve işgalci konumuna son verilmesi gerekir.

Kürdistan'da bulunan Türk askeri varlığının ikinci amacı, Ortadoğu halklarına karşı saldırı kuvveti olmasıdır. Nitekim Suriye, Irak ve İran gibi güçlerin görüşmeler dışında oldukları gerekçe göstererek Türk sömürgecileri de bunu belli etmektedirler. Şimdiye kadar adı geçen devletlerden veya başka bir Ortadoğu devletinden Türkiye'ye yönelik bir askeri harekat görülmemiştir. Ama İran-Irak savaşının kızıştığı ve ABD'nin Basra Körfezi'nde savaşa karıştığı sırada kuzeyden Türkiye'nin saldırıya geçmesi olayının nasıl gündeme geldiği somut bir olay olarak yaşanmıştır. Ayrıca Irak yönetiminin yıkılması olasılığı durumunda Irak'a yönelik bir askeri harekat, en azından Güney Kürdistan'ın, hatta Körfez'e kadar olan alanın ele geçirilmesi harekatının düzenlenmesi Türk kamuoyunda açıkça konuşulacak kadar gündemleşmiştir. Yine PKK kampları neden gösterilerek, 1983 yılından beri Türkiye, üç tanesi büyük olmak üzere, çok sayıda mevcut sınırı dışında askeri harekata girişmiştir. Türk ordusunun Kürdistan'daki konumlanması Ortadoğu'ya yönelik bir askeri harekat planına uygun yapılmıştır. Muş-Batman-Diyarbakır havaalanları merkez hilal cepheyi oluşturmak üzere, sağ ve sol yedek cephelerle bu saldırı konumu açıkça yaratılmıştır. Türk ordusunun konumlanması ve harekat planı böyledir. Tabi bu yapı sadece Türk ordusu planı çerçevesinde değil, bütünüyle NATO çerçevesindedir. Burada Türkiye ile NATO ülkelerinin tam bir birliği vardır. Böylece Kürdistan'daki ordu, NATO'nun ve Türkiye'nin Ortadoğu halklarına karşı bir vurucu gücü, Ortadoğu'da olası değişikliklere karşı bir ön karakolu olmaktadır.

Yakın dönemde yaşanmış olaylar bu durumu tamamen doğrulayıcı niteliktedir. Örneğin, Güney Kürdistan'a düzenlenen saldırılar, sadece Türkiye dahilinde değil, NATO çerçevesinde yapılmıştır. Milliyet gazetesine göre, bu saldırılar hakkında, Hakkari'nin Çukurca ilçesinde ordunun bir kişiyi kurşunlayarak öldürdüğünü meclisteki açıklamak zorunda kalan İçişleri Bakanı M. Kalemli, şunları söylemektedir: *"ABD'den kiralanan bir helikopterin yanında Fransa'dan bir adet SA-300L, Almanya'dan üç adet BK-117 helikopteri kiralanmıştır. Bu helikopterler 'Wet Lease' çerçevesinde kiralanmış olup, kiralama işleminde yakıt hariç helikopteri kullanma yükümlülüğü kiralayana ait olmakla birlikte sözkonusu helikopterlerde Türk ve Amerikan pilotları müşterek görev yapmışlardır."* (20 Ekim 1988 sayısı) Kürdistan'daki Türk askeri varlığının rolünü itiraf eden bundan daha açık ne olabilir?

Kürdistan'daki Türk askeri varlığının üçüncü amacı, Sovyetler Birliği'ne karşı NATO çerçevesinde yüklenmiş olduğu görevlerdir. NATO'nun sosyalist sisteme karşı esas karşı-saldırı üssünün Ege çevresi olduğu yapılan tatbikatlardan bile anlaşılmaktadır. Buna bağlı olarak, Sivas-Erzincan-Erzurum hattında bir ön karşı koyma ve saldırı mevzisi bulunmaktadır. Sovyetler Birliği'ne karşı Kürdistan'daki askeri varlığın esas işlevi dinleme üslerinde ve nükleer silahlarda ortaya çıkmaktadır. Önceliğin dinleme ve gözleme üslerinde olduğu bu işlevden ABD'nin büyük ölçüde yararlandığı anlaşılmaktadır. Yine bu alanda da Türk ordusunun önemli rolünün sosyalizmin Ortadoğu'ya taşmasını önlemek ve Kafkasya'ya karşı bir tehdit unsuru olarak bulunmak olduğu açıktır. Ve bu üçüncü amacı, birinci ve ikincinin önüne geçirmek, doğruyu kaybetmek ve gerçekleri görememek demektir.

İşte, dünyada "silahsızlanma" ve Avrupa'nın bir bölümünde ise "konvansiyonel silahlarda indirim" görüşmeleri yapılırken, NATO ve Türkiye tarafından bunun dışında tutulmaya çalışılan Kürdistan'daki Türk askeri varlığının durumu ve işlevi böyledir. Dünyada militarizm "sınırlandırılmaya" çalışılırken, Türkiye'nin militarizmi nasıl hızlandırdığı ve Türk militarizminin Kürdistan'da nasıl rol üstlendiği açıktır. Böyle bir alanın görüşmelerin dışında tutulmasının, sağlanacak sonuçları işlevsiz kılacağı, bölge ve dünya barışı için ciddi bir rolünün olmayacağı açıktır.

Zira Kürdistan'daki Türk militarizmi çok açık bir saldırı gücüdür, bölgesel barış önündeki en büyük tehdittir. Bu gücün, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini bastırmak ve Kürdistan'ı sömürgeci egemenlik altında tutmak, bölgedeki antiemperyalist gelişmelere karşı müdahale etmek amacıyla var olan bir güç olduğunu artık kendileri de gizlememektedir. O halde, bölgede savaş tehlikesine karşı olanların ve bölgesel barış isteyenlerin en başta bu büyük tehdide karşı çıkmaları ve ona karşı mücadele etmeleri gerektiği açıktır.

Sömürgeci Türk ordusuna karşı mücadele eden PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin çok önemli ve barışçı bir rolü de burada ortaya çıkmaktadır. Bölge için büyük tehdit oluşturan Türk ordusunun bu konumunu kırmak, bölgesel barış, halkların dayanışması ve ilerlemesi için çok önemli bir hizmet olmaktadır. Bu mücadeleyi yürüten PKK, bölge ve dünya barışı için mücadele eden ve bu konuda büyük hizmet veren önemli bölgesel bir güç haline gelmektedir. PKK, geliştirdiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle şimdiye kadar Türk ordusunun saldırgan gücünü kırıp bölge barışına önemli hizmetler sunmuştur; ve bu mücadelesini zafer yolunda ilerletip Türk ordusunun bölgeyi tehdit eden varlığını tamamen ortadan kaldırarak bölge ve dünya barışına kalıcı katkılar yapacaktır.

S. Erdem
22 Ekim 1988

Halkımızın önderi ve öğretmeni Başkan...

Baştarafı 7. sayfada

bildiği herkesi bu savaşa katmaya ve ulusal kurtuluş hareketine karşı en geniş cepheyi yaratmaya çalışmıştır. İşte PKK ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, bütün bu güçlere karşı mücadele ile, ateş ve barut içinde gelişmiştir.

PKK ve ulusal kurtuluş hareketi tarihinin önemli özellikleri vardır. Her devrimci gelişme hamlesi daha büyük bir düşman saldırısı ile karşılaşmış ve bu saldırılara karşı mücadele edilip bunlar boşa çıkarılarak ulusal kurtuluşçu gelişme sağlanmıştır. Dıştan ve içten gerçekleştirilen bu her büyük saldırı, en başta Parti Önderliğini hedeflemiş, faşist sömürgeciliğin Önderliğe karşı saldırıları adeta hareketin tarihini belirler olmuştur. Mücadele tarihinin bu iki özelliği, onların belirli bir düzeyde gerçekleşme zamanlarına göre hareketin gelişimini dönemli kılmıştır.

Bu tarihi gelişmeyi kısaca özetlemek yararlı olacaktır. PKK, daha bir gençlik hareketi olarak şekillenmesini ilk gerçekleştirdiği anda Türk sömürgeciliğinin 1977 bahar komplosu ile karşılaştı. Saldırı başta Önderliği hedefledi ve saldırıya içten de provokatör güçler katıldı. Haki KARER yoldaşın şehit düştüğü bu saldırıya karşı mücadele, 1978 yılındaki gelişmeleri ve Hilvan direnişini yarattı.

Bu gelişmeler üzerinde ideolojik, politik, örgütsel bir hareket olarak şekillenen PKK, daha kuruluşu ile birlikte sömürgeciliğin 1979 saldırılarına hedef oldu. Elazığ tutuklamasındaki ihanetle içten de desteklenen bu saldırılar, yine en başta Önderliği hedefledi ve 1980'de geniş halk kitleleri üzerine yöneldi. Düşmanın geniş kapsamlı olan bu saldırılarına karşı mücadele, PKK'yi geniş kitlelere ulaşan bir halk hareketi, bir ulusal kurtuluş hareketi haline getirdi.

Kürdistan'da ilk kez yaşanan bu büyük devrimci gelişmeye karşı Türk sömürgeciliği 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle karşı koymaya çalıştı. Halk üzerinde uygulanan en vahşi baskı ve zulümle birlikte, faşist-sömürgeci düşman, zavallı ihanete dayanarak yine Önderliğe karşı savaşı yoğunlaştırdı. Zindanlardaki insanlık dışı zulme, Önderliğe karşı yürütülen yaygın propaganda savaşını ekledi. Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların önderliğinde zindanlarda ve genel olarak her alanda bu saldırılara karşı gösterilen direniş yeniden toparlanma ve ülkeye dönüşü yarattı.

1983 ülkeye dönüş atılımına karşı, faşist Türk sömürgeciliği, Güney'e saldırı, idam cezaları ve provokasyon ile tanımlanan çok yönlü saldırılarını geliştirdi. Bu saldırılar ve özellikle provokasyon hareketi, sırtını emperyalizme dayayarak, binbir türlü yalanla yine Önderlik üzerinde yoğunlaştı ve Partiyi işlemez kılmayı amaçladı. Bütün bu saldırılara karşı mücadele ile, halkımızın tarihine şanlı bir sayfa ile geçen 15 Ağustos atılımına ulaşıldı. En başta Mehmet KARASUNGUR ve Agit yoldaşın çabaları ile Kürdistan'a gerilla mücadelesi oturtuldu.

Yükselen gerilla savaşına karşı düşmanın özel savaş çerçevesinde dayattığı saldırılar, oportünizm ve kararsızlıktan güç alıp hareketi zorlarken, buna karşı tarihi 3. Kongre ile cevap verildi. Her türlü ortayolculuğu, oportünizm ve tasfiyeciliği mahkum eden PKK 3. Kongresi, 1987 yılında yarattığı atılımla gerillayı kökleştirip, hareketi yüzbinleri kucaklar hale getirerek sömürgeci kuşatmayı parçaladı; "Kürdistan sorunu" Türkiye ve dünya kamuoyu önüne koydu. İşte bu gelişmeler temelinde 1988 yılı, 10. yıl hareketin gelişiminde yeni bir önemli dönemeç oldu.

Temelleri yıkılan Türk sömürgeciliği, gelişmelerin emperyalizmi de sarstığını ileri sürerek daha aktif yardım istedi. Gelişmenin düzeyi gerçekten de böyleydi. Ve 1988 yılında yaratılan büyük devrimci atılıma karşı Türk sömürgeciliği ve emperyalizm 1988 yılında yaşanan saldırılarla karşı durmaya çalıştı. Bu saldırılara bağlı olarak, bugün yine Önderliğe karşı söylenen haince sözler duyulmaktadır. Hareketin tarihi dikkate alınırsa, bu tür hainliklerin dayanakları, amaçları ve sonuçları açıkça görülür. Ve bu yöntemin, düşmanın baştan beri başvurduğu bir yöntem olduğu rahatlıkla anlaşılır. Parti Önderliği, PKK ve Kürdistan ulusal direnişinin baştan beri oluşturduğu kesin bütünlük karşısında her türlü provokasyon girişiminin tuzbuz olacağına, hareketi tanıyan herkes tarafından mutlak olarak inanılır.

Şimdi, emperyalizmin ve faşist sömürgeciliğin bu çok yönlü saldırılara karşı direniş, 1989 yılını, PKK'nin 11. mücadele yılını, yeni bir atılım ve tarihi kazanımlar yılı haline getirecektir. Ülkede ve yurtdışında, zindanda ve dağda tarihi direniş boyutlandırılacak; bu direniş temelinde gerillanın fetihçi pratik kazanımları, çöken rejime karşı halkın kitlesel eylemleri ve ulusal kurtuluş hareketinin uluslararası kalıcı dostluk ve ilişkileri ortaya çıkacaktır. Şunu kesin olarak bilmek gerekir ki, bu yeni mücadele yılı, özel savaşın ve uluslararası saldırıların parçalandığı, ulusal kurtuluşçu yönetimin ve dışta da ulusal kurtuluş hareketinin resmiyetinin geliştiği ve pratik kazanımlar sağladığı bir yıl olacaktır. Bunun her türlü verisi vardır, artan saldırılar bunun sancısıdır, böyle önemli bir dönemeçte geçilmektedir ve direniş yine büyük gelişmeleri mutlaka yaratacaktır.

Bu inançla, halkımızın önderi ve öğretmeni Başkan APO önderliğindeki PKK'nin kuruluş yıldönümünün tüm yoldaşlara ve halkımıza kutlu olmasını diler, yeni mücadele yılında halkımızın büyük başarılar kazanacağına olan mutlak inancımı belirtirim.

Selahattin ERDEM

Impressum:	Yazışma Adresi:	Ödeme Adresi:			
M. Atar	Berxwedan	BfG. - Bonn	Avustralya 3.00 $	Hollanda 3.00 hfl.
Göttinger Chausse 75	c/o Feyka-Kurdistan	Konto Nr.: 12 05 24 21 00	Avusturya 18.00 s.	İngiltere 0.80 £
3000 Hannover 91	Postfach: 15 31	BLZ: 380 101 11	Belçika 60.00 bfr.	İsveç 6.00 skr.
	5300 Bonn 1		Danimarka 8.00 dkr.	İsviçre 2.50 sfr.
			Fransa 6.00 ff.	Norveç 10.00 nkr.

Metelokên Kurdî

Huner bazinê zêr e!....

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Cezaevinden şiirleri bu sayımızda da yayınlamayı sürdürüyoruz. Bu sayıda **İdris Güzel**'in şiirleri yer alıyor. **İdris Güzel**, Diyarbakır'dan Urfa'ya, oradan da Ceyhan cezaevine sürgün edildi.

Benim ülkemin çocukları pek konuşmaz
dillerine kelepçe vurulmuş
ellerine zincir
Benim ülkemin çocukları öyle gülmez
gözlerinde bir öfke durur
gözleri çocuklarımızın
yıldızlar kadar temiz ve güzel olur
yanık türküler söyler
tatlı bakarlar insana
Benim ülkemin çocukları diyorum
gidin katılın kavgaya.

Hele bir dokun saçlarına çocuğun
hele bir küfür savur toprağa
bak nasıl saçlarını yolacaklar
senin gözlerini oyacaklar
hele bir dokun istersen
bak nasıl isyan ediyor...

KURBAN

I

Bu ipleri kopmuş kasırga
bu fırtına dinmez kurban
ta ki güneş gele
baş ucunda dura ölümün
ölüme sevdalandık sanma ama
yeter ki haine-kalleşe çıkmasın adımız
belki de bu yüzdendir kurban
yiğitlik tutkularımız

II

Bir öfke büyür çocuk yaşta
ve dolu dolu gelir isyan
büyür kavga büyür güneş
büyür toprak
ve kan gölcüğü olur gözlerimiz
bir de bombayı kucaklarız kurban
onu yar sandığımızdan değil ha!
umuttur tuttuğumuz alevler içinde
yanar ha yanarız...
paramparça avuçlarımız

III

Ve vuruşur gençlerimiz
çocuklarımız ateş içinde ırakta
unutma onları kurban
mesela bir Ali Uğur vardı
çiçek çiçekti gözleri
yiğitlik olursa mertlik olursa
Ali olur ancak adı
Cemilo-çetolara bakma sen
Kurtalan dediler mi
aklına hep Ali gelsin

Hulusi Aydar'ı da unutma kurban
ha burda düşmüşsün toprağa
ha gömülmüşsün güneşe diyordu
bir bahçe düşünüyorum kurban
üstünde çiçeklerle
altında Fırat'ın geçtiği bir cennet
ve kucak dolusu gül dökmek istiyorum
Mahsum'un mezar taşına

IV

Medya'dır benim adım
ben tutarım sarı kır çiçeklerini
kırmızı gelinciği yeşil çimeni
ve sevdamı alır yatarım
kimse bilmez nasıl uyanırım sabahları
vay ölem vay! vay kurban vay!
bir mektuba
bir gülücüğe kalmış gözlerin
"gel" demesi kolay
ya ben nasıl etsem
dökebilsem geceyi
öyle özlemişim ki oysa
ülkemde gezginci bir ozan olmayı

V

Gider derim ki he kurban
bir adam doğmuş büyümüş
sonra bir varmış bir yokmuş!
önce güneş sonra kavga
ve yıldızlar sonra mapus
ve sonra ışık her taraf

Gider derim ki ey donmuş karlar
buz tutmuş deniz mezarsız ölü
gider derim ki ey sarı tütün
harman sapı uğur böceği ceviz dalı
bu hava bu şehir
neden bu kadar çok sevdalı
ve neden mapusta çimen yeşermez
avuç dolusu özlem kokar gökyüzü
mapusta gökyüzü
aha bir avuçtur kurban
orda toprak orda hasret
orda çiçek demeyeceksin
bazı şeyleri hepten unutacaksın kurban
çocukluğum... ilk sevdam hani nerede
karanfil-cigara-soğan demeyeceksin
bir de yeşile bakma kurban
yeşile bakma hiç
öyle dedim ya...

yine de yeşil kalan
bir şeyler olmalı hayatında
bir de yüreğin olmalı kocaman
bunlara sahipsen
kötü şeyler düşünmüyorsan eğer
ağlamıyorsan hala
varsın kır düşsün saçlarına
ne çıkar

Dedim ya kurban
göz yaşları biraz sıcak olur
8 yıl gelir dayanır
özgürlük tutsağının yüreğine

Yine de seveceksin kurban
bu iyi bu kötü diyeceksin ama
bir de baharda kendini koru
baharda mapus zor gelir insana
hani kuş gelir konar ya çatıya
sevda getirmiştir bakma sen ona
bak Filistinli bir çocuk
siyonizmle savaşta
kadınları öldürüyorlar Şili'de
bunları düşünmelisin kurban
mapus bu
ben de mahkumum demeyeceksin
bir kalem mutlaka bulundur yanında
baş ucunda birkaç kitap eksik etme
günlük sporunu da unutma kurban

Olacak şey değil ya
bir gün dışarı çıkarsam eğer
gider derim ki he kurban
bir adam doğmuş büyümüş
sonra bir varmış bir yokmuş
önce güneş sonra kavga
ve yıldızlar sonra mapus
ve sonra ışık her taraf
ama bu hava bu şehir
ve bu insanlar
neden bu kadar çok ağırır ağır
ağır gider tren geceleri kurban

VI

Savaş tutsağı isen eğer
bütün silahlarını kullanacaksın
şiir yazmam deme
şiir de yazacaksın
resim yapacaksın
bazen bir pankrat olur yazarsın
bazen bir güvercin uçurursun balonlarla

Urfa'ya düşersen bir gün
sürgün yeri kötü olur kurban

Diyarbakır acıdan uyumaz olur oy!
ya ben nasıl etsem
görebilsem güneşi KURBAN

SÖMÜRGE ÇOCUĞU

Sömürge çocuğuyum
uçak sesleriyle büyüdüm ben
ki biz çocuklar
onları hep oyuncak sanırdık
ama ne bilebilirdik ki
bir gün gelip bizi döveceklerini
Sömürge çocuğuyum
ciğerlerim kurtlu olur benim
suyu ya tastan içeriz
ya da avuçlarız toprağı
göllerimiz yüreğimiz olur bizim
ki her yürekte bir sevdamız var
ve her alevde bir türkü söyleriz
Sömürge çocuğuyum
mapuslarda büyüdüm ben
ilk burda anladım kavganın büyüklüğünü
ilk burda avuçlarımı yırttı zulüm
burda kavga ölmez diyorum
çünkü ben sömürge çocuğuyum

BERİVANIM

Her gün her gün
kurşuna dizilir şu yüreğim
ağlama berivanım
  ağlama güzelim
aç açına tüfek tutar şu ellerim
ve vururlar beni sırtımdan hançerlerle
yıkık bir duvar dibine düşer cesedim

Ağlama bebeğim
  ağlama berivanım
durma öyle fukara
  durma öyle garip ve mahsun
savur siyah saçlarını toprağa
kara üzüm gözlerinde Dicle
al yanaklarında Fırat coşacak
  aç gözlerini berivanım
hastayım yorgunum hasretinle
hasretle bir öfke büyür şuracığımda

ATEŞ... ATEŞ İÇİNDE

Burası BBC Londra.
Şimdi haberleri veriyoruz:
"Irak, 5 bin sivili öldürdü,
  ölenlerin hepsi Kürt.
Irak kimyasal silah kullandı."
Bir savaş var içimde
yanan tarihimdir oyyy!
Her sayfası ateş, ateş içinde
salıverecekler beni
savaşın taa orta yerine...

Düneyin
Vietnam, Nikaragua'ya
orada cesetleri yakmış
  haydutlar oyyy!
Ateş, ateş içinde.
20 canla nereye düşeriz?
Bunca ölü, bunca çiçek
neden bu kadar çok kanlı oyyy!

Ateş, ateş içinde,
bir öfke durur yüreğimizde
biraz Dicle, biraz Fırat kanımız.
Nusaybin nerede?
Hani!
Toprağa düşmüş bizimkiler oyyy!

Ateş, ateş içinde,
Fırat, Fırat ağla diyorum
neden hep susarsın sanki
daha ne kurban edelim sana?
Ahaa!
Çocuklarımızı da vuruyorlar
var mı ötesi Fırat,
  var mı oyyy?

Ateş, ateş içinde
ve sürgün yerinde hep türkü
bir ağıt olur
Diyarbakır, Sinop, Antep
  aklıma gelir oyyy!
Zindan ateeeş ateş içinde.

"TIŞTÊN DI DEH SALÊN BIHURÎ DE ME ÇÊKIRIN, NEYNIKA ÇÊTIRÎN IN, JI BO TIŞTÊN DI DEH SALÊN PÊŞIYA ME DE EM ÇÊKIN..."

Destpêk di rûpela dawî de

Gava em pêşemîn birêve ketin, em ji nav neteweyekî derketin ser rê, ku hîştina wî di nav tariya dîrokê de dihat xwestin, ku serdemê jiyaneka azad jê re layiq nedidît û taybetiyên neteweyekî hatî jibîrkirin, datanî holê. Di vê rewşa bê hêvîtirîn de, me bi navê Partiya xwe tovên ramanî yên pêşemîn avêtin axê. Divê xweş bê têgihîştin, ka ji wê roja pêşemîn em çawa gihan vê koçbera bilindtir a niha; çawa em gav bi gav, bêhn bi bêhn pêşveketin û me pêşveçûnek danî pêşiya çavan. Heke em dixwazin, bi navê netew û gelê xwe, di nav malbata mirovayetiyê de cihekî bi rûmet ji xwe re bigirin, divê em van deh salan mîna destanekê bixwînin û di giyan û mejiyên xwe de bicihbikin. Jiyaneka bi vê nolê, karê pêşemîn e ji karên ku giring e em bikin. Derketina ji nav civatekê, ku li derveyî malbata mirovatiyê hatibû hîştin, ku hebûna wî ya hejmarî jî nedihat zanîn û bi tevayî hatibû jibîrkirin, ne tiştekî hesanî ye. Herweha ne hesanî ye, ku mirov xwe ji rewşekê rizgar bike, ku di wê rewşê de mirov ji Kurdîya xwe şerm dikiran, ku mirov tim serê xwe diçemandin û xwe stuxwar dipejirandin. Ji ber vê yekê, derketina ji rewşeka bi vê nolê ya şermuzariyê, rastî jî serbilindî û rûmetiyeka gelek mezin e. Bi destveanîna şeref, rûmetî û jiyaneka serbilind, biryardayina ji bo jiyaneka weke dil dixwaze û hînbûna têkoşîna di vê reyê de, rastî jî pêşveçûneka gelek pêwist e. Xwegihandina taybetiyên neteweyî, yên bi vê naverokê, rastî jî hebûneka herî pîroz e.

Dijmin, hemû azînên nîr, pîkolî û hîlebaziyê li dijî gelê me ceribandiye, ku di dîrokê de şopên dijbehên wan nikarin rastî mirovan bibin û weke van, niha dijmin dîsa dixebite, yên ji van bi caran dijwartir û zêdetir, li dijî Partiya me biceribîne. Tiştên ku dijmin xistibû di hezaran salan de, li hemberê Partiya me xwest bixe di nava deh salan de. Dijmin xwest, bi yek liv û lêdanê Partiya me tunebike û gelê me ji gelbûnê dûrbixe. Em gelek xweş dizanin ev sal, çi salên zor û zehmet bûn. Em pir rind dizanin, ku ev sal her kêliyê wêrîn û dilêriyeka gelek mezin dixwestin, berxwedaneka herî gewre daxwaz dikiran. Ev sal çawa derbas bûne, çawa jiyane? Em dibêjin, divê ji aliyê gelê me ve, ev gelek baş bên têgihîştin û gelê me bi van salan gelek zana be. Tiştên ku me di kevnariya dîrokê de hunda kiribûn, çawa dîsa wê bi destan bihatan anîn? Di van deh salan de, em bi bersiva vê pirsê hînbûn. Weke vê, dîsa di van deh salan de em hînbûn, ka çawa em wê gav bi gav heya roja serfîraziya dawî, biserkevin û nirxên xwe tev, dîsa bi destê xwe ve bînin.

Me sersaliyên damezirandina Partiya xwe yên heya niha, ji gelek hêlan ve şîrove kirine û nirxandine. Em naxwazin wan bawerî û dîtinên xwe dîsa bênin ber zimên. Gava niha em sersaliya damezirandinê ya dehan li şûn dihêlin û sala 1988'ê diqedînin, em dixwazin li ser pîkoliyên nedîtî, bikaranînên tunekirinê û komployên dijmin birawestin, ku dijmin dixwest di vê salê de birêvebibe.

Dijmin, ji aliyê şerê xwe yê taybetî ve, sala 1988'ê ji xwe re weke saleka mirin û mayinê dinirxand û dizanî. Ji bo biserketina di vê salê de, dijmin şerekî gelek taybetî danî pêşiya me, ku xwe li ser bingeha gelek keleporan bilind dikir. Dijmin bi fêrên ku ji dîroka xwe hînbuye, têr nebû: Hemû tecrûbên şerê taybetî, yên ku hemû hêzên cîhanê yên emperyalîst û koloniyalîst li dijî rizgarîxwaziya gelan birêvebirine bi hemû tecrûbeyên xwe ve girêda û li ser vê bingehê şerê xwe yê taybetî bi me hilimand. Di vî şerê taybetî de dijmin, her babêt rê û azîne bikaranî. Ji bona ku mirovan bi destê xwe ve bîne, mirovan birçî hîşt, da ber îşkencê, bi şêweyeka nedîtî pîkolî bikaranî û heya dawiyê jî, bêbextî û xiyanetê ji xwe re şixuland. Kin bê gotin, ji aboriyê heya bîrdoziyê, ji rêzaniyê heya çandê, hemû derfet û gengazên di destê xwe de tevgerand û birêvexist; sûd û berjewend ji hemû avantajên serdestiya xwe, ji xwe re derxist û xebitî, ku vê salê bi hişkî bizivirîne salikê, ku encameka bi garantî bikeve destan. Dijmin gelek baş dizanî, heke gelê me û Partiya me vê salê jî bê perçiqandin derbas bikin, dîroka gelê me ya ji vê û pêş ve, wê bibe tiştekî din. Wê najibihibe, dîroka heya niha. Lewma dijmin dixwest, hemû xebat û keftûlaftên xwe di vê salê de li ser hevdu bicivîne û di karvaniyê de bixebitîne. Gava dijmin ji aliyekê, saziyên şerê taybetî bi navdêrî û hunerên xwe ve bi eşkeretî danezane dikir, ji aliyê din jî, hemû mirovên sivîl kire hêzên arîkar ji bo şerê xwe yê taybetî, ku di bin navê "Yekîtiyên Parastina Navçeyî" dihatin rêkxistinkirin û hejmara wan xwe digihînin bi sed hezaran. Belê dijmin, ji van re ji negot bes e; li kêlika pêwendiyên xwe yên bi peymana NATO re û Ewrupayê re, ku ew jî girêdayiyê û bireka van hêzên emperyalîst e, pêwendiyên xwe bi paşverûtiya Rojhilata Navîn re jî pêşvebir û Partiya me danî navenda van pêwendiyan tevan. Tevlî van hêzan, heya jê bêtin xwest were ser Partiya me. Lê hema ne tenê ji eniya der ve hat ser Partiya me, wan êrişên bi xetertir ên hundurî jî ceriband. Heya hundurê Partiya me, komplo û provokasiyonên xwe dirêj kir. Hîn ji destpêka demên salê yên pêşemîn, destpêkir ku bi şêweyeka xinizî, veşartî û niximî şerê xwe birêvebibe. Bi dest pêka mehên biharê, li hemû êrdimên welatê me, bi hezaran serbazên xwe ajot ser yek ji me û leşkeriya xwe bi dijwarî livand. Lê jibîr jî nekir, ku caş û xulamokên xwe jî bitevgirîne. Hinde kesên di nav refên Partiyê de bûn û xwe nêzîkî destur û bizmata Partiyê nedikirin, ji xwe re bikaranî û xebitî ku Partiyê, heya jê bêtin, ji hundurî ve bêhîm bike. Dijmin van pîlanê xwe bi şêweyeka tenik û ziraf pêşvebir, encaman ji berê ve ji xwe re hesiband û li gora xwe xebatên zanistiyê kir. Çi hewce bû, wê pêkanî. Dijmin wan dostên Partiyê yên durû û sexte jî tevlî xwe livand, ku ji xwe re hêvîdikirin, êrîşên dijmin wê bigihin encamekê û emê lêdanekê bigirin. Dilê van dostên sexte jî, bi şêweya "bila bêhtir bên perçiqandin, bila bêhtir tengezar bikevin û hundabikin" lêdida. Dijmin xwest, bi reya van kesan jî biserkeve. Belê, armanca dijmin, di vê barê de ev bû. Endamên Partiyê yên sexte û dostên Partiyê yên sexte, xwe bi wan armancên dijmin û di xeta dijmin de tevgerandin, di dawiyê de êrîşên xwe rast û rast zivirandin ser Pêşengiya Partiyê. Dîrûşma; "Erê ji bo PKK, lê ne ji bo APO!" bi şeweyeka fermî li dar xistin û bangîn. Bi vî awahî xwestin, ku êrîşên dijmin bigihînin encamê. Û gava vê yekê kirin jî, xwestin derfet ji perçêbûn û kêrî-kêrîbuyina, ji baş nerêkxistinbuyina û paşmayina gelê me bigirin; xwestin derfet ji rewşa xebatkarên Partiya me yên ji vê avahiya gelê me tên û gelek sist û xwedî kêmkasî ne, bigirin.

Bi gelek baş zanîna van rastiyan, me têkoşîna dîroka xwe, têkoşîna dîroka Partiya xwe û têkoşîna wan salên ku me rêberiya wan kiriye, bi şêweyeka tunde û dijwartir di vê salê de bilindkir û vê yekê bi wêrîn birêvexist. Weke ku mirov dem û zemanê birawestîna, me hemû his û ramanên xwe, bîr û nêrînên xwe di yek xalekê de tundekirin û civandin. Ji bo rast bikaranîna polîtîkaya Partiya me, çi hewce bû, me xwe wusa livand û me karên wê hewcebûnê birêvebir. Ji bona ku em nekevine bin, ji bona ku em bikevine ser, çi hewce bû, me bîr û karvaniya wan hewcebûnan ji hemû aliyan ve pêşvebir û lezand. Di dawiyê de, gava niha Partiya me deh salan li şûn xwe dihêle, em perçiqandin û tunebûnê li hêlekê bihêlin, ji bo têkoşîna me, me vê salê quliband peqînên herî mezin. Me arîkarî, piştgirî û hevkariya bi milyonan mirovên xwe bi garantî ber xwe ve anî. Me şerê xwe belavî hemû êrdimên welatê xwe kir. Me şerê xwe gihand hemû kedmiz, kedkar û xebatkarên gelê xwe yên li welat û derveyî welat. Em bûn şahidên pozberî û şerên gewre, ku di van de bi sedan komandoyên dijmin ên faşîst û endamên dij-şoreşê hatin tunekirin, ku ev bi gelek rojan doman, lê dîsa jî di dawiyê de komên pêşmergeyên me bi saxî vegeriyan baregehên xwe yên leşkerî. Û jêhatîbûn û çalakiyek hevqas mezin kete destê me, ku di dîroka me de çi caran nehatibû dîtin. Weke ku şerê me ev bû deh sal in bê westan û birrîn mezin dibe û didome, di vê sala dawiyê de jî, weke mirov ji daxuyaniyên dijmin bi xwe jî dikare tê derxîne, lêdanên mezintir li dijmin ketin û dijmin rastî hundabunên mezintir bû. Partiya me îspat kir, ku afiradkar û pêşengê şerekî ye, ku herdemê û bê westan xwe dilezîne.

Ev deh sal, biqasî damezirandina dewletekê pêwist in. Partiyeka ku van deh salan afirandiye, heke bi naveroktir şerê xwe pêşvebibe, bi têdayîtir bitêkoşe û karvaniya xwe mîna herdemê bi berhemên dewlemendtir tijî bike, bê guman, bi hesanî dikare dewletekê jî bidamezirîne. Gava em van salan bi vê nolê diyarî û yadîgarî gelê xwe û dîroka berxwedana xwe dikin, em gelek baş dizanin, ku em tiştê bi nirxtirîn û buhatirîn pêşkêş û yadîgar dikin. Heye ku me zehmetî û çetiniyên gelek dijwar jiyabin, eş û tivancên me gelek mezin bin, lê heke di dawiyê de nirxekî biserbixwetir û azadtir bi destê me ve hatibe û ev jî ji bo me pir buha û pîroz be, hingê ne pir zehmet e ku em bikaribin van zehmetî û kovanan biqulibînin dilevînî, dilxweşî, bextiyarî û cejnekê. Ji xwe, tiştê ku em dikin jî, ev rastî bi xwe ye.

Hewceye, ku em hindekî din li ser komploya ku ajotine ser Partiya me, birawestin. Ji ber ku, di vê sala 1988'ê de, hêzên emperyalîst û hevalbendên wan ên paşverû, ku ji derveyî welat piştgiriya şerê taybetî ya dewleta Tirk a mêtinger dikin, ji bo me digotin, giring e hebûna "terorîstan" bê rakirin. Di vê salê de, biryara tunekirina me ji xwe re dabûn. Em dixwazin eşkere bêjin, biryareka NATO heye û li gora vê biryarê, -gotina me ji wan re-, "PKK buye du serî." Berpirsiyarên seriyekê yên "nerm" in û "terorîst" jî berpirsiyariya seriyê din dikin! Û hêzên ku endamên NATO ne, di vê salê de biryara xwe ya hevpare dane, ji bo tunekirina "koma terorîst" a di hundurê PKK de. Weke daxwazên vê biryarê, bi lez xwe tevgerandin û li ku derê hêlên me yên sist û bê mecal hebûn ji wir lêdanên xwe li me dan û bi şêweyeka garantî, xwestin encamekê bi destên xwe ve bînin. Hîn ji destpêka nivê havînê, bi şêweya; "birê terorîst ê di hundurê PKK de ku hindikiye wê binkeftîbibe, yên nerm wê biserkevin" dest bi bangeşiyê kirin. Ev çîrok, di sala 1983'ê de li Ewrupa û li zindanan di devan de bibû benîşt. Gava di sala 1983'ê de, me ji nuh ve bera xwe da welat û me xwest em berxwedanê dîsa hildin, me dît ku em ji piştê ve dikevin ber devê şuran. Her bi vê nolê, gava ku rêhevalên me yên di zindanan de, xwestin rûmetiya mirovayetiya xwe li ser lingan bigirin û li dijî konevaniya tunekirinê ya bênîşe xwe parastin, ew jî ji piştê ve ketin ber devê şuran. Ew kesên nizm û bê secer, xwestin wê senaryoyê, di sersaliya damezirandina Partiya me ya dehemîn de, dîsa bileyizin û me bêxin nava tengevaniyê. Bi gotinên şêrînî hingivîn, bi girêdaneka herî bizmitî û şêweyeka piyonî, durûtiya xwe danîn holê û ji xwe re armanc girtin, ku xwe bigihînin encamekê.

Aliyekî din a vî karî jî eve; hinde hevxebatkarên Kurd ên xayin, ên di partiya SHP de cih girtine, bi şêweka rûniximî pirsa Kurdan di parlamentoya Tirkiyê de datînin holê. SHP bi xwe jî, xwe bi navê "çepitiyê" dinimînê, lê ji aliyê din jî navenda rejîma Tirkiyê ya nuh bi xwe ye. Weke ku Partiya Komunîsta Tirkiyê-TKP kişandine nava xweparî û bêbextiyê, weke ku li ser teviya çepê Tirkiyê û helwesta şoreşger dileyizin, dixwazin li ser Partiya me jî bileyizin û Partiya me di nav ava xwe de mîna şekirî bihelînin. Leyistokên xwe yên serpêhatinî û keleporî, hilimandin Partiya me jî û xwestin biserkevin. SHP, hinde hevxebatkarên Kurd ên xayin, ku ne diyar e ji ku derê ve derketine û ji bona çi, ji xwe re dike berpirsiyar û nûner, kargêrî û birêvebirinê dide destê wan, bi derfetên dewletê dihêle ku ev rast û çepa xwe tevlî hev bikin û bi vî awahî dixebite, ku ew jî encamekê ber xwe ve bîne. Li gora hisaba van, "koma terorîst" a di hundurê PKK de hatiye perçiqandin û yên "nerm" mane. Di serî de li Ewrupa û berxwedana li zindanan hatiye perçiqandin, berxwedan li çiyê hatiye perçiqandin û yên mane jî, wê ber bi Partiya Sosyal Demokrat-SHP ve bêne û bi vî awahî bingeha nîzamê (mîriyê) rayên xwe digirin (!) Belê, li ser vê bawerî û bingehê xwestin xwe bilivînin û bitevgirînin. Em îro van keftûlaftên xayîntiyê, gelek çêtir dibînin û dinasin.

Ew komploya ku di dawiyê de li Ewrupa derketî û xwestin wê dirêjî heya welat jî bikin, rastî jî kompoyek wusa ye, ku divê em gelek li ser birawestin û biramînin. Bê şik û guman, ev senaryoyek wusa ye, ku di bin rêşanîkirina NATO, Civata Ewrupî, hemû partiyên mêtingerên Tirk, danişgeh (meclîs) û mîriya Tirkiye û serleşkeriya gelemperiya

Tirkiyê û bi biryara hevpare ya van hêzên birêveketiyê. Belê, bi vî awahî xwestin vê di karvaniyê de bikarbînin. Gava ku provokator digotin, "Erê ji bo PKK, lê ne ji bo APO!" xweş dizanîn, ew armanc û daxwaza çi dikin. Weke ku rêheval Haydar EROGLU, şehîdê me yê mezin ku me wî bi şêweyeka bê şans hundakir lê divê em bîranîna wî her zinde bihêlin, ji me re gotî, hinde gotinên bêbext û xwespar Şahîn Donmez, ên ji îfadeya wî, ketine bawirnameyan (dokûmanan). Ev gotinên ji devê bêbextî derketine, armancên provokatoran bi şêweyeka ronî datînin holê: **"Yûzbaşîm!..."** dibêje Şahîn Donmezê xayin, **"heke em APO ji holê ranekin, em teviya vê zindanê tune bikin jî, ew wê dîsa çil heb PKK biafirîne."** Sala 1982'ê bû. Û niha, provokatoran dîsa wê dîrûşmê bangîn; gotin, **"heke mirov li dijî APO dernekeve, ev kar naçe serî."** Bi şanîkirina xiniziyê, rovîtiyê û bi şanîkirina girêdaneka dilreş û niximî, xwestin vî karê xwe bidomînin. Gava ev leyistoka wan cihê xwe negirt jî, dest bi xebatên nizmtirîn û erzantirîn kirin. Tevlî hemû navendên, ku ew bi wir ve girêdayî ne, vê xebata xwe domandin û bi wêrîn vê gemariya xwe pêşvebirin. Ev tiştekî gelek pêwist bû û me vê leyistokê jî, di avê de heland û binxist. Pêşengiya PKK, di barê nirxên serxwebûn û azadiya gelê Kurdistan de, jiyaneka bêdestdayin û tavîz li ser her tiştî bilind girtiye û bi serkeftina di vê barê de jî, daxwaza mezintirîn a girêdana bi qewîtiya şehîdan bicihaniye. Girêdana hewce ya bi têkoşerên berxwedana mezin û jiyana wan a herî bi rûmet, hatiye şanîkirin. Û, li ber çavan xweş hatiye danîn, divê çawa mirov di şerê serxwebûnê de, li hemberê hemû êş û kovanan berpirsiyariya gelê Kurdistanê bike. Bi bicihanîna vê, em dikarin diyar bikin, ku em hindekî dilovan, dilevîn, bextiyar û dilfîraz in. Gihîştina vê rewşê di vê rojê de û di vê salê de, di rewşekê de ku gelê me hîn arîkariya seranser a mirovayetiya pêşveçuyî negirtiye û di karvaniyê de dostaniya mirovayetiya pêşveçuyî nedîtiye, di van salên zehmet de û salên mayin û nemayinê de, Partiya me bi vî awahî karî li hemberê van komployan jêhatîtir biserkeve; anîna Partiya me ber rewşeka wusa, ji me re dibe kehniyeka dilxweşî û serbilindiyê ya gewre.

Gelê me û Partiya me, di vê dîroka deh salan de, rastî êrîşên wusa bûne, ku di dîrokê de kêm gel û partî êrîşên wusa dîtine. Bilî van giştan, li ser peyan xwe girtin û mayin, ne tiştekî xwerû û hesaniye. Pêrgal û kêş, ne tenê hema berxwedan e. Di dîrokê de gelê me gelek li ber xwe daye, lê her demê binkeftî buye. Karbidest û serdestên Tirk ên faşîst, ev bû hezar sal in gelê me dewisandine. Bi nîr û pîkoliyê, dengê gelê me birrîne. Gelê me her demê xweragirtiye, lê bi taybetî ji ruye bêbextên hevxebatkar ên serkêşiyê dikiran, hatiye rûxandin û şikestiye. Û me şekestineka ji van a bi xetertir, dîsa di mehên havînê ya sala 1988'ê de jiya û dît. Me giştan, hilweşîn û qirkirina mezin a li başurê Kurdistanê bi çavên xwe şopand. Ew pêşengiya feodal û hevxebatkar, ku ji çil salan vir ve ye dibêje, ku ez pêşengê teviya Kurdistanê me, ji aliyekê bi hezaran çek û deban, pêşmerge, jin û zarokên me da destê dijminê neteweyê me yê herî mezintir û ji aliyê din jî, hisên xwe yên bi spasî û mînnetê dagirtî, ji bo dijminê me yê devbixwîntir daxuyanîkir. Bidestvedayina mirovên me, yên ku heya diho li dijî rejîmeka hov, dirinde û faşîst şer dikiran, beyî ku yek gulle bê avêtin, sernizmî û erzanketineka gelek mezin e. Û ev bêrûmetî û şeperzeketin jî, di vê salê de pêkhat. Me di vê salê de jî, dîsa bêbextiya hevxebatkariyê ya ku çi sînor û tixûp ji xwe re nasnakê, jiya; di ser de jî spasiya ji dil ji bo hêza faşîst a pêşemîn, hat diyar kirin. Belê, ev hêzên kevneperest û xwespar, xwestin jiyana serîçemandinê û rûmeterzan, bikin jiyana gelê Kurdistanê. Me li dijî vê polîtîkayê jî li ber xwe da. Ev berxwedan jî, ne berxwedaneka piçûk û ji rêzê ye. Ji ber ku, yên ku vê xiniziyê kirin, bi arîkariya hemû hêzên paşverû yên li welat û derveyî welat, xwestin me ji koz û navendên berxwedanê dûrbikin; xwestin, bi pîkolî û tirsandinê me çavşikestî û bêdeng bikin. Li hemberê van xwestekan, me xwe ragirt. Me xwe ragirtineka bi wêrîntir û dilsoztir danî pêşiya çavan. Gava ku ew pêşengiya çil salan dihilweşî û dirûxî, dijminên neteweyê me, dixwestin tevlî vê pêşengiyê, hemû hêviyên rizgariyê yên gelê Kurdistanê jî, bixin binê erdê û bifetisînin. Hema di saleka wusa de, me dîsa ala sexwebûn û azadiyê di baniyan de balahejand. Me dîsa îspatkir, ku ew ala serxwebûn û azadiyê nikare jêr ve bê kişandin; heke hinek hebin, ku bixwazin vê alê jêr ve bikişînin, bila wê derê ve herin, wê dera ku heya dikarin herinê. Me got, bila ew derdor û hêz herin nava wê herî û gemara ku bi dilê wan e, lê gelê Kurdistanê wê ala serxwebûn û azadiyê bilindtir hilde joran. Gelê Kurdistanê, wê bêhtir xwe li dora vê ala serbilindiyê bijdîne û pêşve bibeze. Û niha Partiya me, di sing û pêsîra gelê Kurdistanê de, bi şêweya pêşenga serxwebûn û azadiyê, cihê xwe germtir kiriye. Xeta Partiya me, li ser bingeha dilxwaziyê, di himbêza bi milyonan mirovên me de, di dilê gelê Kurdistanê de cihê xwe digire û peyda dike. Li ser vê bingehê, xeta Partiya me di karvaniyê de tê bikaranîn. Ev jî biserketin û bidestveanîna herî mezintirîn e.

Gelê Kurdistanê yê welatparêz!
Kedkar û xebatkarên me!
Hemû têkoşerên di nav refên Partiyê de!

Ji bo gihana van salan, me gelek hebûnên xwe danîn holê. Me xwest, em gelek tiştan şanîbikin. Di reya Pêşengiya Partiyê de, ez bi xwe xebitîm, ku ez bikaribim gelek tiştan bikim. Gava niha êrîş tên ser Pêşengiya PKK, êrîş tên ser yek kesî, di rastiyê de ev êrîş tenê nayin ser "heval APO." Ev êrîş, di reseniya xwe de, di kakilka xwe de, tên ser şehîdên me yên berxwedana mezin. Belê, yên ku dibin hedef şehîdên me bi xwe ne, ku heryekek ji wan destaneka mirovayetiyê ye, endiz û sembolekî mirovî ye. Êrîş tên ser jiyana wan, tên ser hebûnên gelê me yên bi nirxtirên û rûmettirîn. Ev êrîş, li dijî têkoşer û berxwedankerên zindanan birêvedikevin. Ew têkoşerên navdêr, ku jiyana wan şev û rojê bi berxwedanê xemiliye. Belê, dixwazin pişta wan li erdê bixin, berxwedana wan bilerizînin û bişikînin. Ev êrîş, rast û rast tên ser gelê Kurdistanê bi xwe. Dixwazin evîn û ramana azadiyê ya ku bilindibe, ku dixwaze li pêşiya gelê xwe, delamet, vatinî û karguzariyên xwe bicihbîne. Me her demê vê yekê gotiye; em xebitîn ku em xwe bikin layiqê vê sixlet û taybetiyê; em xebitîn, ku ger bi tixûp jî be em delametên xwe bicihbînin. Ji roja ku me gotinek-dido avêtin holê heya vê rojê, ku şerekî bê rawestin birêveketiye, ji wan tiştên ku dilê me dixwest em wan bikin, gelek kêm tişt di karvaniyê de bicihhatine. Me jiyana xwe tev, me bîr û baweriyên xwe tev qulibandin tenê yek xalekê, ku rizgariya neteweyî ya gelê Kurdistanê tîne zimên; me xwest em wusa jiyana xwe bidomînin, lê dîsa jî me nekarî em bigihin wê gihanekê, ku dilê me wê dixwest. Lê disa jî em bi vê yekê dilovan û serbilind in: Gelê me tariya dîrokê çirandiye, çavên xwe ji bo azadiyê vekiriye. Law û keçên vî gelî, yên bi nirxtirîn, ên gernastirîn, ên dilêrtirîn, ên zanatirîn û yên fîdekartirîn pêşengiya gelê xwe dikin. Û di dîrokê de, cara yekemîn e, ku li ser rê û bingehekê birêvediçin, kû pê serfîraz û dilevîn dibin. Niha gihane rûpelên dîrokê yên bi şeref, ku xweş dizanin bi van wê serfîraziyê bi garantî bi destê xwe ve bînin. Ev gişt, ne tiştên kêm û hindik in. Ji ber ku ev rûmetî ketine destê gelê me, nexwe divê em gişt bi yekcarê xwe dilovan û serbilind bizanibin û bipejirînin. Ji ber ku endamên Partiya me xwe gihandine vê xal û koçberê, nexwe divê ji niha û pê ve jî, têkoşervanî û şervanîya xwe bi şêweyeka jidiltir, bi şêweyeka bi biryartir û bi şêweyeka zanatir berdewambikin. Û em jî, li hemberê wan kesan ku dixwazin me jêr ve bikişînin û bi gelek çeperan reya me bibirrin, bi viyaneka tuj û dijwar dagirtîne û bi biryareka ku tu hêz nikare rê lê bigire xemilîne. Em li ser vê reyê, pêş ve diçin û dibezin. Niha rêveçûna me, ji hêla lehengên şer ên ku gihîştine bi xwe, tê berdewamkirin. Û herrojê, bi hejmarên bilindtir û zêdetir dibin, Artêşa me pêşvediçe û berfireh dibe. Bi milyonan mirovên me, ber bi Artêşa me ve tên û Artêş wan dikişîne nav refên xwe. Gava em dibêjin, divê em baş bizanibin, ji ku derê em çawa derketin rê, ji bona ku em naverok û buhatiya vê rojê jî baş bizanibin, dibêjin. Mebesta me ji vê, herweha ev rastiye jî.

Îro, ala Eniya me xweş hatiye vekirin. Çeka me, yanê Artêşa me baş dipeyive û dixwîne. Partiya me, bi şêweyeka bi xêr û nirx, bi şêweyeka buha û dewlemend, van îspat kiriye. Eniya gelê me ya ditêkoşe û şer dike, buye rastiyeka ber çavan û buye berendamê bêhtir ji vê pêşveketinê. Gelê me ji hemû aliyan ve, arîkarî û hevkariya xwe dide vê Eniyê û baweriya me heye, ku di dema pêşiya me de, gelê me bi xwe, wê çêtir bizanibe divê mirov çawa şerbike û wê şerê xwe jî bi hogirî pêşvetir bibe. Di dema pêşiya me de, ji her demê bêhtir, gelê me wê xwe bigihîne rastiya gelê ku ditêkoşe. Artêşa me pêşvediçe; nêrîn û karvaniya şerê gel, bi şêweyeka gelek baş xwe gihandiye mejî û zanatiya me û xwe gihandiye hîma di karvaniyê de xwepêkanîne. Ev Artêş îro, dixwaze gerîllayên me ji hemû hêlan çêtir pêşvebibe û dixebite, ku biserkeve. Salên li pêşiya me, wê bibin ew sal ku li Kurdistan Artêşa gel bêhtir pêşveçuye û xwe dorfireh kiriye. Di nav refên artêşa dijmin a faşîst de, bi sed-hezaran lawên gelê me hene. Ev lawên gelê me gişt, hêdî-hêdî wê bigihin Artêşa xwe ya rast û resen, madêr û zikmakî. Ev jî ê din, buye rastiyeka ber çavan. Partiya me pêşengiya vê rastiyê dike. Mîlîtanên Partiya me, gelek tecrûbe bi destên xwe ve anîne. Niha çêtir dikarin, li ser lingên xwe birêveherin. Birêvediçin, kêmtir xeletî û şaşiyan dikin, lê bêhtir bi dest xwe ve tînin û biserdikevin. Ev jî tê wê maneyê, ku gelê me xwediyê çav, guh û serî ye; ango ji bo pêşengiya gel çi hewce be, gelê me xwediyê wî tiştî ye. Em ji bo gelê xwe difikirin, dibihîsin û dibêjin: Avaye, PKK ev bi xwe ye!

Di domana pêşiya me de, çeka me ya bi navê partiyê, ji hemû deman çêtir wê bipeyive, tiştê giring be wê bicihbîne. Pêşengiyê Partiyê, bikaranîna wê karguzariyê ji xwe re bingeh girtiye, ku divê her law û keça vî gelî bikarbîne; delameteka sergiran û ji dil, buye bingeha pêşemîn. Pêşengê Partiyê, her babêt daxwazê, gava ku ev daxwaz tenê û tenê delameta serxwebûn a azadiyê bike, pejirandiye. Heke hin şêweyen jiyanê yên ku divîbû neyin pejirandin, hatibin pejirandin, tenha ji bo vê yekê hatine pejirandin. Çi ji bo serxwebûn û azadiyeka bêhtir hewce bû, tenê ew hatiye kirin. Bêhn bi bêhn, gav bi gav, kêlî bi kêlî, mirovek karibe xwe ji bo dozeka mezin bixe nava kîjan halî, Pêşengê Partiyê jî ji bo partiyê û xeta Partiyê xwe kiriye nava wî halî; û bi vî awahî bi viyaneka herî bilind, çi hewce bû ew hatiye kirin. Piştî ku min xwe tevlî vê domana dîrokî ya gelê Kurdistanê kir, ez bawer dikim, ku min rastiyek derxiste holê. Weke di serî de, niha jî kêm kes hene, ku rewşa wan ji ya min nebaştir be. Tengavî û sistiyên min (zeîfiyên min) ji her mirovekî Kurdistanê bêhtir in, zehmetiyên min jî bêhtir in, lê dîsa jî ev taybetî nikarin min birawestînin, ku ez ji dema buhurî bêhtir û bê tixûp li ber xwe nedim, bi şêweyeka dijwarî-hişk li ser şopa xebatan neçim. Ev zehmetî, em li aliyekê bihêlin ku wê bikaribin me bitirsînin, li bervajiya vê, dihêlin ku em dem û zemanê bêhtir bisekinînin, em kal û pîrtir nebin, ji hîm-enerjî û mijûliya xwe tiştekî hunda nekin û ji van sixletan kêmkasî şanî nekin. Û ev giringiyên hene, bi rengekî hêja tên îspatkirin. Ev gişt, tenê û tenê ji bo Partiyê, ji bo xeta Partiyê ne. Çawa ku divê neteweyek bi naverokeka garantî li ser reya serxwebûn û azadiyê bêtin mezinkirin û bilindkirin, û ji bona vê yekê jî, hemû law û keçên vî gelî giring e hemû gengazên di destên xwe de pêşkêşî vî gelî bikin, tiştê ku em jî dixebitin ku bikin, tenê ev bi xwe ye. Ev jî arîkariyeka gelek xwerû, yekta û sergiran e; ev delameteka mirovî ye, ku divê her law an keçeka gel, di bin her ûşt û hoyê de, bê fikar pêkbîne. Belê, karguzariyeka welatperwerî û parêzî ye. Me vê yekê, beyî ku em tiştan mezin bikin û bi dilekî gelek pak û dilvekir, bicihanî.

Ez dixwazim carek din bêjim, neteweyek ku di destpêkê de nimandina navê wî jî layiq nedihat nasîn, îro xwe bi teviya cîhanê daye pejirandin. Xaka me, buyina niştîmanî gelê me ye, buyina welatê dê û bavan e. Ev rastî jî, bi gelê me hatiye pejirandin û di reya vê dozê de xwîn tê rêtandin û rijandin. Em xebitîn, ku li gora hîm û karînên xwe vê yekê xurtbikin û arîkariya xwe pêşkêşî vê bikin. Ez bawerim, ku di vê de em hindekî jî biserketin. Ev tişt hebekî ji destê me hat. Ev pîvekeke ji bo me. Hemû mirovên Kurdistanê yên dilsoz, divê arîkariyekê tevlî vê xebatê bikin. Niha ê din em hişyar û zana bûne, lê divê em hişyartir û zanatir xwe bilivînin. Giring e, jiyana xwe li ser vê reya bingehîn, li ser reya Partiyê bibezînin û bitevgirînin. Rastiyek heye, ku gelek baş tê zanîn; dijmin nîr û pîkoliyê bi rêdixe, gel dixe xewê û serê gel diçemîne. Di her kêliyê de dijmin xwest vê bi serê me ve jî bîne. Lê em neketin dafa dijmin, me xwe berneda destê dijmin; me vê daxwaza dijmin çirand. Me niha îspat kiriye, ger mirov di destpêke de bi derfetên gelek kêm û bi tirs û xofeka gelek mezin jî bibe rêwiyê dozê û heke bi armancê ve girêdaneka mezin heya dawiyê bê domandin, mirov dikare ji ku derê bê kîjan derê. Me vê yekê kir, ne tenê ji bona ku em tenê mezinahiya xwe deynin holê. Na... bêhtir, ji bona ku em bikaribin îspat bikin, heke bixwazin, law û keçên gelê me yên tengezartirîn û bê mecaltirîn jî, dikarin çi bikin. Me vê yekê kir, daku em îspat bikin, rizgariya neteweyekî bi mîsagor û garantiye.

Nexwe, roj ew roje, ku hemû law û keçên gel, teviya gelê me li ser vê reya hatiye îspatkirin, bi lez û bez bimeşin! Em bi xwe, ji niha û pêş ve, li ser vê reyê, bi biryartir emê pêş ve herin. Çeper û zehmetiyên derdikevin pêşiya me çi bibin bila bibin, —dixwaze bi şêweya êrîşên dijmin, pîkolî û xebatên tunekirinê yên dijmin ji der ve; dixwaze bi şêweya sextekarî û durûtiya ji hundur; û dixwaze her babêt kêmkasî û saşiyên rêhevalên me yên ku me dixin nava tengezarî û zehmetiyan, derkevin pêşiya me— ji niha û pêş ve jî, emê çêtir şerê van çetiniyan bikin û emê jêhatîbûn, çalakî û jidesthatina xwe bêhtir bikarbînin.

Ji niha û dema pêş ve, heke em deh sal din birêveherin, ez bawer dikim, ku ev sal wê bibin ew deh sal, ku di rizgariya neteweyî de, serfîrazî bi dest ve hatiye. Em bi xwe, vê sund û sozê diyar dikin. Peymana me eve. Heke em di jiyanê de bimînin, emê di van salên li pêşiya me de, di rizgariya neteweyî de serfîraziyê bi garantî û di dawiya bilindahiyê de, îspat bikin. Deh salên me yên derbas bûne, neynika çêtirîn in, ji bo tiştên ku emê di deh salên li pêşiya me de bikin. Kesên ku li vê neynikê binêrin, dikarin hatinê çêtir bibînin. Ji bo vê daxwazê emê her tiştî çêbikin. Ji ber yekê jî, em ji gelê xwe dixwazin, ku ji her demê bêhtir pêş ve here; li ser wê reya ku îro di hîşê me giştan de çêtir ronî buye û meşa li ser wê ya rast çêtir xwe şanîkiriye, bileztirîn bibeze. Em ji hemû endamên Partiyê dixwazin, ku li ser vê bingehê, bi saxlemî xwe bidin pêş. Û li ser vê bingehê, em tev, gişt bi hev re, deh salên li pêşîn, em biqulibînin wan salên serfîraziya encamî!..

—Bijî sersaliya damezirandina Partiya me ya dehan!
—Bijîn şehîdên leheng ên berxwedana me!
—Bijîn têkoşerên me yên mîlîtan, lehengên PKK, ERNK û ARGK!

27 Mijdar 1988

"Qampanya hevkariya girtiyên welatparêz ên li Almanya Rojava" didome

Destpêk di rûpela dawî de

ceta, ku derfetên parastinê li Mannheimê kêm in, wî birin vê girtîgeha navdêr.

Pîkoliyên li ser Kurdên din jî, roj bi roj dijwartir dibin. Girtî, wan nameyên ku ji wan re tên şiyandin, nagirin. Emperyalîzma Almanya Rojava şerekî psîkolojî li dijî Kurdên konevanî bikar tîne. Herweha êrîşên li dijî welatperwerên Kurdistanê jî berdewam dikin. Roja 4'ê Kanûnê polîs û hêzên taybetî avêtin ser Feyka-Kurdistan û civîneka fedarasyonê rawestandin. Roja 14'ê Kanûnê jî rêkxistina îstixbarata Almanya avêt ser Komîta Kurdistanê ya li bajarê Kolnê. Pir eşkere tê dîtin, ku emperyalizma Almanya Rojava naxwaze kesan, dixwaze di kesbûna wan de PKK û di kesbûna PKK de jî gelê Kurdistanê pirsyar bike. Belê, ew dixwazin têkoşîna serxwebûna gelê me, ku mafê xwerutirîne, pirsyar bikin.

Weke nûçeyên gihan rojnameya me, diyar dibe, ku hinde endamên rêkxistina îstixbarata Swêd jî tevlî polîsên Almanya Rojava dixebitin. Endamên SÄPO, welatperwerên Kurd li Almanya Rojava pirsyar dikin û pirsên xwe li ser PKK û endamên PKK datînin holê.

Ji bo protestokirina van bikaranînan û hevkariya Ali Haydar Kaytan herweha ji bo berdana hemû Kurdên konevanî, **"Qampanya hevkariya girtiyên welatparêz ên li Almanya Rojava"** destpêkir. Heya ku bigihe armanca xwe, ev qampanya wê berdewam bike. Welatperwerên Kurdistanê li gelek bajaran dest bi livbaziyan kirin û qampanyê didomînin. Nûçeyên ku ji bajarên Duîsburg, Bremen, Hamburg, Hannover, Stuttgart, Frankfurt, Manheim, Berlîna Rojava, Osnabrûck, Bonn, Koln û Stocholm gihan me li jêr in:

Duîsburg-Almanya Rojava: Roja 20'ê Kanûnê 1988'ê avahiya Yekîtiya Dêra Katolîk hat vegirtin. 40 dilxwazên ERNK tevlî jin û zarokan livbazî bikaranîn. Berpirsiyarên dêrê liveka nebaş danîn holê. Ji ber vê yekê welatperweran wan bi devkî protesto kirin.

Bremen-Almanya Rojava: Roja 20'ê Kanûnê 20 Kurdên welatperwer avahiya SPD vegirtin. Rojnamevan hatin cihê buyerê. Berpirsiyarên SPD soz dan, ku wê armancan bigihînin serokê partiya xwe. Ji ber vê yekê dawî bi livbaziyê hat.

Radyona Bremen jî hatibû cihê livbaziyê. Berpirsiyarên SPD, bi nivîsekê serî dan Wezîrê Dadiyê. Nivîs di radyona Bremen de jî hat xwendin. Radyo herweha, wê nivîsê bi Tirkî jî weşand. Rojnameyên TAZ û Weser Kruier jî nûçe belavkirin.

Hamburg-Almanya Rojava: 45 dilxwazên ERNK, avahiya dadgeriyê vegirtin. Di serî de berpirsiyaran liveka nebaş şanî kirin. Lê paşê hevdîtin pejirandin. Rojname, radyo û televizyonên bi navên TAZ, Bild, Radiyo Okey, Radiyo Quer, RTL û SAT(1) hatin cihê livbaziyê. Televizyona SAT(1) û rojnameya TAZ nûçe belavkirin. Berpirsiyarên dadgeriyê soz dan, ku wê armancan bigihînin berpirsiyarên xwe.

Hannover-Almanya Rojava: Roja 20'ê Kanûnê komek ji dilxwazên ERNK, avahiya Partiya FDP vegirtin. Pêşî berpirsiyarên FDP armanc nepejirandin. Lê paşê berpirsiyarê biyaniyan ê ji partiya FDP soz da, ku wê daxwazan bicihbîne. Li ser vê yekê dawî bi livbaziyê hat.

Stuttgart-Almanya Rojava: Komek ji 25 Kurdên welatperwer, avahiya partiya Keskan (Die Grünen) vegirt. Keskan piştgiriya xwe danîn holê. Ji bo rojnameyan daxuyaniyek çêkirin. Daxwazên livbaziyê gihandin weşan û rojnameyan. Herweha, ji bo şopandina rewşa girtiyan, damezirandina komisyonekê jî danîn pêşiya xwe.

Frankfurt-Almanya Rojava: Roja 22'ê Kanûnê 30 welatperwer, avahiya SPD vegirtin. Daxwaz hatin pejirandin. Serokatiya SPD daxuyankir, ku wê daxwazan bibe meclîsa Almanya Rojava û nameyeka protesto ji bo Rebmann hate şiyandin. Gelek rojname hatin cihê buyerê û hevpeyvîn çêkirin.

Mannheim-Almanya Rojava: 25 welatperwerên Kurd, roja 22'ê Kanûnê avahiya ajansa DPA vegirtin. Tevlî wan jin û zaro jî hebûn. Berpirsiyarên DPA armancên livbaziyê bi teleksê şiyandin navenda xwe û hemû rojnameyan agahdar kirin.

Berlîna Rojava-Almanya Rojava: Roja 22'ê Kanûnê di Zanîngeha Berlînê de, civîneka hevkariyê û mitîngek hat dirustkirin. Hemû xwendevanên zanîngehê, bi hev re livbaziyeka grevê û vegirtinê pêkanîn. Li ser dîwarên zanîngehê dirûşmên li ser Kurdistanê nivîsîn. Hevkariya xwe ji bo Kurdên konevanî yên girtî, diyar kirin. Xwendevanên zanîngehê yên ji koma **"Piştgirtên Berxwedanê"** belavokek jî anîn der.

Osnabrûck-Almanya Rojava: Roja 22'ê Kanûnê 27 dilxwazên ERNK, avahiya SPD vegirtin. Berpirsiyarên SPD li berpirsayerên partiya xwe yên li Bonnê geriyan û wan rexne kirin. Daxuyaniyek ji bo rojnameyan anîn der. Piştgiriya xwe anîn zimên. Rojnameyên Neue Os nabrûcker Zeitung, Stadtblatt, televizyona NDR û radyona FFN hatin cihê buyerê. Digel welatperweran û berpirsiyarên SPD hevpeyvîn çêkirin. 2 radyo û televizyon nûçe belavkirin.

Bonn-Almanya Rojava: Roja 22'ê Kanûnê 60 dilxwazên ERNK, avahiya Keskan vegirtin. Berpirsiyarên Keskan soz dan, ku wê pirsê bibin meclîsa Almanya Rojava: belavokek anîn der û şiyandin hemû ajans û saziyên weşanan. 2 rojname jî hevpeyvîn digel welatperweran çêkirin. Hemû rojname, ajans û rojnamevanekî serbest hatin cihê buyerê. Hevpeyvîn û nûçan belavkirin.

Koln-Almanya Rojava: 30 dilxwazên ERNK avahiya sandîkata DGB vegirtin. Berpirsiyarên DGB, armancên livbaziyê bi teleksê şiyandin hemû rojnameyan.

Stockholm-Swêd: 25 dilxwazên ERNK, avahiya reya asmanan Lufthansa ya Almanya Rojava vegirtin. Roja 22'ê Kanûnê ev livbazî çêbû û welatperweran belavokek ji bo gelê Swêdê anîn der. Li ser daxwaza welatperweran, arîkarekî balyozxana Almanya Rojava û hinde saziyên weşanan ên Swedî hatin cihê buyerê û belavok girtin. Rojnameyan hevpeyvîn bi welatperweran re çêkirin.

Berlîna Rojava-Almanya Rojava: Roja 23'ê Kanûnê 1988'ê 20 dilxwazên ERNK, tevlî jin û zarokan, avahiya sandîkata "IG-Metal" li Berlîna Rojava vegirtin. "IG-Metal", piştgiriya xwe daxuyanî kir û belavokeka hevkariyê anî der. Televizyon, armanca vegirtinê di nûçeyên xwe de weşand.

Oslo-Norveç: Komek ji welatparêzên Kurdistanê, roja 22'ê Kanûnê bûroya reya asmanan a Almanya Rojava vegirtin. Livbazî bi serkeftinî dawî bû. Gelek rojname hatin cihê buyerê. Daxuyaniyek ji bo rojnameyan hat çêkirin. Gelek belavok hatin belevkirin. Piştî ku soza bicihanîna daxwazan hate dayin, dawî bi livbaziyê jî hat.

Wîen (Viyana)-Avusturya: Welatparêzekî Kurd, bi navê Alî Sapan li ser daxwaza Almanya Rojava li Wîen hatibû girtin. Roja 11'ê Êlûnê wî derxistin pêşiya dadgehê. Roja 22'ê Êlûnê jî dîsa li ser daxwaza Almanya Rojava wî dan destê Almanya Rojava.

Weke em gişt dizanin, polîtîka Avusturya gelek bi Almanya Rojava ve girêdayî ye. Ji bona ku xwe li ba Civata Ewrupî şêrîn xuyabikin, ev dewlet serî dide bikaranînên wusa erzan, daku ew jî bibe endamê civatê.

Gelek hêz û kesên demokrat, vê livê protesto kirin. Di vê pirsê de gelek civîn çêbûn. Di civînekê de, Wezîrê Karên Derveyî yê kevin ji partiya SPO (Partiya Sosyal Demokrat), axiftinek çêkir û birayra hikûmetê rexne kir. Ji ber van civîn û rexnan, gelek rojname li ser buyerê nivîsîn.

Roja 15'ê Mijdarê Yekîtiya Xwendevanên Dibistanên Bilind civînek amade kir. Nûnerekî Komîta Kurdistanê tevlî civînê bû. Di civînê de biryara hikûmetê hat protesto kirin. Berpirsiyarekî CEDRÎ jî beşdar bibû. Wî jî protestoya xwe anî zimên.

Roja 16'ê Mijdarê jî, li herêma Burgenland, Koma Mamhostayên Demokrat civînek çêkir. Nûnerekî Komîta Kurdistanê jî beşdar bû. Di civînê de nivîsevanekî Avusturya jî axifî û pirtûka xwe ya li ser Kurdistanê da nasîn. Civîn bi govendên Kurdî berdewam kir. Gelek weşan û belavok hatin belavkirin.

Roja 18'ê Mijdarê li herêma Salzburg, Yekîtiya Xwendevanên Dibistanên Bilind civînek çêkir. Welatperwerên Kurdistanê bi çanda Kurdî tevlî civînê bûn. Gelek weşan hatin belavkirin. Govend, mûzîka Kurdî û xwarin hatin pêşkêş kirin. Beşdar hevkariya xwe danîn holê.

Duîsburg-Almanya Rojava: Roja 14'ê Kanûnê, bi armanca hevkariya ji bo girtiyên polîtîkî yên li Tirkiyê û Kurdistanê, rêkxistinên bi navên BWK, SDAY, USP û koma Dibistana Bäumer, tevlî civîneka agahdariyê bûn.

Dora **30** mirovên pêşveçuyî û demokrat, beşdarî civînê bibûn. Hoyên pîkoliyê yên li ser girtiyên şoreşger di girtîgehan de û pêşveçûnên we dawiyê yên li bakurê Kurdistanê, di civînê de hatin nirxandin.

Civîn ji hêla **Feyka-Kurdistan** hatibû amade kirin. Hêzên ku tevlî civînê bibûn, daxuyan kirin, ku wê di karvaniyê (pratîkê) de hevkariya têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê Kurdistanê, bikin.

Em xwedî li serokê xwe derkevin!

Niha gelê Kurdistanê, giring e di bin pêşengên xwe PKK, ERNK û ARGK de, şerê xwe dijwartir bike. Gelê Kurdistanê îro, buye xwedî Partî, Enî, Artêş û Serok. Ev gişt, nîşana serfîraziya neteweyê me ne.

Gelê me bi sed hezaran sal, van nirxên bi rûmet nasnekiribû. Lê îro her tiştê me hene, em dizanin, dibînin û zanatir in. Welatê me jî welatekî şêrin ji yên êrdima Mezopotamya ye. Ji bo rizgarkirina vî welatê şêrîn, em mêrxasên xwe şehîd didin. Lê roj bi roj jî, gavên ber bi serfîraziyê diavêjin pêş.

Ez dîsa bang li hemû welatparêzan dikim, ku fîdekariyeka mezintir deynin holê. Îro roja şer e, roja mêrxasî û lehengiyê ye! Em jî dixwazin, weke gelên cîhanê, bi şan û şeref bijîn. Jiyaneka serbestî mafê me ye. Em xortên Kurdistana birîndar! Em destên xwe biavêjin tang û topan. Em tola gelê xwe û dîroka xwe bistînin. Tola Egîd û Mazlum'an li erdê nemîne. Em agirê şerê serxwebûn û azadiyê geş bikin! Welatê xwe Kurdistan ji bin destê mêtingerên Tirk ên faşîst derxînin! Em xwe û gelê xwe ji bin destan rizgarbikin! Em xwe bigihînin serxwebûn û azadiya xwe! Tiştek ji van ne bi rûmettir e! Şan û şeref ev bi xwe ne! Divê her tiştên me ji bo serxwebûn û azadiyê bin!

Divê em li gelên cîhanê meyzekin, dûre ji li rewşa gelê xwe. Tu gel, mîna gelê me hejar û belengaz nemaye. Tayr û gurên li serê çiyan jî, ji xwe re war û cih çekirine. Ma çima em bê cih û war, bê welat mane? Heya niha me digot, em bê serok in. Me digot serok nîne, em nikarin tiştekî bikin. Lê niha em dibînin, serokê me yê mêrxas û lehengê lehengan heye. Serokê me yê bi şan û şeref heye. Divê em jî, xwedî li serokê xwe derkevin. Ji ber ku serok jî xwedî li me derketiye. Mêtingerên Tirk, naxwazin ku em xwedî li serokê xwe derkevin. Xayin û xulam jî didin ser reya wan. Ev jî dibêjin, "PKK ser çavan, lê em APO naxwazin!" Ev xizmetê kî dikin, ma ne eşkereye? Ev xulamên Kemalîzmê ne, kesên nankor in. Ev çend sal bû, ev bi xwîna şehîdên şoreşê dihatin xwedîkirin. Lê bila bizanibin, gelê me tu caran xayintiyê napejirîne!

Rastî, çuqas em xwedî li serokê xwe derkevin, hevqas şerefeka mezin e, ji bo me. Ji ber ku serokê me, reyeka pir bi şan û şeref ji me re vekiriye. Heya niha gelê me nedihat naskirin, lê niha di nav cîhanê de bi qedr û qiymet e.

Em her tevgera xwe bikin! Xwedî li serokê xwe derkevin! Pêşmergeyên ARGK şerekî bi şan û şeref bilinddikin. Li ber xwe didin. Lêdanên xedar li artêşa Tirk a faşîst dixin. Dijmin roj bi roj şaş û gêjtir dibe. Tiştek bi destê wan ve nakeve.

Di bin pêşengiya PKK, ERNK û ARGK de, pêşveçûn û serfîrazî her a gelê me ye. Daxwaza min eve, ku em gişt xwedî li rêheval APO derkevin! Li hemberê komên li dijî Partiyê bisekinin! Em xwedî li şehîdên xwe, Mazlum û Egîdan derkevin! Em tola wan li erdê nehêlin! Em xwe xurttir bikin! Em gelê xwe di nav refên PKK, ERNK, ARGK de birêkxînin! Cihê xwe li bal şan û şerefê bigirin! Têkoşîna serxwebûn û azadiya Kurdistanê bi hev re avbidin! Her tim pêşvetir herin! Yekîtiya gelê xwe çêbikin! Giring e yekîtiya li dijî dijminan, yekîtiya ji bo berxwedanê çêbibe. Gelê me bi tevayî serê xwe hilde.

Ji bo welat, ji bo şehîdan, ji bo niştîmanekî serbixwe, ji serxwebûn û azadiyê bi rûmettir tiştek nîne.

—Bijî têkoşîna serxwebûn û azadiya Kurdistan!
—Bijîn PKK, ERNK û ARGK!
—Her bijî serok APO
—Bimirin mêtingerên Tirk ên faşîst û koma xayin û xulaman!

Xelîl
Frense-29.10.1988

Li Kibrisê "Komîteya Hevkariya Kurdistanê" damezirî

Roja 28'ê Mijdarê 1988'ê, bi armanca hevkariya têkoşîna rizgariya gelê Kurdistanê, **"Komîteya Hevkariya Kurdistanê"** damezirî. Endamên "Rêkxistina Parastina Mafên Gelan" ku navenda wê li Yewnanîstanê ye û hinde mebus jî, bûn endamên komîteya hatî damezirandin.

"Komîteya Hevkariya Kurdistanê" sazbûna xwe, bi daxuyaniyekê danezane kir, ku armancan jî dida naskirin. Ev daxuyanî, herweha destura komîteyê jî bû. Di daxuyaniyê de, hatibû gotin, ku Kurdistan welatekî hatiye dagîrkirin e û buye çar perçe. Çuqas Kurd li ku derê dijin, bi hejmarî hatin eşkere kirin.

Her di vê daxuyaniyê de, hat gotin, ku gelê Kurd ji bo dewleteka serbixwe ditêkoşe û ev têkoşîn di perçeya bin destê dewleta Tirk de bi gelek şêweyan berdewam dike. Herweha ev têkoşîn, roj bi roj dijwartir û berfirehtir dibe. Di belavokê de tê gotin, ku bi vê têkoşînê gelê Kurd xwe digihîne dîroka xwe; bi vê têkoşînê gelê Kurd xwe vedike serdemê û cihê xwe yê resen di dîrok û erdnîgariya herême de digire û ev jî mafê vî gelî ye.

Komîte, mafdariya têkoşîna rizgariya neteweyî Kurdistan anî zimên. Êrîşên faşist ên mêtingerên Tirk di her qadê de û tewanên wan ên li dijî gelê Kurd hatin eşkere kirin. Herweha hinde hêzên pêşveçuyî û çep, hinde saziyên Ewrupî jî rexne kir, ji ber ku bêdeng dimînin.

Komîteya, ku ji hêla dostên gelê Kurd hatiye damezirandin, armancên xwe bi sê bendan daniye holê:

1— Hevkariya karvanî ji bo gelê Kurd,

2— Agahdarkirina gelê Kibrisê li ser pirsa Kurdî,

3— Hevgirtina bi komîteyên ku li Yewnanîstanê û Ewrupa ji bo vê armancê dixebitin.

Şadîmaniyên pîrozkirina deh saliya damezirandina PKK

Destpêk di rûpela dawî de

mezirandina PKK a dehemîn, axiftineka polîtîkî bi zimanê Tirkî hat pêşkêş kirin. Axiftin, bi dirûşmên, **"Bijî serok APO!"**, **"Bijî PKK!"** û **"Destên ku xwe dirêjî Partiya me dikin, wê bên şikandin!"** dawî bû. Agirê serîhildanê, yê ku li baniyên Çiyayê Cudî hatibû pêxistin, naveroka şadîmaniyê xurttir kir û bi germiya xwe dilê mêhvanan dagirt. Girsên gel, bi dirûşma, **"Lêxe pêşmerge lêxe, Kurdistanê avake!"** silavên xwe ji bo pêşmergeyên ARGK şiyandin.

Piştî axiftina polîtîkî, koma govendê ya ji Holland, leyistokên gelerî pêkêş kir û cihê xwe ji bo **Koma Zîlan** berda. Koma Zîlan li du sitranên gelêrî yên şoreşvan, şanoyek jî pêşkêş kir. Birê barnameyê yê yekemîn bi stranên şoreşgerî û berxwedanê yên hozan **Xelîl Xemgîn** dawî bû.

Bername piştre, bi axiftina rêheval **Abdullah OCALAN**, ji ber sersaliya damezirandina PKK a dehemîn destpêkir. Axiftin ji vîdeo hat şanî kirin. Mêhvan bi bal û bangîna dirûşman guhdariya axiftinê kirin. Koma govanda navendî ya HUNERKOMê hinde leyistokên gelerî û berxwedanê pêşkêş kir. Axiftineka konevanî bi Kurdî hat çêkirin. Dîsa hozan Xemgîn stranên berxedanê xwend û **Koma berxwedan** bi hinde stranên gelêrî yên şoreşgerî bername domand Bi xwendina kilama; **"APO hate Hîlwanê"** û kişandina govendê dawî bi şadîmaniyê hat.

Hannover-Almanya Rojava: Şadîmaniyeka pîrozkirina deh saliya Partiya me, li bajarê Hannoverê hat amade kirin. Roja 11'ê Kanûnê 1988'ê, bi beşdarbûna 4.000 mirovên welatparêz şeva pîroziyê hat çêkirin. Mirovên me yên welatparêz û xebatkar, ji 7 heya 70 salî, tevlî jin û zarokan, evîniyeka mezin di şevê de jiyan.

Şev bi rawestîna ji bo bîranîna şehîdên serxebûnê û şoreşên cîhanê destpêkir, bi xwendina sîrudên şoreşgerî ji aliyê **HUNERKOMê** berdewam kir. Bi girêdana bi Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval **Abdullah OCALAN** û bangîna dirûşmên di vê barê de, girsên gel dilxweşî û fîraziya xwe anîn zimên.

Komên govendê, ji gelek herêmên Kurdistanê leyistokên cure-cure pêşkêş kirin. Stranên berxwedanê hatin xwendin. Şanoyek li ser sernivîsa penahberên Kurd ên ji başurê Kurdistanê, ku di bin destê dewleta Tirk a faşîst de hatine ber keviya qirkirinekê, hat şanî kirin. Gava şano dihat şanî kirin, girsên gel bi dirûşmên xwe hêrsa dilê xwe li dijî dijminan anîn zimên.

Di axiftina şadîmaniyê ya polîtîkî de, li ser dîroka pêşveçûna têkoşîna Partiyê hat rawestandin. Mêhvan herweha, namebrûska Pêşengê Partiyê ya ji ber sersaliya dehemîn û manevrayên pêşmergeyan ji vîdeo temaşe kirin. Mehvanan, di domana vê bernameyê de rabûn serxwe û li çepikan xistin.

Herçuqasî eywana şevê gelek teng jî bû, gelek mirovên welatparêz û demokrat beşdar bibûn. Abukatê girtiyên konevanî, yên di girtîgehên Almanya Rojava de, axiftinek çêkir. Vexwendiyan bi bal guhdariya axiftina wî kirin.

Mesajên hêzên dost, ên ji Filistînê, Kibrisê, Tirkiyê û Almanya Rojava hatin pêşkêş kirin. Ev mesaj, şeva şadîmaniyê bêhtir xurt kirin.

Şev bi kilama **"APO hate Hîlwanê"** dawî bû.

Delemont-Swis: Şadîmaniyeka berxwedana neteweyî, bi têkiliya 4.000 kesan li bajarê Delemont çêbû. Şev, bi şêweyeka xurt biserket. Hemû hêviyên dijminan, di qorik de hişk man. Ji ber ku, berî şev destpêbike, gelek giliyên bê bingeh hatin birêvebirin, bi armanca rawestandina şadîmaniya pîroziyê. Dijminan dixwestin bi van xebatên xwe, hema bi kêmkasî hejmara beşdaran kêmtir bikin. Lê hejmareka herî bilind ji welatperweran, di şevê de beşdar bûn. Hêzên dijmin wusa bersiv girtin.

Roja ku wê şev çêbibe, dora eywanê ji hêla polîsan hat zivirandin. Berî şevê radyo û televizyonan di nûçeyên xwe de gotin, heye ku şev bêtin qedexe kirin, ji ber ku guman hene hinde êrîş wê di ve şevê de çêbibin. Lewma bilî polîsan, nêzîkî 100 endamên weşanan û xebatkarên televizyonan jî li pêşiya avahiyê xwe komkiribûn.

Şev, bi silava ji bo bîranîna şehîdên serxwebûna Kurdistanê û şoreşên cîhanê destpêkir. Bi hezaran mirov bi yek deng û destî, eywan hejandin. Gava ku şev destpêkir, televizyona "Suisse Romand" û radyona navendî ya Swîs weşanên neqlî (live) çêkirin. Heya dawiya şevê weşanên xwe domandin.

Bernameya şadîmaniyê bi koma stranan a ji 50 kesan, di nav dirûşman û lêdana çepikan de berdewam kir. Sîrudên şoreşgerî hatin xwendin. Hozan **Dilgeş** helbestên berxwedanê pêşkêş kir. Piştî ku axiftina konevanî ya bi Tirkî dawî bû, govend destpêkirin. Bername bi stranên hozan **Xelîl Xemgîn** û axiftina Kurdî doma. Dîsa govend hat kişandin. Kêfa vexwendiyan giha baniyên xwe. Piştî govendê, koma mûzîkê ji Zurîch bername domand. Stranên gelêrî hatin xwendin. Axiftinek jî, bi zimanê Almanî çêbû. Dure, dekora şanoyê hat tewaw kirin û 60 leyistokvanên şano, ango şanoger, cihê xwe girtin. Trajediya gelê me yê li başurê Kurdistanê, hat şanîkirin. Naveroka şano, melo-drama bû. Hêrs û girra li dijî Komara Tirk a faşîst û dîktatoriya Iraqê dianî zimên.

Nêzîkî 100 mêhvanên biyanî jî, hatibûn şevê. Bilî van kesên pêşveçuyî û demokrat, rêkxistinên nola Acîlcîler, Dev-sol, SVP û Komîteya Latîn Emerîka li Zurîch ku berpirsiyariya 40 rêkxistinan dike, mesajên xwe yên hevkariyê hinartin şevê.

Televizyon û radyonên Swîs, nûçe belavkirin.

Şev bi giyaneka dilovaniyê û mîlîtaniyê derbas bû. Ev rastî kêfa dostên me anî û dilê dijminên me jî soht; tirs xiste dilê wan. Girsên gel bi dirûşmên weke; **Bijî PKK!"** û **"Bijî serok APO"** heyecana xwe anîn zimên. Bi malikên weke; *"Weke APO piling û teyrên te hene / Li ser şopa wî law û keçên te hene"* eywan dîsa hejiya. Girsên gel bi dijwarî, girêdana xwe ya bi PKK re anîn zimên.

Polîs bi xwe, ji bizmit û kêfxweşiya şevê hîkar bûn. Deh saliya damezirandina Partiya me, ji ber vê posîdeyê, bi devkî pîroz kirin û heyraniya xwe anîn zimên.

Di Dadgeha Parastina Dewletê(DGM) de pirsiyariya koma PKK çêbû

Di derheqê sê kesan de darvekirin tê xwestin

Roja 23'ê Cotmehê 1988'ê, li bajarê Stanbolê taxa Kisikli, "bînbaşî"yê faşîst Esat Oktay Yildiran bi mirinê hatibû cezakirin. Ji ber vê buyerê, di derheqê 16 kesan, daweyeka nuh destpêkir. Roja 25'ê Kanûnê, li bajarê Stanbolê di Dadgeha Parastina Dewletê (DGM) de pirsyarî çêbû.

Bi hiceta ku endamên PKK ne û bi fermana komîteya navendî ya PKK, mêrkuj Esat Oktay Yildiran kuştine, van mirovên me derxistin pêşiya dadgehê. Weke em gişt dizanin, ev mêrkuj fermandarê parastina hundurî yê girtîgeha Amedê (Diyarbekrê) bû. Di dawiya pirsyariyê de 4 kes hatin berdan.

Pirsyariya kesên din hîn berdewam dike. Yek ji wan jî, hîn nehatiye girtin. Welatperwer, li pêşiya dadgehê gotin, ku di karakola polîsan de ji lêdan û hingavtinê hatine derbas kirin. Hinde tişt, bi kotekê bi wan dane pejirandin, nexwe wê bêhtir lêdan bidîtan.

Xwediyê kovara "Toplumsal Dirîliş-Zîndebûna Civakî" Cemal Yalvaç û dîrektorê karê nivîsan Hasan Uşak, ku bi derxistina kovareka PKK tên tewanbar kirin, di pirsyariyê de wusa gotin: *"Em, di bin parastineka zagonên bingehî de vê kovarê dertînin. Çi girêdaneka me bi PKK re tuneye. Kovara me bi serbestî tê belavkirin û firotin..."*

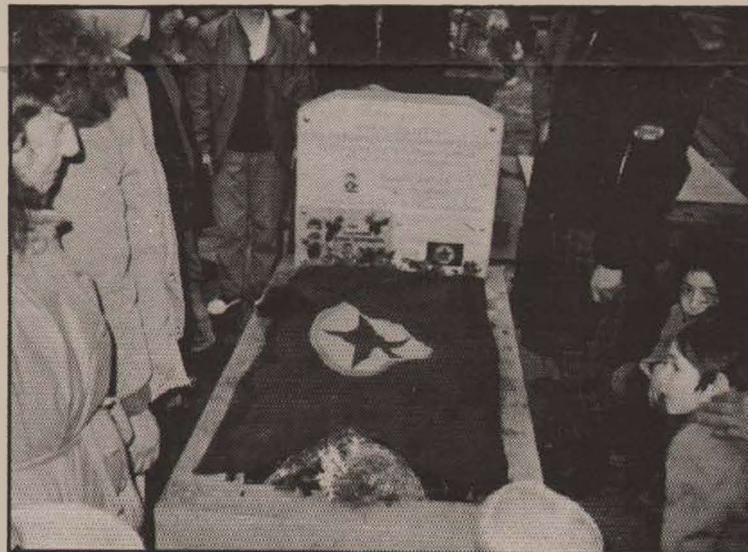
Di derheqê girtî Nizamettîn Boztoprak û du kesên nehatine girtin, Abdullah Kanat û Muhîttîn Ayak, biryara bidarvekirinê hat xwestin. Li derheqê Seyfettîn Rûzgar, Cemal Yalvaç, Hasan Uşak, û du kesên nehatine girtin, Yavuz Ozcan û Seyfettîn Ozcan, bi kêmasî 10 sal cezayê hepsê hat xwestin. Li derheqê Mehmet Gezer, Ekrem Yaşar, Mahsun Mermertaş, Hayrettîn Çelîk, Hûlya Gûvenişik, Resul Yûksel û Taner Kiliç, di navbera 5 û 10 salan cezayên hepsê hat xwestin.

Piştî ku mêrkuj Esat Oktay Yildiran hate cezakirin pêve, mêtinger dest bi operasyonan kirin û mirovên bê tewan û gûneh girtin, ku çi zanîneka wan di vê pirsê de tuneye. Mêtinger dixwazin ên hatine girtin, weke berpirsiyarên vê buyerê şanî bikin. Bi vî awahî dixwazin wê prestîja xwe ku erzan ketiye ji nava heriyê derxînin. 3 kes jî yên hatine girtin, berpirsiyarên kovareka legal in. Ev rastî tenê, şanî dike, ku mêtinger bi keyfa dilê xwe, xwe dilivînin û guhdariya çi zagonên xwe bi xwe nakin.

M. Nazîf AKTAŞ

Di sê saliya kuştina Wî de, bîranîna Wî rêberê me ye

Berî niha û bi sê salan, roja 23'ê Kanûnê 1985'ê, **M. Nazîf AKTAŞ**, ji hêla hinde hêzên sosyal şovenîst ên Tirk û hêzên reformîst ên burjuwaziya piçûka Kurdî hatibû kuştin. Di encama êrîşeka hevpare ya van hêzan de, li bajarê Parîsê welatê Frense şehîd ketibû. Ji bo carek din riswakirina wan hêzên êrîşbaz û bîranîna **M. Nazîf AKTAŞ**, dilxwazên ERNK ên li Parîsê "xebateka çuyina li ser reya Wî" şanî kirin. Bi vê armancê civîneka bîranînê hat bestin.

Di axiftinên civînê de, li ser kesbûn û têkoşîna **M. Nazîf AKTAŞ** hat sekinandin, rista dij-şoreşger a hêzên Wî kuştine hat şîrove kirin, li ser êrîş û komployên nuh ên li dijî têkoşîna şoreşger a li bin pêşengiya Partiya me, hat rawestandin.

Piştî civînê, dilxwazên ERNK tevlî jin û zarokan çûn ser goristana **M. Nazîf AKTAŞ**. Ji bo bîranîna Wî kêliyek hat rawestandin û belavoka li ser bîranîna Wî hat xwendin. Piştî ku sîruda (marşa) girêdana bi şehîdên şoreşê ve hat xwendin pê ve, goristana Wî bi çîçekan hat xemilandin.

Dora êvarî, li cihê ku rêheval **M. Nazîf AKTAŞ** hatibû kuştin, komek ji dilxwazên ERNK, xwepêşdaneka bi pêxistina meşalan (çiran) dirust kirin. Xwepêşdan bi dirûşmên weke, **"Bimire xwesparî, bijî berxwedan!"**, **"Destên ku xwe dirêjî rêhevalên me dikin, wê bên şikandin!"** û **"Bijî serok APO!"** dawî bû.

Di girtîgeha Meletî de greva xwebirçîhiştînê

Piştî ku greva xwebirçîhiştinê ya li dijî fermana 1'ê Tebaxê di 20 girtîgehan de dawî bû pêve, di girtîgeha Meletî de berxwedan dîsa destpêkir. Di meha mijdarê de, greva xwebirçîhiştînê destpêkiribû, lê ji ber ku daxwaz hatibûn pejirandin dawî bibû.

Ji wê demê heya niha, ji ber ku daxwazên girtîyan ên di barê rakirina fermana 1'ê Tebaxê û bicihanîna hoyên mirovayetiyê di girtîgehan de, pêknehatin, disa her ji bo van daxwazan girtî, dest bi berxwedanê kirin.

Bi têkiliya 111 şoreşgerên girtî, berxwedana nuh roja 24'ê Kanûnê destpêkir. Roja sêwemîn, 3 şoreşgerên din jî tevlî berxwedanê bûn. Girtiyên şoreşger daxuyaniyek çêkirin û diyar kirin, ku heya daxwaz bicih neyin, dawî bi berxwedanê jî nayê.

Komara Tirk a faşîst, di girtîgehan de, hemû mafên jiyaneka mirovayetî ji bo girtiyên şoreşger, bi xinizî birîndar dike. Li kêleka vê bikaranînê jî, dixwaze girtiyên şoreşger ji mirovatiyê derxîne û wan biyanî rastiya wan bi xwe bike. Komara Tirk a faşîst, dixwaze vê armanca xwe bi destan ve bîne. Li hemberê vê jî girtiyên şoreşger, armanca rakirina fermana 1'ê Tebaxê bilind dikin. Ji ber ku ev ferman, daxwaza Komara Tirk a faşîst, dike zagonî (kanunî).

Girtiyên şoreşger, dîsa di karvaniya xwe de îspat kirin, ku li hemberê pîkoliyên derî-mirovayetî bêdeng namînin û lewma di girtîgeha Meletî de berxwedana xwe bilind kirin.

Mêtingerên hov bi çavsorî êrîş tînin ser gelê me

Li hemberê pêşveçûna têkoşîna me ya rizgariya neteweyî, mêtingerên faşîst kêlî bi kêlî bêhtir dikevin nava tirs û xofa mezin. Ji bênecariya xwe êrîş tînin ser gelê me û mirovên me yên bê tewan digirin. Beyî ku yek sedem tenê jî bê şanî kirin, ên têne girtin didin ber lêdanê, wan dixin girtîgehen û bi tehdîtan dixwazin wan bitirsînin; çavê gelê me bi vî awahî bitirsînin.

Di van rojên dawiyê de, li derdorên navçeyên Pazarcik bajarê Mereşê, gelek operasyon hatin birêvebirin. Hinde welatparêzên ku berî niha di girtîgehê de bûn, lê hatibûn berdan, dîsa girtin. Tevlî van hinde mirovên me yên bê tewan jî girtin. Bi hiceta, ku di şikeftekê de li nêzîkî gundekî battaniyên razanê hatine peyda kirin, ev mirovên me bê pirs û pirsyar hatin girtin. Armanc eşkereye; dixwazin gelê me bêdeng bikin. Dixwazin pêşveçûna têkoşîna rizgariya neteweyî birawestînin.

Li kêleka van jî, bi van pîkolî û tehdîtan, dixwazin lehiya penahberiyê li derdorên Pazarcikê bilezînin. Bi vî awahî daxwaza nepêşveçûna têkoşîna gelê me ya neteweyî datînin pêşiya xwe.

7 mirov, ji ên hatibûn girtin, şiyandin girtîgehê. Bi vê nolê mêtinger, dixwazin şanî bikin, ku di kirinên xwe de bi biryar in.

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a ku buye warê bajarvaniyê

M Ê R D Î N

—II—

DÎMEN Û BEDEWIYÊN XWERUSTIYÊ LI MÊRDÎNÊ

Deşta Mêrdînê, mîna zîreyeka (derya) kesk e. Ev zîreya keske-kesk, xwe digihîne hewaya pak û paqij a asmanê hîşin û zelal. Dengê xwendina çûk û civîkan, qîj-qîja bedewiya hec-hecokên bala difirin, zêwên nîskan ku leg-leg jî di nav wan de ji çavan hunda dibin, avên sar û qerisî ku li her derê bi xuş-xuşên toxumîn diherikin, Deşta Mêrdînê bi dimenên çê dixemilînin. Ev bira xaka **Mezopotamya** ya çê û bedew, bihuştekî resenî dihêne bîra mirovan. Çem, seqlan û avên bi rengê zîvî, ku di kûraniya newalan de diherikin, **pêşemîn Çiyayên Eyn-Kafê, Dêrika Mazî** û êrdimên çiyager ên li bakura Mêrdînê, bi her awahî zîn dikin. Li kelek û keviya van çeman, bostanî-hişînî û fêkî (mêwe) di zêwiyan de dihên çinandin û hilanîn. Ev zêwî, wusa rind û xweşik hatine avakirin, ku dexsîniya zêwên **Babîlê** bikin, ên ku di dîrokê de bi nav û deng in.

Bedewiyên êrdima Mêrdînê yên xwerustî, ne tenê xakerast, zozan û deşt in. Gava mirov li ser Mêrdînê biaxife, giring e mirov wan **Çiyayên Mêrdînê** jî ji bîr neke, ku bedewiyên xwerstiyê dikemilînin û dîmenên balabilind datînin pêşiya çavan. **Çiyayê Mewal, Çiyayê Bagokê, Çiyayê Omeriyan, Çiyayê Dêrika Mazî û Çiyayê Qerej**, ku baniyê wî xakekî gelek rast e û zozanên hînik ên gelek navdêr li ser hene, mîna endiz û berhemên xwerustiyê yên herî spehî ne. Derdorên van çiyan bi rêl, rêlistan û daristanên kesk ên darên beruyan (mazî) hatine niximandin. Di demsalên nêçîrê de, nêçîrvan dikarin hemû candarên (heywanên) nêçîrê, di van çiyan de peyda bikin. Di mehên cotmehê de, deliveka mezin dikeve destê nêçîrvanan ji bo nêçîra çûkên betî, ku xwe disipêrin dexl û zadên zêwiyan.

Bilî van, çiyayê bi navê **Qerecedax (Çiyayê Şewitî) jî heye.** Xwe li ser Deşta Mêrdînê xûz û xwar kiriye û ji sedan sal e, bi vî rewşê wusa temaşeyê deştê dike. Bin vehesîn û westana sedan sal, ew agirên vemirî yên volkanî, efsaneyekê dihênin bîra mirovan, ku mirov bêjin, ev çiya wê niha ber bi asmanan ve bipeqe. Çiyayê Şewitî buye bingeha sitran û kilaman ji bo gelê me. Gelek payizok, lawje û goranî li ser vî çiyayî di nav gelê me de hene. Herweha di gelek gotinên pêşiyan ên Kurdan de, navê çiyayî derbas dibe. Helbesta jêrîn, dijheviya bilindahiya çiyê û rastbûna Deşta Mêrdînê, bi şêweyeka gelek rind dihêne zimên:

"Beriya Mêrdînê beriyeka dûz e
Pozê Qerejdaxa şewitî di ser de xûz e."

Êrdima Mêrdînê ya şêrîn û bedew, bi xezîneyên hezaran salan ên dîrokî, tijiye. Dewlemendiyên binerdî (resors) yên xurt, veşartîne di bin axa Mêrdînê de. Cih û warê destana Kurdan a mezin, **Memê Alan û Zîna Zêdan** jî Mêrdîn e.

Êrdima Mêrdînê, di navîn û navenda welatê me Kurdistan de cih digire. Li vê êrdimê, ê din çiyayên bilind dawî dibin û deştên bê ser û bin destpêdikin. Ji mozayikeka çiyan, gir, zozan û deştan bestiye û çêbuye. Mirov, kin dikare bêje, ku Mêrdîn xwediyê xwrustiyeka gelek dewlemend e.

Mirovên Mêrdînê rêncber, pale, welatperwer, merd û mêrxas in. Mêhvanperweriya Mêrdînê bi nav û deng e. Êrdima Mêrdînê, di dîrokê de ji bo mirovayetiyê buye dergûşek, buye warê bajarvaniyên babetî.

Li rojhilatê xaka Mêrdînê, **Ava Tîr (Dîcle)** bi gummîn û xurmîn diherike. Lê bilî Ava Tîr, **Deşta Mêrdînê** zuwa û bê ava; hewceyê avê ye. Zêwên avî, li gora rewşê kêm in. Ji ber vê sedemê jî, mirovên Mêrdînê hêjar, xîzan û bêmal in.

CIHÊ MÊRDÎNÊ DI KURDISTANÊ DE

Dorfirehiya axa Mêrdînê biqasî 12.879 km^2 ye. Bi vî awahî Mêrdîn, êrdimeka welatê me ya xwediyê erdên fireh e. Êrdima Mêrdînê, bi Ava Tîr xwe ji tixûbên Botanê qut dike. Ava Tîr erdê Mêrdînê ji serî heya binî dibirre û Ava Tîr bi xwe, dibe tixûp di nava Mêrdîn û Botanê de. Li bakura rojavayê Mêrdînê, navçeyên Çermûk û Bismilê yên Amedê û bajarê Ruhayê hene. Li bakura rojhilat navçeyên Qubîn, Misric, Dih û Şirnexê yên Sêrtê hene. Li rojhilat êrdima Çolamergê û li başûr jî Kurdistana Başûra-Rojava hene. Êrdima Mêrdînê ji aliyê erdnîgarî ve, xwediyê giringiyeka stratejîk e.

Êrdim, bi piranî bi xakerast û deştên fireh hatiye xemilandin. Lê aliyên bakur, bakurarojava û bakura rojhilat, ji çiyayên ne gelek bilind çêbûnê. Di navçeyên nîvîn de, bêhtir girên bilind hene. Deşt û xakerastên Mêrdînê yên hûr û gir, ji başûr li nêzîkî Cizîra Botan destpêdikin, ji Hezex, Mistbîn, Kosar û Dêrika Çiyayê Mazî derbas dibin û xwe digihînin Serê Kehnî (Ceylanpinar) nêzîkî Deşta Harranê. Li aliyê rojava jî, Deştên Weranşahr, Girêsor (Sêwrek) û Curnê Reş (Hîlwanê) hene. Li bakur jî Deştên Bismil û Çinarê hene.

Navçeyên navendî yên Mêrdînê û navçeyên başûr, bêhtir bi çiyan hatine xemilandin. Çiyayên Mêrdînê yên ku giring e mirov li ser wan biraweste, li vê binê bilind dibin. Çiyayên Mêrdînê yên pewisttirîn ev in:

Çiyayê Mewal: Dikeve bakura navçeyên Midyad û Gercewsê. Ev çiya gelek asê û rênedar e. Li derdorê, li hinde deran, daristanên gelek fireh hene.

Çiyayê Bagokê: Ji başura rojavayê Hezexê destpêdike, ji bakura Mistbînê derbas dibe û xwe digihîne Çiyayên Omeriyan. Herweha ji aliyekê ve jî, ji bakura rojavayê Hezexê ji Kerboranê derbas dibe û xwe digihîne Çiyayê Dêrîka Mazî. Çiyakî girê-asê û daristaniye, lê kehniyên avê gelek kêm in.

Çiyayên Omeriyan: Di sêçiva Mehsertê, bajarê Mêrdînê û barajê "Çax-çaxê" de, li nêzîkî Mistbînê dimîne. Gira ku ev çiya li ser bilind dibe, bi daristan û rezan (bax) hatiye zivirandin

Çiyayên Eyn-Kafê: Li başûra rojavayê navçeya Gercewsê dimîne. Çiyakî hindekî bilind e, lê daristan bir bi bir in.

Çiyayê Mazî: Ev çiya ji nêzîkî bajarê Mêrdînê destpêdike. Ji Kosar û Dêrikê derbas dibe û xwe bi Çiyayê Şewitî (Qerej) ve girêdide. Ev çiya, bêhtir ji girên rût û tazî çêbuye. Tenha aliyê bakura-rojava (aliyê navçeya Çinarê) daristaniye.

Çiyayê Şewitî(Qerej): Bira mezin a vî çiyayê li ser xaka Amedê bilind dibe û bi wî alî ve dirêj dibe. Birekî piçûk jî, dikeve ser axa Mêrdînê. Li baniyên çiyê hinde zozan hene, li dêmen û qontarên çiyê jî, hinde daristan, lat û teht hene. Li hemû deverên çiyê, kehniyên avê hene. Çiyakî avî ye.

Êrdima Mêrdînê, her bi vê nolê, bilî **Çiyayên Eyn-Kafê û Stawrê**, ji newalên gelek kûr çêbuye. Hemû newal avî ne. Lewma di van newalan de, gelek zêwên bostanî, hişînî û fêkiyan hene. **Çiyayê Cudî** yê bilind û navdêr jî, di nava êrdimên Mêrdîn û Botanê de, buye mîna remzeka tixûban.

Çemê mezintirîn ê êrdima Mêrdînê, **Ava Tîr** e. Tîr li derveyî xaka Mêrdînê dize, lê bi ava çiyayên li bakura Mêrdînê xurtdibe. Ji aliyên rojhilat û bakurarojhilatê axa Mêrdînê nola nîvçemberekê dibirre û di nav Mêrdîn û Botanê de dibe xêza tixûbekî. Ji vir berê xwe dide navçeyên Cizîra Botan û Girêkamo (Silopî), ji axa van navçan bi xummînî diherike û jêrdikeve.

Çemên Mêrdînê yên din, ava xwe ji kehniyên li ser axa Mêrdînê digirin. Ji van çeman **Ava Reş û Ava Spî** ber bi axa Surî ve diherikin û piştre digihin hev û **Ava Çaxdaxî** çêdikin. Bilî van, **Ava Şikestunê** ya bi nav û deng, ku buye hevîrê gelek berxwedan û stranan û **Ava Zer** jî hene. Ev çem tev, li derveyî xaka Mêrdînê diherikin çemên Tîr û Feradê, an jî di germa havînê de, di dema keliya havînê de, zuwa dibin.

Weke em dibînin avên Mêrdînê kêm in, lê dîsa jî dikarin têrî Mêrdînê bikin. Lê şêniyê Mêrdînê, ji ber ûşt û hoyên mêtingerî, nikare baş zêwên xwe û axa xwe av bide; nikare ji derfetên enerjiya van avan, sûd û berjewend bigire.

KLÎMA Û DARISTANÊN MÊRDÎNÊ

Kêm an zedê Mêrdîn, biqasî 1.325 metran ji deryayê bilind e. Klîma zîreya Sipî û klîma deştî ya zuwa û hişk, bi hev re posîdeyên xwe li Mêrdînê şanî dikin. Li hêlên bakura-rojhilat û rojhilat, klîmayên deştî û zozanî (stepî û platoyî) hikariyên xwe giran dikin. **Havînên Mêrdînê**, bi giranî gelek germ û zuwa derbas dibin. Dem bi dem, baraneka tavî ya dijwar dibare û dîsa diraweste. Zivistan gelek sar in. Di zivistanê de bêhtir ji havînê baran dibare. Baran bi piranî di mehên biharê de dibare. Herçuqasî çiyayên Mêrdînê ne gelek xwediyê daristanan in jî, daristanên heyî cihekî pêwist digirin. Daristan, bêhtir ji darên berû ne. Li keviya newalên kûr û li deştên avî darên mişmişan, tuwan û gûzan hene. Li kêleka van zêwên fêkiyan, zêwên zeytûnan, darên spîndaran, dorên behîvan, guwîşan û rezên gelek fireh axa Mêrdînê şînahî dikin.

REWŞA ABORÎ Û CIVAKÎ LI MÊRDÎNÊ

Êrdima Mêrdînê ji aliyê aborî ve, heya salên 1940'an û 1950'an, bi her awahî ji bo pêwendiyên derveyî re, girtîbû. Xwediyê avahiyeka aborî ya feodal bû, ku hema têrî xwe bi xwe dikir. Heya vê domanê, pêwendiyên hilbirîna feodal bi hemû awayan serdestê avahiya aborî bûn. Di bin van hoyên aborî de, herçuqasî li bireka Mêrdînê ya mezin derfetên çinandinê yên rêdar ji bo şixulandina axê hebûn jî, ji ber ku hacetên hilbirîna kapîtalîst neketibûn axê û çinandinê, erdên Mêrdînê bi piranî vala bûn û mîna erdên çêrê dihatin bikaranîn. Lê belê li nêzîkî navçeyên bi çiyan, cihên ku avî bûn, dihatin çinandin. Ev çanda çinandinê, birekî gelek piçûk datanî holê. Ji ber van sedeman, hilbirîneka bi sînor dihat birêvebirin. Gelê Mêrdînê bêhtir, bi çinandina rezan, zêwan û xwedîkirina sewal û pezî debariya xwe dikir. Li kêleka van, êrdima Mêrdînê cîranê Surî ye. Lewma bazarganiya li ser tixûban, di bin navê "qaçaxvaniyê" de, kehnî û karekî debariyê bû.

Ev avahiya aborî ya girtî û teng, a berê, avahiya civakî jî li gora xwe birêvexistibû. Piraniya şênî, xwe li derdorên çiyan bi cih kiriye û çiyan ji xwe re war hilbijartiye. Civak ji êşîran, êl, bavik û konfederasyonên eşîrî çêbuye. Heya vê dema nuh, jiyaneka paşmayî, kevnar û rawestayî bi seranserî xwe serdest kiribû. Ji ber ku girêdanên eşîrvanî û feodalî risteka serdestiyê di civakê de dileyistin, birên eşîrvan û feodalperest ên serdest, otorîte û doliwgeriya xwe li ser civakê xurt kiribûn.

Dîsa, heya vê demê, piraniya şêniyê Mêrdînê, gundî bûn. Cudabûnên civakî, di nav gundiyan de, hîn xwe şanî nekiribûn. Di bin van hoyan de, serekên eşîran ên feodal, ku hejmara wan gelek kêm bûn, li ser civakê mejokdariyeka dijwar bikardianîn.

Herweha, bajarên heyin jî, mîna gundan xuya dikirin. Karên hunerî, destkarî û bazarganî, ku bi xwe gelek kêm bûn, ên heyin jî di destê kêmnetewên Erep û Fillehan de bûn.

Bi destpêka salên 1950'an pê ve, li êrdima Mêrdînê jî, kapîtalîzmeka kedxwar û mêtinger pêşveket. Mêtingerên ku armanca mijandina dewlemendiyên sererdî û binerdî ji xwe re danîbûn, bajarên êrdimê yên piçûk bi toreyeka reyan bi hev girêdan. Hejta, ji van navendên piçûk rê birin heya gundên piçûktirîn û wîrane û zivangan (mezra) jî. Ji bo rawestandina bazarganiya li ser tixûban, Komara Tirk, tixûbên Surî bi mayinan tijî kir. Mêtinger, piraniya artêşa xwe, di van salan de li ser tixûban bi cih kirin.

Mêtingeriya Komara Tirk a kapîtalîst, bi toreya reyan a çêkirî û girtina tixûban, bi destpêka salên 1960'an pê ve, bazara Kurdistanê ji bo malên kapîtalîst amade kir û malê xwe anî Kurdistanê, ji bo firotinê. Li ser vê bingehê malê kapîtalîst, hacetên çinandinê yên nûjen; traktor, cercere ûhw. ketin êrdima Mêrdînê jî. Bi bikaranîna hacetên nuh di axê de, ruyê avahiya aborî ya êrdimê jî xwe guhurand. Ji ber ku piraniya êrdimê ji axên hilbirînê yên rêdar û destdayî çebuye û ax bi makînên hilbirînê yên nûjen hat şixulandin, hilbirîna dexl û zadê niha gelek pêşve ketiye. Mêtingeriya Komara Tirk, li vê erdimê baraj, bêrm û birên artêzyenê avakiriye. Lewma axên navçeyên Mistbîn, Kosar û Dêrikê niha bi firehî dihên avdan. Di van salên dawiyê de gelek pembû jî dihê çinandin û ev xebat pêşve diçe. Bilî van, genim, ceh, garis, nîsk, nohk, birinc û titin bi şêweyeka gelek mezin dihê hilanîn. Titina Xursê, gelek bi nav û deng e. Li kêleka van, çinandina bo endustrî, karên zêwên zeytûnan, rezan, werzan, şînahî û fêkiyan jî, pir pêşce çûne û ev xebat xwe bi şêweyeka dorfireh dilezîne.

Piraniya axên avî, di destê dewleta mêtinger û birên feodal û komprador de ne. Birê dimîne jî, di destê gundiyên dewlemend û nîv-dewlemend de ye. Gundiyên xîzan jî bê erd in û palayî û recberiya xudan axan dikin.

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Mesaja Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval Abdullah OCALAN, li ser sersaliya damezirandina PKK a dehemîn:

"Tiştên di deh salên bihurî de me çêkirin, neynika çêtirîn in, ji bo tiştên di deh salên pêşiya me de em çêkin..."

Gava niha em sersaliya damezirandina Partiya me PKK a dehemîn pîroz dikin, di serî de ez spasiya dilê xwe ya bilind ji bo şehîdên me diyar dikim û ez evînî û silavên xwe ji bo hemû şervanên me pêşkêş dikim.

Ji ber ku em di van deh salan de, ji tariyên dîrokê derketine û em gihane taybetiya neteweyekî ku ji bo azadî û serxwebûna xwe ditêkoşe, ez gelekî bextiyar im. Di van deh salan de çi bûne? Gelê me û Partiya me, di van deh salan de ji ku derê hatin kîjan derê? Vê rojê em gihane wê xalekê, ku ji me re serbilindî û şerefa mezintirîn e; ji me re rûmeta bi nirxtirîn e. Nirxê me, yê ku giring e em her tiştên xwe bidinê, her tiştên xwe pêşkêşî wî bikine, tenê gelê me yê azaddibe û Partiya me ya ku pêşengiya vî gelî dike, ne. Niha me xwe gihandiye vê rastiyê. Ev deh salên me yên ku bi têkoşînê hatine tijîkirin, dibe ku ji bo dîroka cîhanê cihekî hevqas mezin nagirin, lê ji bo gelê me û partiya me, rastî jî xwediyê naverok û pêwistiyeka gelek mezin in. Me rastiya, ku giring e mirov li dijî dîlitiya sedsalan bê hedar çawan bitêkoşe û bizanibe biserkeve, xiste van deh salan. Me di van deh salan de danî ber çavan, ka divê mirov bi kîjan reyan û azînan dikare xwe bigihîne serfîraziyê. Tiştên ku em di têkoşîna van deh salan de hînbûne, bi kêmkasî biqasî serfîraziyê pêwist in. Bê gotin, serfîrazî li ser bingeha bidestveanînên me yên di van deh salan de pêşve dikeve û weke vê, heke tiştên ku pêwist e bên kirin bi dilsozî bibin, diyar e ku serfîraziya dawî jî wê bêtin afirandin, ev jî rastiyeka me ya din e, ku me giştan radika serî hildanê.

Dûmahîk di rûpela 19'an de

"Qampanya hevkariya girtiyên welatparêz ên li Almanya Rojava" didome

● *Bi armanca hevkariya rojiya mirinê ya Alî Haydar Kaytan û protestokirina bikaranînên dij-demokratî yên Almanya Rojava, welatperwerên Kurdistanê, li gelek bajarên Ewrupa livbazî birêvexistin.*

Emperyalîzma Almanya rojava roj bi roj pîkoliyên xwe yên li ser Kurdên girtî zêde dike. Weke tê zanîn 14 Kurdên şoreşger û konevanî ji hêla vê dewletê hatibûn girtin û niha di girtîgehê de ne. Roja derxistina wan pêşiya dadgehê jî, xwe nêziktir dike. Lê hemû mafên girtiyên şoreşger, kêlî bi kêlî tên rakirin. Bi destureka ku nuh hatiye derxistin maf gişt tên rakirin. Li gora vê desturê, girtî ê din nikarin çi rojname an pirtûkekê bixwînin. Xwendina rojnameyên Tirkan jî tê qedexe kirin. Di dema hevdîtinê de, peyvîna li ser têkoşîna serxwebûna Kurdistanê ji tê qedexe kirin. Merivên girtiyan hema hema nikarin bi çi awahî girtiyên şoreşger bibînin.

Kurdê konevanî **Ali Haydar Kaytan**, ji bona ku emperyalizma Almanya Rojava van bikaraninên derî-mirovayetî rake, ji roja 5'ê Kanûnê 1988'ê vir ve dest bi berxwedaneka xwebirçîhiştinê kiribû. Ji ber ku daxwazên wî nehatine pejirandin, roja 20'ê Kanûnê livbaziya xwe quliband rojiya mirinê. Di encamê de pîkoliyên li ser wî hatine zêdekirin. Wi ji girtîgeha bajarê Mannheim birin girtîgeha bajara Stuttgartê ya bi navê "Stammheim" ku di cîhanê de bi nav û deng e. Di vê girtîgehê de hûcreyên îzolasyonê (tecrîtê) hene û ji bo girtiyên giring hatiye avakirin. Kesên ku ji ber benda 129'an a zagona Almanya Rojava tên pirsyar kirin, di vê girtîgehê de, di binê erdê de û di hucrên mirinê de dimînin. Berpirsiyarên Almanya Rojava bi hi-

Dûmahîk di rûpela 21'an de

Şadîmaniyên pîrozkirina deh saliya damezirandina PKK

Den Haag-Holland: Şadîmaniyeka pîrozkirina damezirandina PKK, li bajarê Den Haagê, bi kêfxweşî û giyana têkoşînê biserket.

Berî şeva pîroziyê û bi hefteyekê, hêzên dijmin xebatên rawestandinê û provokasyonî birêvexistin. Lê welatparêzên Kurdistanê, yên ku xwe li bin pêşengiya Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval **Abdullah OCALAN** civandine û baweriya xwe bi Wî anîne, êrîşên dijminan ên eşkere û provokasyonî di avê de birin. Bi giyana têkoşînê û evîn, bi şêweyeka girseyî beşdarî şadîmaniyê bûn.

Dora 1.500 welatperwer, beşdarî civînê bûn. Şadîmanî bi axiftinên vekirina bernameyê, yên bi zimanên Kurdî, Tirkî û Hollandî destpêkir.

Şev bi sîrudên şoreşgerî, ku ji hêla koma stranan a **HUNERKOM**ê dihatin xwendin, berdewam kir. Hozan **Armanc**, helbestên xwe yên şoreşgerî pêşkêş kir. Ji ber sedema sersaliya da-

Dûmahîk di rûpela 22'an de

Saleka xebatê ya nuh destpêdike...

Di van rojan de, ku me sala 1988'ê li şûn xwe hîşt û rojên pêşemîn ên sala 1989'ê destpêdikin, têkoşîna me ya rizgariya neteweyî jî pêşveçûnên herî pêwist dije. Ev pêşveçûn bi her awahî dilê me xweş û me giştan serbilind û dilovan dike. Niha em dikevin sala 1989'ê, lê rastî em bi dilevînî û hêviyeka mezin dijin, ji ber ku sala şûn ve maye, ji me re bibû saleka serfîrazî û serkeftinê.

Weke em tev dizanin, mêtingerên Tirk ên faşîst dixwestin di sala 1988'ê de têkoşîna me ya rizgariya neteweyî binkeftî bikin û tune bikin. Ji bona vê yekê jî, li kêleka êrîşên leşkerî yên rastûrast, refbiref komplo û provokasyon jî birêve birin û xwestin wusa xwe bigihînin armancên xwe. Dijmin dixwest, heke nekaribe bigihe vê armanca xwe jî, hema bi kêmkasî hilpişkîna têkoşîne me birawestîne û pêşiya pêşveçûn an jî gavên tên avêtin bi çeperan bigire.

Dijmin ji aliyekê, tedbîrên xwe ji bo vê yekê amade kir, ji aliyê din artêşa xwe nûjentir kir û bi çekên nuh xemiland. Yekîtiyên artêşa xwe yên ku hejmara serbazên têde digihin hezaran, ajot operasyonên leşkerî û xebitî ku ji her alî ve dora pêşmergeyan bizivirîne. Hinde yekîtiyên leşkerî yên nuh sazîkir. Ji bo amadekirina şerekî eşkere dest avêt damezirandina sazumana teritoriyal (herêmî) û bera xwe da dirustkirina rêkxistineka leşkerî, ya ku ji avahiya parêzkarên gundan gelek firehtir e. Tevlî van, provokasyoneka nuh li dijî Partiya me anî jiyanê. Provokasyoneka nuh, ku dijminê Hilpişkîna me ya 15'ê Tebaxê ye, derket holê û xwest bersiva Partiye me bide.

Me van êrîş, komplo û provokasyonan tev, di sala buhurî de jiyan. Lê Partiya me xweş karî van êrîşên dij-şoreşgerî tevan binkeftî bike, û sala 1988'ê di xaneya serfîraziyê de binivîse.

Gava niha em ji 10 saliya damezirandinê dikevin 11 saliya têkoşînê, nûçeyên nuh ji welat digihin me û em bi van dilxweş û serbilind dibin. Bilî berfa bêhtirî 2 metreyan, pêşmergeyan lêdaneka gelek mezin li Çiyayê Cudî li dijmin xistin. Gava ku yekîtiyên me yên rizgariyê ji binî çi lêdan negirtine, diyar dibe ku serê hêzên dijmin xweş hatiye şikandin. Ev buyer, di destpêka sala yanzdehan de, ji me re dibe yadîgar û mizgîniyeka Partiya me ya qehreman.

Xwendevanên hêja! Gişt bi hev re, me saleka wusa bi pêşketinan tijî jiya. Em sala kevin, bi yek gotinê, bi serfîraziyê diqedînin. Di sala pêşiya me de, em wê bixebitin, ku tiştên xweştirîn û çêtirîn pêşkêşî we giştan bikin.

Herweha di pirsa rojnamevaniyê de jî, em wê bixebitin baştirîn bersiva daxwaza gelê xwe bidin. Lê rastî em jî dizanin, kêmkasiyên me di sala bihurî de, ne kêm û hindik bûn. Ji bona ku em di sala nuh de, çêtir bibin layiqê agirê serhildanê û xebateka baş pêkbînin, mîna her demê, dîsa em li benda arîkarî û hevkariya we dimînin. Pir ronahiye, ku gotarên we, nivîsên we, nûçe û rexneyên we, wê rojnameya me xurttir bikin.

Ji niha ve eşkereye, ku sala 1989'ê wê ji bo gelê me bibe saleka hilgavtin û pêşveçûnê. Lewma bêhtir, ji dil û can em sala we ya nuh pîroz dikin. Hêviya me ew we, ku hun bêhtir arîkarî û hevkariya têkoşîna rizgariya neteweyî bikin. Ji bo zinde hîştina vê armancê, em serkeftina we dixwazin.

Ji bo kirina sala 1989'ê, salekî serfîraziyê, di bin pêşengiya rêheval Abdullah OCALAN de her dem pêş ve!..

Kedkar û xebatkarên Kurdistanê bi hêviyên serfîraziyê dest bi saleka nuh dikin

Ji ber sedema sersala nuh, kedkar û xebatkarên Kurdistanê, li gelek bajarên welatên Ewrupî şev di nava xwe de dirustkirin. Bi hezaran karker, xebatkar, xort, kal, jin û zaro beşdarî şevên pîroziya sala nûh bûn.

Li bajarên mîna Berlîna Rojava, Hannover, Koln, Frankfurt, Hamburg, Stuttgart, Parîs, Den Haag, Brûksel, Kopenhaag, Stockholm, Basel, Wîen û li gelek bajarên din, şevên sersalê hatin amade kirin. Şev bi bernameyên çandî yên babêtî, hatibûn xemilandin.

Li kêleka pêşkêşkirina stran, govend, helbest, şano û hawîrkanên haydariyan, gelek axiftin jî, li ser pêwistiya sala 1989'ê di têkoşîna me ya rizgariya neteweyî de, çêbûn. Li hinde bajaran şev, heya beyanê berdewam kirin. Herweha fîlmên vîdeo, li ser xebata pêşmergeyan jî, hatin şanî kirin.

Şev, pir bi xweşî û evînî derbas bûn. Mirovên me yên li derveyî welat, danîn holê, ku di sala nuh de wê ji dil arîkariya pêşveçûna têkoşîna rizgariya neteweyî, bikin. Ev şev, hêviyên ji bo serfîraziyê, carek din têkuz û xurt kirin.